

OBAVIJESTI VOJNOG ORDINARIJATA
Službeno glasilo Vojnog ordinarijata u Republici Hrvatskoj

Izdavač:

Vojni ordinarijat u Republici Hrvatskoj
Zagreb, Ksaverska cesta, tel: 01/46 70 660, 46 70 659, (37 84 489-MORH)
faks: 01/46 70 662
www.vojni-ordinarijat.hr
e-pošta: vojni.ordinarijat@morh.hr

Odgovara:

Mons. Josip Šantić, generalni vikar

Uredio:

Mladen Čobanović

PORUKA VOJNOG ORDINARIJA SVETA STOLICA	5
Izgrađivanje crkvene zajednice je ključ misije	8
HRVATSKA BISKUPSKA KONFERENCIJA	
Prionuti uz Boga – najtiši argument uspjeha vjeronauka u školi i katehetskoga rada Crkve	10
VOJNA BISKUPIJA	
DEKRETI I IMENOVANJA U VOJNOM ORDINARIJATU	12
IZVJEŠĆA I DOGAĐAJI	13
Zahvala direktora PMI-a hrvatskim policajcima	13
Završen ovogodišnji ljetni kamp mladih na Lošinju	14
Položen kamen temeljac za izgradnju kapelice ATJ Lučko	15
Proslava Dana Vojne biskupije	16
Pastoralna praksa u NATO bazi SHAPE u Belgiji	17
Hodočašće u Ludbreg	18
Ispraćaj 16. kontingenta za misiju ISAF u Afganistanu	19
20. obljetnica osnivanja ATJ Lučko	20
LJETOPIS VOJNOG ORDINARIJATA	21
PROPOVIJEDI VOJNOG ORDINARIJA JURJA JEZERINCA	29
DOGAĐAJI IZ DRUGIH (NAD) BISKUPIJA	
Graditi budućnost domovine na evanđeoskim temeljima	63
Pismo biskupa Zagrebačke crkvene pokrajine povodom središnje proslave 600. obljetnice posebnoga štovanja Krvi Kristove u Ludbregu	66

PORUKA VOJNOG BISKUPA MONS. JURJA JEZERINCA PRIGODOM 18. HODOČAŠĆA HRVATSKE VOJSKE I POLICIJE I HRVATSKIH BRANITELJA U MARIJU BISTRICU

Dragi moji vjernici, poštovani pripadnici Vojnog ordinarijata u Republici Hrvatskoj!

I ove godine, po 18. put, hodočastimo Majci Božjoj Bistričkoj u naše nacionalno svetište, želeći time pokazati povezanost s čitavom našom poviješću, od nastanka prvih svetišta posvećenih nebeskoj majci u Solinu do današnjih svetišta koja okupljaju naše vjernike oko „Najvjernije Odvjetnice Hrvatske“. Također želimo pokazati svoju povezanost s našim braniteljima koji su one ratne 1993. godine pod vodstvom najodgovornijih u Republici Hrvatskoj i u Crkvi u Hrvata organizirali 1. vojno-redarstveno hodočašće u Mariju Bisticu. Današnja prisutnost na ovom hodočašću velikog broja vjernika Hrvata-katolika pokazuje tu povezanost između naroda, vojske i policije te isti izvor nadahnuća koji nastoji ostvariti sukladnost vrednota koje su nas očuvale do danas i koje nas mogu očuvati za sutra. Krenut ćemo iz svojih domova, iz svojih postrojbi, iz svojih policijskih uprava na hod prema Mariji otkrivajući da nas Marija uvijek vodi Kristu, a po Kristu vodi nas i drugome – čovjeku. Naime, tek u Isusu Kristu, Bogu koji se objavljuje u čovjeku, možemo ispravno ljubiti čovjeka i prepoznati svu njegovu vrednotu kao brata Isusa Krista.

Za ovakvo promatranje našeg hodočašća imamo itekako temelja u objavljenoj Božjoj Riječi. Bog, koji nam se objavljuje po Svetom pismu, jest dinamičan Bog koji će svoj odnos prema čovjeku ostvariti u stvaranju, a vrhunac svoje dinamičnosti u utjelovljenju.

Što nam zapravo Biblija govori o toj dinamičnosti koju Bog traži i od čovjeka? Ako promatramo Božju objavu čovjeku, počevši od Adama, pa do vrhunca objave u Isusu Kristu, Bog je onaj koji od čovjeka traži povjerenje, a to povjerenje se ostvaruje kroz napuštanje stabilnosti prostora i vremena (Abraham) do hoda putom kojeg Bog pokazuje, jer jedino tako može nastati novi narod – Božji narod. Od Adama Bog traži da, u dinamičnosti koju mu je predao, bude njegov suradnik i time izvršavajući svoje poslanje usavršava svijet; od Noe Bog traži da se ponaša drugačije od svojih sunarodnjaka, jer to je jedina šansa da se sačuva život; od Abrahama traži da

napusti Ur Kaldejski i uđe u neizvjesnost kroz koju će ga on postupno voditi.

Patrijarsi će neprestano morati slijediti put koji im Bog određuje, a u Josipu pravednom i Mojsiji nam pokazuju kako ljudski putovi, često veoma zli, mogu od Boga biti preokrenuti u dobro i za spas čovječanstva. Proroci će morati napustiti svoj način življenja da bi mogli propovijedati u Božje ime, jer on će očistiti njihova usta žeravicom sa žrtvenika, on će u njihova usta staviti svoju riječ koju će narodu morati naviještati. I konačno, u posljednjim vremenima Bog nam je progovorio po Sinu, koji će u dinamici svog naviještanja biti putujući „rabi“ koji, krenuvši iz Galileje, mjesta svoga krštenja, ide prema Judeji, mjestu svoga skončanja, ali i proslave po uskrsnuću. On je putnik koji na ovom svijetu nema stalnog boravišta, jer njegov život jest pokazatelj da je poslan od Oca vršiti njegovu volju.

U tom svjetlu možemo promatrati i naša hodočašća, bila ona mjesna, regionalna, nacionalna ili međunarodna. Bog nas poziva da se pokrenemo, da sagledamo svoj život u svjetlu istine da na ovoj zemlji nemamo stalno boravište i da nam je potrebno izaći iz svog egocentrizma, tragajući za istinom i pokušavajući odgovoriti na pitanje što Bog zapravo od mene očekuje da učinim. Hodočašće od nas traži napor. Potrebno je kroz te dane promijeniti stil življenja, stil po-

našanja, potrebno je bdjeti, potrebno je prihvatiti jedan drugoga i prikloniti se volji zajednice da bi ostvarili zajednički cilj. Vrhunac hodočašća bit će upravo u susretu po sakramentu pomirenja i euharistije da, poput Abrahama koji je izašao iz Ura Kaldejskoga, susretnemo Boga u Kanaanskoj zemlji naše Marije Bistrice. Doći do Marije Bistrice, biblijske Kanaanske zemlje, znači biti otvoren, znači prepoznati Boga u onoj trojici mladića koji Abrahamu dolaze u posjet prije negoli će ići u Sodomu i Gomoru. Znači ući u razgovor s Bogom poput Abrahama. Znači u sakramentu pomirenja otvoriti se Bogu koji je spreman uzeti nas na svoja ramena i pozvati čitavu Crkvu na radost zbog „jednog obraćenog grešnika“. Hodočašće ima svoj duboki smisao tek ako se događa u ovoj stupnjevitosti: izlasku iz svakodnevnice, razmišljanju o pozivu i poslanju te otvorenosti prema Isusu Kristu koji nam dolazi ususret da bi nas nahranio svojim tijelom i svojom presvetom krvlju.

Ovako razmišljajući o našem hodočašću moći ćemo na povratku svojim kućama i svojim radnim mjestima doći s bogatstvom duha i ispuniti Isusovu riječ koju je izrekao prije svog odlaska: „I bit ćete mi svjedoci u Jeruzalemu, po svoj Judeji i Samariji i sve do kraja zemlje“ (Dj 1, 8). Jer ako naše hodočašće ne zaživi u nama i ne bude svjedočanstvo našeg doživljaja, onda

očito nismo poput starozavjetnih i novozavjetnih pravednika imali hrabrosti krenuti na put, nismo imali hrabrosti odreći se svoje ljudske sigurnosti i prepustiti se Božjoj sigurnosti, jednostavno nije se dogodila novost života.

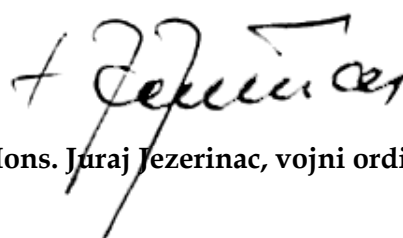
Susret s Marijom u Mariji Bistrici, želi nam pokazati kako je ona, ispunjena Duhom Svetim, izrekavši svoj „Evo službenice Gospodnje, neka mi bude po tvojoj riječi!“ (Lk 1, 38), mogla donijeti radost drugim osobama. Tek onda kada je čovjek ispunjen Bogom može Boga donijeti drugima i drugi će to doživjeti kao treptaj djeteta u majčinoj utrobi. U tom trenutku majka Elizabeta prepoznat će Marijino poslanje i njih dvije će zajedno klicati Božjoj dobroti, jer je Bog po njima započeo novi svijet. Nije li ovogodišnje hodočašće u Mariju Bisticu poziv nama da, poput Marije i Elizabete ispunjeni Božjim Duhom, po našem hodočašćenju postanemo donosioci Radosne vijesti da bi i naš duh kliktao u Bogu, Spasitelju našem?

Bog nam se nudi, potrebno je prihvatiti izazov i krenuti zajedno s njime na put.

S tim željama dolazim k Vama: gospodo ministri, gospodo državni tajnici, gospodine načelnice Glavnog stožera, gospodine ravnatelju policije, svima Vama generalima i visokim časnicima Hrvatske vojske i policije i Vama hrvatskim braniteljima, vojnicima i policajcima, da svatko

od nas učini – svatko sa svoje strane – da naše ovogodišnje hodočašće bude još jedan doprinos duhovnoj izgradnji vojske i policije, naših branitelja i svih onih koji su povezani s Vojnim ordinarijatom te svjedočenjem ovih vrednota pokušavamo i sebe tako izgraditi da danas u NATO-u, a sutra u Europskoj uniji, budemo doista ono na što smo pozvani: „sol zemlje, kvasac tijestu i grad na gori“.

S ovim željama sve vas srdačno pozdravljam, želeći vam blagoslovljeno hodočašće!

Mons. Juraj Jezerinac, vojni ordinarij

*Na blagdan rođenja Blažene Djevice Marije,
8. rujna 2010. godine.*

Izgrađivanje crkvene zajednice je ključ misije

Poruka pape Benedikta XVI. za Svjetski misijski dan 2010.

Draga braćo i sestre, mjesec listopad, s proslavom Svjetskog misijskog dana, pruža dijecezanskim i župnim zajednicama, ustanovama posvećenog života, crkvenim pokretima i čitavom Božjem narodu priliku obnoviti zauzetost u naviještanju evanđelja i dati pastoralnim aktivnostima širi misijski doseg. Taj nas godišnji događaj poziva snažno živjeti liturgijske i katehetske, karitativne i kulturne trenutke po kojima nas Isus Krist poziva za stol svoje riječi i euharistije, kako bismo kušali dar njegove prisutnosti, odgajali se u njegovoj školi i sve svjesnije živjeli u sjedinjenosti s njim, Učiteljem i Gospodinom. On sâm kaže: "tko mene ljubi, njega će ljubiti Otac moj, i ja ću ljubiti njega i njemu se očitovati" (Iv 14, 21). Jedino na temelju toga susreta s Božjom ljubavlju, koji mijenja čovjekov život, možemo živjeti u zajedništvu s njim i jedni s drugima i pružati braći vjerodostojno svjedočanstvo i obrazložiti nadu koja je u nama (usp. 1 Pt 3, 15). Odrasla vjera, kadra potpuno se predati Bogu sa sinovskim stavom, jačana molitvom, razmatranjem Božje riječi i učenjem vjerskih istina uvjet je za promicanje novog humanizma, utemeljenog na Isusovu evanđelju.

U listopadu se, usto, u mnogim zemljama iznova pokreću razne crkvene aktivnosti nakon ljetne stanke i Crkva nas poziva naučiti od Marije, posredstvom molitve svete krunice, razmatrati naum Očeve ljubavi o ljudskom rodu, kako bismo ga ljubili kao što ga on ljubi. Nije li to možda također smisao misije?

Otac nas, naime, poziva da budemo ljubljena djeca u njegovu ljubljenom Sinu, te da prepoznamo kako smo svi braća i sestre u njemu, daru spasenja za čovječanstvo podijeljeno neslogom i grijehom, i Objavitelju pravoga lica Boga koji je "tako ljubio svijet te je dao svoga Sina Jedinorođenca da nijedan koji u njega vjeruje ne propadne, nego da ima život vječni" (Iv 3, 16).

"Htjeli bismo vidjeti Isusa" (Iv 12, 21) molba je koju su, u Ivanovom Evanđelju, neki Grci, koji su došli hodočastiti u Jeruzalem povodom Pashe, uputili Filipu. Ona odzvanja također u našem srcu u ovom mjesecu listopadu, koji nas podsjeća kako čitava Crkva, koja je "po svojoj naravi misionarska" (Ad gentes, 2), ima zadatak i dužnost naviještati evanđelje i poziva nas da budemo promicatelji novosti života, kojeg čine istinski odnosi u zajednicama utemeljenim na

evanđelju. U multietničkom društvu u kojem su prisutni raznorazni oblici usamljenosti i ravnodušnosti, kršćani moraju naučiti pružati znakove nade i njegovati sveopće bratstvo, gajeći velike ideale koji preobražavaju povijest i, bez lažnih iluzija ili beskorisnih strahova, težiti tome da učine planet domom za sve ljude.

Poput Grka od prije dvije tisuće godina, i ljudi našeg doba, možda čak i nesvjesno, traže od vjernika ne samo da "govore" o Isusu, već i da im "daju vidjeti" Isusa, da učine da Otkupiteljevo lice zablista u svakom kutku zemlje pred naraštajima novog tisućljeća i osobito pred mladima sa svih kontinenata, kojima je evanđeoski navještaj u prvom redu namijenjen. Oni moraju shvatiti da kršćani nose Kristovu riječ zato što je on istina, zato što su pronašli u njemu smisao i istinu za svoj život.

Ta promišljanja upućuju na misijsko poslanje koje su primili svi kršćenici i čitava Crkva, ali koji se ne može ostvariti na uvjerljiv način bez dubokog, zajedničkog i pastoralnog obraćenja. Naime, svijest o pozivu naviještati evanđelje potiče ne samo pojedinog vjernika, već sve dijecezanske i župne zajednice na cjelovitu obnovu i sve se više otvarati misijskoj suradnji među Crkvama, kako bi se promicalo naviještanje evanđelja u srcu svake osobe, svakog naroda, kulture, rase, nacionalnosti na svim meridijanima i paralelama. Tu svijest jačaju svojim djelovanjem svećenici Fidei donum, posvećene osobe, katehete, laici misionari u stalnom nastojanju promicati crkveno zajedništvo, tako da se i pojava "interkulturalnosti" može uklopiti u model jedinstva, u kojem će evanđelje biti kvasac slobode i napretka, izvor bratstva, poniznosti i mira (usp. Ad gentes, 8). Crkva je, naime, "u Kristu na neki način sakrament odnosno znak i sredstvo najprisnijeg sjedinjenja s Bogom i jedinstva cijeloga ljudskog roda" (Lumen gentium, 1).

Crkveno se zajedništvo rađa iz susreta s Božjim Sinom, Isusom Kristom koji putem crkvenog navještaja dopire do ljudi i stvara zajedništvo s njim samim a samim tim i s Ocem i Duhom Svetim (usp. 1 Iv 1, 3). Krist uspostavlja novi odnos između čovjeka i Boga. "[On] nam objavljuje 'da je Bog ljubav' (1 Iv 4, 8) te nas ujedno poučava da je nova zapovijed ljubavi osnovni zakon ljudskog savršenstva, pa prema tome i preobrazbe svijeta. Tako ona onima koji vjeruju u božansku ljubav donosi sigurnost da je svim ljudima otvoren put ljubavi i da nije uzaludan napor oko uspostave sveopćeg bratstva" (Gaudium et spes, 38),

Crkva postaje "zajedništvo" na temelju euharistije, u kojoj Krist, prisutan u kruhu i vinu, svojom žrtvom ljubavi gradi Crkvu kao svoje tijelo, ujedinjujući nas s trojedinim Bogom i jedne s drugima (usp. 1 Kor 10, 16 sl.). U apostolskoj

pobudnici Sacramentum caritatis napisao sam: "Doista, ljubav koju slavimo u sakramentu, ne možemo zadržati za sebe. Ona po svojoj naravi zahtijeva da je priopćimo svima. Svijet je potrebit Božje ljubavi, susreta s Isusom Kristom i vjere u njega" (84). Iz tog razloga euharistija nije samo izvor i vrhunac života Crkve, već i njezina poslanja: "Autentično euharistijska Crkva jest misijska Crkva" (isto), koja može donijeti svima zajedništvo s Bogom, naviještajući s uvjerenjem da "što smo vidjeli i čuli, navješćujemo i vama da i vi imate zajedništvo s nama" (1 Iv 1, 3).

Predragi, na ovaj Svjetski misijski dan u kojem se pogled srca širi na nepregledna područja misije, svi se osjetimo protagonistima crkvenog zauzimanja za naviještanje evanđelja. Poticaj na misije je uvijek bio znak vitalnosti za naše Crkve (usp. enc. Redemptoris missio, 2) i njihova je suradnja jedinstveno svjedočanstvo jedinstva, bratstva i solidarnosti koje daje uvjerljivost navjesticima Ljubavi koja spašava!

Stoga ponovno upućujem poziv svima na molitvu i, usprkos ekonomskim teškoćama, na pružanje bratske i konkretne pomoći kao potpora mladim Crkvama. Ta gesta ljubavi i dijeljenja, koju će dragocjena služba papinskih misijskih djela, kojima izražavam svoju zahvalnost, pobrinuti širiti potpomoći će izobrazbu svećenika, sjemeništara i bogoslova i kateheta u najudaljenijim misijskim krajevima i biti poticaj mladim crkvenim zajednicama.

U zaključku godišnje poruke za Svjetski misijski dan, želim, s osobitom ljubavlju, izraziti svoju zahvalu misionarima i misionarkama, koji, često i vlastitim životom, svjedoče u najudaljenijim i najtežim krajevima događaj Božjega kraljevstva. Njima, koji su prethodnica naviještanja evanđelja, ide prijateljstvo, blizina i potpora svakog vjernika. Neka ih "Bog (koji) ljubi vesela darivatelja" (2 Kor 9, 7) ispuni duhovnim žarom i dubokom radošću!

Poput Marijinog "da", svaki velikodušni odgovor crkvene zajednice na Božji poziv na ljubav braće pobudit će novo apostolsko i crkveno majčinstvo (usp. Gal 4, 4.19.26), koje dopušta da ga iznenadi otajstvo ljubavi Boga, koji "kada dođe punina vremena, odasla... Sina svoga" (Gal 4, 4), i koje daje povjerenje i odvažnost novim apostolima. Taj će odgovor sve vjernike sposobiti da budu "u nadi radosni" (Rim 12, 12) u ostvarivanju Božjeg nauma, koji želi "da se cijeli ljudski rod oblikuje u jedan Božji narod, da srašte u jedno Tijelo Kristovo i da se izgradi u jedan hram Duha Svetoga" (Ad gentes, 7). ■

Iz Vatikana, 6. veljače 2010.
Papa Benedikt XVI.

Prionuti uz Boga – najtiši argument uspjeha vjeronauka u školi i katehetskoga rada Crkve

Poruka predsjednika Vijeća HBK za katehizaciju mons. Đure Hranića na početku školske i katehetske godine 2010/2011.

Početak nove školske godine istodobno je početak i novih životnih koraka, razmišljanja i djelovanja, kako za vas, dragi učenici, tako i za vas, dragi roditelji, katehete i vjeroučitelji te za vas, draga braćo svećenici.

1. Vjeronauk u školi kao sastavni element suvremene škole u Hrvatskoj. Kroz posljednjih devetnaest godina vjeronauk u školi potvrdio se kao dio hrvatskoga odgojno-obrazovnog sustava. Sve ga se manje promatra kao strano tijelo koje u suvremenoj školi treba tek tolerirati, te ga se sve ozbiljnije prihvaća kao sastavni dio škole koja želi poštovati sve dimenzije ljudske osobe i koja je zato pozvana prihvaćati zadaću cjelovitoga odgoja i obrazovanja. Vjeronauk tako postaje sastavnim dijelom sveobuhvatnoga procesa nove vizije škole. On u tom smislu podržava i nastoji sudjelovati u postignućima zadanih ciljeva obrazovnoga sustava, donesenih na poseban način u novijim dokumentima. Ti su ciljevi ponajprije jednakost obrazovnih mogućnosti za sve učenike, emancipacija i uključivanje učenika u svijet i društvo odraslih, ostvarenje društveno-političkih zadaća koje se tiču kvalitetskoga osposobljavanja budućih nositelja hrvatskoga društva i slično. Shvaćajući školu najprije kao mjesto stvaranja kulture javnoga mnijenja te sustavnoga i cjelovitoga odgoja i obrazovanja učenika, sukladno tradicionalnim i suvremenim kurikularnim teorijama, kao Crkva ne gubimo nadu da će se sadržaji javne i otvorene škole uspjeti izdići iznad političkih struja, njihovih nastojanja i odmjeravanja snaga te drugih uvjetovanosti aktualnim povijesnim momentima, s kojima se škola kao sustav još uvijek suočava. Vrednujući visoke ocjene hrvatskoga odgojno-obrazovnog sustava u međunarodnim razmjerima, vjerujemo da će nastava u školi, zajedno sa svim svojim sadržajima, u cijelosti postati još otvorenija i transparentnija. Iako je jasno da obrazovna (politička) teorija i praksa ne mogu u potpunosti nadići društvenu stvarnost, ne smije se ipak previdjeti da država,

po sustavu odgoja i obrazovanja, a onda i sveukupno društvo, mogu samo stvarati dobre i izvrsne preduvjete rada unutar odgojno-obrazovnog sustava, ali da ne mogu preuzeti ni nadomjestiti napore pedagogije (koji se, u konačnici, ne ostvaruju preko institucija, nego po nastavnicima i pedagoškim djelatnicima). To napominjemo stoga jer se, na temelju suvremenih dokumenata hrvatskoga obrazovnog sustava, čini da se školi i odgojno-obrazovnom sustavu u nas, na pomalo totalitaran način, postavlja zadaća ne samo da odgaja i obrazuje, nego da preuzme i odgovornost za cjelokupnu životnu radost, sreću i uspjeh učenika, pa čak i njihovih obitelji. No, budući da je riječ o otvorenom sustavu kojega treba trajno unapređivati, nadamo se da će njegov daljnji razvoj biti svjesniji supsidijarnoga doprinosa različitih čimbenika cjelovitosti odgojno-obrazovne politike i njezina sustava.

2. Prionuti uz Boga – najtiši, ali najsnažniji argument uspjeha vjeronauka u školi i cjelokupnoga katehetskoga nastojanja Crkve. Iako zvuči paradoksalno, vjeronauk u školi jedini je predmet koji učenike ne priprema za uspjeh na konkurentnom tržištu rada i kapitala. U vremenu “kulture šutnje”, te u vremenu “diktature relativizma”, kada se nesigurnost spoznaja i života stavlja pred nas kao najsigurniji znak čovjekovih tehnoloških i drugih dostignuća, vjeronaukom u školi Crkva želi ponuditi trajnu i duboku istinu života te jedinu sigurnost koju poznaje: otajstvo Boga živoga. Budući da je za Crkvu vjeronauk u školi oblik njezina sustavnog naviještanja, ona učenike poziva da već sada prionu uz Boga svojim životom i radom. Pokazuje, a ne taji, ni svoje rane ni grijehe. Bori se protiv bilo kakve zloporabe religije i kršćanske vjere. Iz poslanja koje je primila izvire njezin stalni poziv ljudima oduševljenim Kristom za njihovim svjedočenjem vjere. Crkva ne zatvara oči ni pred činjenicom da svjedočanstvo zna imati i dvojako značenje: svjedočanstvo vjere, ali i svjedočanstvo grijeha. Naslanja se na tradiciju,

ali isto tako zna da promišljanja i tumačenja prijašnjih naraštaja nisu počivaljka za misao ovih i budućih generacija. Ona, među ostalim, i vjeronaukom u školi tumači, promišlja i priopćava vjeru. I istodobno zna da je vjera upućena na iskustvo, da kao takva treba konkretno mjesto u kojemu se to iskustvo može doživjeti, te da mjesto iskustva vjere jest i treba biti ponajprije župna zajednica. Prionuti uz Boga duboka je želja Crkve koju ona želi navijestiti i postići vjeronaukom u školi te cjelokupnim svojim katehetskima nastojanjem. Budući da nam ništa tako malo ne pripada kao naše vlastito ja (sv. Augustin), prionuti uz Boga i živjeti s njime predstavlja poziv na trajno obraćenje. A upravo je ono najtiši, ali istodobno i najsnažniji argument uspjeha i vjeronauka u školi te svih katehetskima nastojanja Crkve.

Vjeronauk u školi, s obzirom na vlastito mjesto unutar odgojno-obrazovnog sustava te kao oblik služenja Crkve u školi i u društvu, imaće i dalje svoju budućnost. Osim što ima "obrazovne zadatke" koje će mu postavljati i okruženje u kojemu se ostvaruje, on na izričit način ostaje i "duhovni ugovor" koji budnim drži stalno pitanje odnosa Boga i čovjeka. Upoznaje s bogatstvom kršćanske tradicije i sadašnjosti u kojoj se evanđelje izriče i utjelovljuje te učeniku pruža mogućnost da uz Boga prione čitavim svojim životom. Propituje smisao ljudske egzistencije i upućuje na mogućnost pronalaženja sreće, vlastitoga uspjeha i osobnoga smisla i izvan granica samoga vjeronauka kao predmeta te škole u kojoj se vjeronauk izvodi.

3. Postati svjedoci kršćanskih uvjerenja i životnih načela. Promatrajući u posljednjih nekoliko godina sva nastojanja obrazovnog sustava u Hrvatskoj, primjetno je da se upravo vi, dragi učenici, nalazite u središtu nastave i života ško-

le. I dobro je da je tako. Time škola pokazuje da računa na vašu zrelost te da na određeni način očekuje odgovornost u svakom vašem postupku. Na isti je način Crkva, osobito nekoliko posljednjih godina, vama vjeroučiteljima i katehetama stavljala pred oči važnost svjedočanstva vjere vlastitoga života. Dok vam zahvaljujemo na nesebičnom trudu i marljivosti, na to vas podsjećamo i ove godine.

Dragi vjeroučenici, pozivamo sada i vas da svojim stavovima i životom pokažete ono u što vjerujete. Kao što ste postali središte svih nastavnih procesa, postanite i svjedoci svojih kršćanskih uvjerenja te životnih načela. Dopustite svojim vjeroučiteljima i svim ostalim svećenicima, redovnicima i redovnicama da nas, ponekad i umorne, osvježi svjedočanstvo vaše vjere!

Dragi roditelji, vi ste svjedoci svojih kršćanskih uvjerenja i životnih načela tako što za svoju djecu (i zajedno s njima) izabirete i upisujete ih na vjeronauk u školi, te što ih istodobno usmjeravate u župnu zajednicu kao na mjesto iskustva vjere, a osobito na nedjeljnu euharistiju i na župnu katehezu. Svima vama koji ćete i ove godine to činiti zahvaljujemo na vašem povjerenju. Znajte da kao Crkva – iz odgovornosti prema Bogu i prema vama kao prvim odgojiteljima – sve činimo kako bismo sa svima vama živjeli radost evanđelja i dijelili iskustvo Boga živoga. Radujemo se vašoj otvorenosti i svesrdno je prihvaćamo!

Bog, dobri Otac, nas sve nagradio blagoslovljenim trenucima i susretima u sljedećoj katehetskoj i školskoj godini. ■

Dakovo, 28. kolovoza 2010.

Biskup Đuro Hranić, predsjednik Vijeća HBK za katehizaciju

DEKRETI I IMENOVANJA U VOJNOM ORDINARIJATU

Obavijest iz Ureda Vojnog ordinarijata o osnivanju policijskih kapelanija

Temeljem Posebnog dijela Pravilnika o ustrojstvu i djelovanju Vojnog ordinarijata u Republici Hrvatskoj za Ministarstvo unutarnjih poslova Vojni ordinarij osnovao je slijedeće policijske kapelanije:

Policijska kapelanija "**Sveti Filip i Jakov, apostoli**" za Policijsku upravu zadarsku sa sjedištem u Zadru. Kapelanija je započela s radom 1. rujna 2010. godine.

Policijska kapelanija "**Majka Božja Kamenitih vrata**" za Policijsku upravu zagrebačku sa sjedištem u Zagrebu. Kapelanija je započela s radom 1. rujna 2010. godine.

Policijska kapelanija "**Sv. Luka evanđelist**" za Policijsku upravu šibensko-kninsku sa sjedištem u Šibeniku. Kapelanija je započela s radom 1. rujna 2010. godine.

Obavijest iz Ureda Vojnog ordinarijata o promjenama u Dekanatima Vojnog ordinarijata

O. Ivo Topalović, kapelan u vojnoj kapelaniji "Sv. Gabrijela Arkandela" u Zemunik kod Zadra, 1. kolovoza 2010. godine imenovan je dekanom Splitskog vojnog dekanata na pet godina. Za vrijeme boravka o. Topalovića u misiju ISAF zamjenikom dekana imenovan je fr. Jozo Mravak, vojni kapelan u vojnoj kapelaniji "Sv. Nikola biskup" u Splitu.

Fra Žarko Relota, svećenik Hrvatske provincije sv. Jeronima franjevac konventualaca, koji je obavljao službu dekana Zagrebačkog vojnog dekanata, 31. kolovoza 2010. godine razriješen je službe zbog povratka u matičnu provinciju. Do imenovanja novog dekana vršiteljem dužnosti imenovan je p. Ante Vukoja, vojni kapelan u vojnoj kapelaniji "Gospe Snježne" u Zagrebu.

Obavijest iz Ureda Vojnog ordinarijata o imenovanjima i razrješenjima u Vojnom ordinarijatu

Vlč. Ante Luketić, svećenik Gospičko-senjske biskupije, koji je obavljao službu kapelana u vojarni "Eugen Kvaternik" u Gospiću, 31. kolovoza 2010. godine razriješen je službe zbog odlaska na novu dužnost u matičnoj biskupiji.

Fra Žarko Relota, svećenik Hrvatske provincije sv. Jeronima franjevac konventualaca, koji je obavljao službu vojnog kapelana u kapelaniji "Sv. Mihaela Arkandela" u Hrvatskom vojnom učilištu "Petar Zrinski" u Zagrebu, 31. kolovoza 2010. godine razriješen je službe zbog povratka u matičnu provinciju.

Vlč. David Klarić, svećenik Porečko-pulske biskupije, 31. kolovoza 2010. godine razriješen je službe vojnog kapelana u vojnoj kapelaniji "Sv. Nikole Tavelića" u vojarni "Croatia" u Zagrebu te je od 1. rujna 2010. godine imenovan policijskim kapelanom policijske kapelanije "Majka Božja Kamenitih vrata" za Policijsku upravu zagrebačku sa sjedištem u Zagrebu.

Vlč. Željko Savić, mladomisnik, svećenik Vojne biskupije 1. rujna 2010. godine imenovan je vojnim kapelanom u vojnoj kapelaniji "Sv. Nikole Tavelića" u vojarni "Croatia" u Zagrebu.

P. Zoran Vujičić, svećenik Hrvatske pokrajine Družbe Isusove, imenovan je 1. rujna 2010. godine vojnim kapelanom u vojnoj kapelaniji "Sv. Mihaela Arkandela" u Hrvatskom vojnom učilištu "Petar Zrinski" u Zagrebu.

Vlč. Darko Poljak, svećenik Šibenske biskupije, imenovan je 1. rujna 2010. godine policijskim kapelanom poslužiteljem policijske kapelanije "Sv. Luka evanđelist" za Policijsku upravu šibensko-kninsku sa sjedištem u Šibeniku.

• Vojnim kapelanom u mirovnoj misiji ISAF u Afganistanu od 4. rujna 2010. godine imenuje se **o. Ivo Topalović**. Prema planiranoj rotaciji iz misije se vraća **vlč. Vladislav Mandura**.

Novoimenovanim svećenicima - vojnim i policijskim kapelanima, kao i njihovim pomoćnicima želimo uspjeh u radu na dobrobit povjerenih im duša.

IZVJEŠĆA I DOGAĐAJI

Zahvala direktora PMI-a hrvatskim policajcima

Direction du Pèlerinage Militaire International de Lourdes

Père Blaise **REBOTIER**
Diocèse aux armées Françaises
Direction du PMI
20 bis rue Notre-Dame des Champs
75006 -- PARIS
☎ : 01.53.63.06.17
Mail : sga.pmi@wanadoo.fr

Paris, le : mercredi 23 juin 2010

Monseigneur l'Evêque
Ksaverska Cesta BB
10 000 ZAGREB (Croatie)

Monseigneur,

A l'occasion du 52ème pèlerinage militaire de Lourdes, qui s'est déroulé du 21 au 23 mai 2010, trente jeunes policiers croates et policiers militaires des armées croates ont travaillé au service d'encadrement placé sous les ordres du lieutenant-colonel de gendarmerie Roland LE NY. Ce dispositif a assuré la sécurité générale de ce rassemblement militaire international et était composé de 198 militaires émanant de six nations européennes (France, Allemagne, Croatie, Italie, Espagne et Portugal). Vous avez, de plus, renforcé ponctuellement ce service d'encadrement avec 20 militaires croates supplémentaires.

Désignés par les autorités militaires croates, via l'aumônerie militaire catholique de Croatie, ces policiers ont été employés à diverses missions de gestion des foules, de contrôle d'accès aux diverses cérémonies, et de sécurisation des nombreuses autorités françaises et étrangères.

Je tiens à vous faire part de ma satisfaction la plus totale, et celle du LTC LE NY, quant à la qualité des missions menées par vos policiers et militaires croates. Très disponibles, d'une attitude militaire exemplaire, qui fait honneur à votre pays, et d'une rigueur sans faille, ces policiers et militaires croates ont su démontrer tout le professionnalisme de vos unités de sécurité et ont toujours agi avec beaucoup de réactivité et un excellent état d'esprit. Je tiens également à souligner les excellents rapports entretenus avec la délégation croate qui a mis à disposition de ce service de sécurité des effectifs complémentaires pour certaines cérémonies, dont la messe internationale organisée de belle manière par votre pays sous la responsabilité du commandant Klaric.

Je vous prie monseigneur de leur transmettre, via leur hiérarchie, mes remerciements et leur dire que je serais enchanté de pouvoir à nouveau les avoir au service d'encadrement lors du prochain PMI

Veillez, Monseigneur, agréer mes salutations les plus respectueuses

Père Blaise **REBOTIER**
Directeur du PMI

Copie à : Mr. Attaché de défense - Ambassade de Croatie - 7 Square Thiers - 75011 PARIS

20 bis, rue Notre Dame des Champs - 75006 PARIS ☎ 33 (0)1 53 63 06 16 ou 17 - fax 33 (0)1 53 63 06 12

Blaise Rebotier, directeur PMI-a, i šef osiguranja PMI-a pukovnik žandarmerije Roland Le Ny uputili su pismo zahvale hrvatskim policajcima i vojnim policajcima koji su bili angažirani na osiguranju 52. međunarodnog vojnog hodočašća u Lourdes.

Oče biskupe,

Tijekom 52. međunarodnog vojnog hodočašća u Lourdesu, koje se održalo od 21. do 23. svibnja 2010. godine, trideset mladih hrvatskih policajaca i vojnih policajaca hrvatske vojske djelovali su u ekipi osiguranja pod vodstvom potpukovnika žandarmerije Rolanda Le Nya. Vodili su brigu o općem osiguranju ovog međunarodnog vojnog okupljanja, a ukupno je sudjelovalo 198 vojnika iz šest europskih država (Francuska, Njemačka, Hrvatska, Italija, Španjolska i Portugal). Vi ste poduprli našu ekipu osiguranja sa još dodatnih 20 hrvatskih vojnika.

Ti policajci, koje su nam dodijelile hrvatske vojne vlasti preko Vojne biskupije u RH, imali su razne zadaće u upravljanju masama,

kontroli pristupa raznim svečanostima, kao i u osiguranju brojnih francuskih i stranih visokih dužnosnika.

Moram vam izraziti svoje veliko zadovoljstvo, kao i zadovoljstvo potpukovnika Le Nyja, kvalitetom obavljenih zadaća vaših policajaca i hrvatskih vojnika. Pristupačni, besprijekornog vojnog držanja, na čast vašoj domovini, i bez najmanje pogreške, ovi policajci i hrvatski vojnici znali su pokazati iznimnu profesionalnost vaših jedinica osiguranja i uvijek postupiti s puno duha, spremno i odgovorno. Također, moram naglasiti odlične odnose sa hrvatskom delegacijom koja je za neke svečanosti ekipi osiguranja pružila dodatnu pomoć, a pritom mislim na međunarodnu svetu misu koju je vrlo lijepo ove godine organizirala vaša zemlja, pod odgovornošću bojnika Klarića.

Molim vas, oče biskupe, da im preko njihovog vodstva prenesete moje zahvale i moju radost ako ćete se ponovo pridružiti ekipi osiguranja tijekom idućeg PMI-a.

Primate, oče biskupe, moje srdačne pozdrave.

Blaise Rebotier, direktor PMI-a

Završen ovogodišnji ljetni kamp mladih na Lošinju

Poradi važnosti brige i skrbi za mlade, Vojni ordinarijat u RH u dogovoru s odgovornima iz MORH-a i GS OS RH provodi program ljetnog kampa mladih, djece djelatnika MORH-a i OS RH. Ljetovanje se redovito odvija u vojarni "Kovčanje" na Malom Lošinju, a ove godine je održano od 26. lipnja do 19. srpnja. U tri turnusa po sedam dana, kroz kamp je prošlo 120 djece. Ove godine program je vodio o. David Klarić uz pomoć pomoćnika vojnih kapelana koji su se izmjenjivali po turnusima. Ovaj pedagoško isplanirani aktivni odmor osim igre i kupanja ponudio je uz kulturološka i sportsko-rekreativna događanja i duhovni program: katehezu, molitvu, meditaciju te sudjelovanje u euharistiji.

Pored sportskih natjecanja i edukativnih igara, gdje je bio vidljiv mladenački duh i želja za pobjedom, još se je više osjetila želja za duhovnim rastom. Kroz dnevna tumačenja o. David mladima je prvenstveno pokušao objasniti Božju

objavu kroz Sveto pismo, kao i kroz Božje stvaralaštvo koje je najvidljivije kroz prirodne ljepote. Za takav dar čovjek može uzvratiti Bogu molitvom, a treba znati moliti, jer i apostoli su tražili: "Gospodine, nauči nas moliti". Tako je i o. David mladima objašnjavao kako moliti: prvo pred Boga treba izaći čista srca, pokazati mu poštovanje, zahvaliti mu za sva dobročinstva i ljubavi koju nam pruža, pa onda iznijeti prošnje. Kroz temu o darovima Duha Svetoga, o. David je objašnjavao o značajnima i važnostima darova.

Na svetim misama, osim mladih, prisustvovali su i časnici koji su se trenutno nalazili u vojarni, kao i

djelatnici vojarne.

Djelatnici Bojne za specijalna djelovanja prezentirali su mladima vožnju vojnim čamcima, te su ih tom prilikom prevezli do otoka Suska. Pored uživanja u susačkim plažama, mladi su obišli i župnu crkvu sv. Nikole biskupa. Susački župnik o. Tomislav upoznao je mlade s poviješću te geološkim i kulturološkim znamenitostima otoka. Posebno je zanimljivo bilo čuti priču o "Velikom Bouhu", ogromnom križu kojeg je more izbacilo na otok. U tom križu Suščani su prepoznali Božji znak, te su križ prenijeli u svoju crkvu. Taj križ danas iz crkve iznose samo za procesiju u kojoj osim domaćeg stanovništva sudjeluju i stanovnici susjednih otoka, kao i turisti koji se tamo nađu.

Na odlasku zapovjednik vojarne "Kovčanje" bojnik Željko Miletić pohvalio je mlade na lijepom ponašanju u vojničkim uvjetima te im zaželio sretan put. ■

Položen kamen temeljac za izgradnju kapelice ATJ Lučko

Vojni ordinarij mons. Juraj Jezerinac u srijedu 21. srpnja blagoslovio je temeljni kamen za spomen-kapelu i Memorijalni centar ATJ Lučko. Kapela će biti posvećena bl. Alojziju Stepincu. Kamen temeljac položili su potpredsjednik Hrvatskoga sabora Ivan Jarnjak, ministar unutarnjih poslova Tomislav Karamarko, ministar obitelji, branitelja i međugeneracijske solidarnosti Tomislav Ivić, te Mladen Grgić, predsjednik Udruge ATJ Lučko 90.

Sama svečanost započela je hrvatskom himnom u izvedbi Pjevačkog zbora Policijske akademije, a blagoslovu su, uz bivše i sadašnje pripadnike te najelitnije postrojbe hrvatske policije i članove Udruge ATJ Lučko 90, nazočili visoki dužnosnici MUP-a, glavni ravnatelj policije Oliver Grbić, zamjenik glavnog ravnatelja Milijan Brkić, zapovjednik Zapovjedništva SP Zdravko Janić, zapovjednik Zapovjedništva interventne policije Josip Turkalj, načelnik PU zagrebačke Tomislav Buterin, tajnik Kabineta ministra Dubravko Novak, načelnik Odjela za odnose s Vojnim ordinarijatom Josip Zagorščak i mnogi drugi.

Govoreći o cilju izgradnje memorijalnog centra i značenju ATJ Lučko tijekom Domovinskoga rata ministar Karamarko je rekao: „Ovaj Memorijalni centar i kapelica posvećena blaženom Alojziju Stepincu na ovom mjestu podsjećat će sve sadašnje kao i buduće naraštaje kako je u najpresudnijim trenucima početka Domovinskog rata, kada se nije znala sudbina Lijepe naše domovine, ova jedinica djelovala pod nazivom poznatom i omiljenom u našem narodu «jake snage MUP-a». Tih slavnih dana stvaranja naše željene i sanjane države ova jedinica, unatoč svijesti da se bori protiv tehnički i brojno jačeg neprijatelja, nikada se nije vratila, a da zadaća koja je pred nju postavljena nije bila izvršena.“

Mladen Grgić, predsjednik Udruge ATJ Lučko 90 pozdravljajući okupljene je kazao: „Stojimo na mjestu gdje je 7. rujna 1990. osnovana ATJ Lučko. Bila je nositelj stvaranja hrvatske policije i stavila se u službu obrane RH od srbočetnika, četničkog agresora. Prošla je mnoge bitke i položila sve ratne ispite. Dvadesetčetvorica naših ratnih kolega položila su svoj život za domovinu. Zar oni nisu mučenici kao i svi oni koji su diljem Lijepe naše položili svoj život u obrani Domovine? Na njih mislimo u ovome činu i namjeri gradnje kapelice. Danas vjerujemo da svi oni ne žive samo u našim sjećanjima nego i vječno u Bogu. Želja nam je da ova kapelica i memorijalni centar postanu mjesto sjećanja, mjesto tišine i ljubavi za sve njih i naš narod.“

Kapelica i memorijalni centar ATJ Lučko projektni su rad Arhitekture Tholos, dok je samu inicijativu za njegovu izgradnju pokrenula Udruga ATJ Lučko kao i sami umirovljeni i djelatni pripadnici ATJ Lučko. ■

Proslava Dana Vojne biskupije

U sjedištu Vojne biskupije na zagrebačkom Ksaveru povodom dana zaštitnice Vojne biskupije Gospe Velikog Hrvatskog Krsnog Zavjeta, Dana pobjede i domovinske zahvalnosti i Dana hrvatskih branitelja u srijedu 4. kolovoza misno slavlje predvodio je vojni biskup Juraj Jezerinac. U koncelebraciji su bili izaslanik apostolskog nuncija u RH tajnik Apostolske nuncijature mons. Mauro Lalli, križevački biskup Nikola Kečić, izaslanik zagrebačkog nadbiskupa kardinala Josipa Bozanića mons. Lovro Cindori, generalni vikar Vojnog ordinarijata mons. Josip Šantić, vojni i policijski kapelani, te drugi svećenici.

Na misi su sudjelovali: predsjednik Hrvatskog sabora Luka Bebić, izaslanica predsjednika RH Danica Juričić Spasović, načelnik GS OS-a general zbora Josip Lucić, državni tajnici u Ministarstvu obrane Pjer Šimunović i Željko Goršić, zamjenici načelnika glavnog stožera general

pukovnik Slavko Barić i kontraadmiral Zdenko Simić, predstavnici Ministarstva unutarnjih poslova, predstavnici Ministarstva obitelji, branitelja i međugeneracijske solidarnosti, predstavnici Uprave za zatvorski sustav, Državne uprave za zaštitu i spašavanje, visoki časnici Hrvatske vojske, vojnici i policajci, predstavnici Hrvatske vatrogasne zajednice, redovnice i redovnici, djelatnici Vojnog ordinarijata, pripadnici Počasno-zaštitne bojne, čakovečka "Zrinska Garda", "Ivanečki vitezovi" i "Turopoljski bandijeri", kao i drugi vjernici.

Na početku mise biskup Jezerinac pozvao je na molitvu za sve pokojne hrvatske branitelje, kao i za naše haške optuženike da im se sudi po pravdi Boga velikoga, da se što prije vrate svojim kućama.

Na misi je pjevala klapa HRM "Sveti Juraj" uz orguljsku pratnju Dražena Cara i Puhačkog orkestra HV-a. ■

Pastoralna praksa u NATO bazi SHAPE u Belgiji

Letom za Bruxelles za bogoslova Vojne biskupije Antonia Mikulića započeo je ljetni praktikum u NATO bazi SHAPE u Belgiji. U zračnoj luci dočekao ga je Goran Turk, časnički namjesnik iz hrvatskog predstavništva u bazi SHAPE. U blizini grada Monsa nalazi se vojna baza SHAPE (Supreme Headquarters Allied Powers Europe) u kojoj je smješteno NATO zapovjedništvo Allied Command Operations (ACO). Antonio je proveo 14 dana na pastoralnoj praksi u njemačkoj vojnoj kapelaniji smještenoj u bazi. Domaćin mu je bio njemački vojni kapelan Alois Berzl.

SHAPE je osnovan 2. travnja 1951. u Rocquencourtu, u Francuskoj, kao dio truda za uspostavljanjem i integriranjem efikasne NATO vojne snage. Godine 1967. SHAPE se premješta u Casteau blizu Monsa u Belgiji. Sadašnja zapovjedna struktura unutar SHAPE-a uključuje strateške, operativne i taktičke razine. U bazi se nalaze i nacionalni vojni predstavnici koji pomažu u razmjeni informacija i koordinaciji između savezničkih zemalja i Vrhovnog savezničkog zapovjedništva u Europi (SACEUR). Ali baza SHAPE nije samo NATO strateško i vojno zapovjedništvo, nego je i internacionalna zajednica. Smještena oko 5 km od grada Monsa, SHAPE vojna baza ima i ostale popratne sadržaje potrebne osoblju i njihovim obiteljima koje tu stanuju. Osim zgrada zapovjedništva, ovdje se nalaze i razni dućani, shopping-centar, restorani, sportski tereni, vrtići, gimnazija, fakultet, bolnica, kapelanije, knjižnica, kino dvorana, centar za mlade – u biti sve što je potrebno da zajednica od nekoliko tisuća ljudi normalno funkcionira. Prosječan boravak vojnog predstavnika u SHAPE-u je tri do četiri godine. Broj Hrvata koji trenutno rade u SHAPE-u je osam.

„Živio sam u župi ‘Pater Rupert Mayer’ udaljenoj nekoliko stotina metara od vojne baze. Čim sam dobio sve potrebne propusnice, mogao sam ući u bazu. Na kontrolnim točkama svakodnevno se provjerava identitet posjetitelja. Zanimljivo je bilo primijetiti da su ulice unutar baze nazvane po gradovima članica NATO-saveza. Nakon kraćeg traženja pronašao sam i ulicu grada Zagreba. Moj praktikum se nalazio u Chapel centru. Zgradu čine dva dijela, u prvom su smješteni uredi vojnih kapelana i njihovih pomoćnika. Drugi dio čine tri kapele (West chapel, East chapel i kapela Presvetog oltarskog sakramenta). West i East kapele namijenjene su kako katolicima, tako i svim protestantskim denominacijama, te židovima. Mogući su razni rasporedi unutar kapela, do mijenjanja kipova i ostalih religijskih obilježja sukladno obredu koji se obavlja unutar kapele. U uredima su smješteni vojni kapelani Njemačke, Sjedinjenih američkih država, Velike Britanije, Kanade, Poljske, Španjolske, Belgije, Nizozemske, Norveške. Pojedine zemlje imaju i katoličko i protestantsko vojno dušobrižništvo kao npr. Njemačka i SAD.

Promatrajući pastoralni rad oca Aloisa Berzla i njegovog pomoćnika Berndta Steinhoffa učio sam kako postupati u pojedinim slučajevima koje zahtijeva služba vojnog dušobrižnika. Često dolaze vojnici s raznim pitanjima na temu duhovnog ili obiteljskog života. Katolička misa je svake srijede u 12,15h. Imao sam priliku sudjelovati i na zajedničkom ekumenskom bogoslužju novopridošlim njemačkim vojnicima i njihovim obiteljima. Bilo je prekrasno vidjeti kako možemo svi biti jedno u Kristu. Često sam išao s ocem Aloisom u vojnu kantu, najbolje mjesto za upoznavanje s vojnicima. Vojnici često uz dobru hranu lakše pristupaju kapelanu i slobodniji

su pitati za pomoć. Kanadski vojni kapelan otac Gaby veliki je zaljubljenik u Hrvatsku, u njegovom uredu ponosno stoji hrvatska zastava, a kad ima slobodnog vremena rado sluša dalmatinske klape, među kojima i klapu sv. Juraj.

Najljepši trenuci zasigurno su mi bili i posjeta hrvatskim vojnim predstavnicima u SHAPE-u. Njihova srdačnost i gostoljubivost dugo će mi ostati u pamćenju. Posebno bih se zahvalio brigadiru Miji Haršanjiju i časničkom namjesniku Turku, i njihovim obiteljima. Pružili su mi sve

potrebno da se osjećam kao da sam kod kuće. U svom tom vremenu uspio sam osvježiti svoje znanje njemačkog jezika, i nije bilo nikakvih problema u komunikaciji s njemačkim vojnicima. Otac Alois Berzl izrazio je želju posjetiti Vojni ordinarijat jednog dana. Nadam se da će se ovaj započeti projekt praktikuma vojnih bogoslova nastaviti, kako bi još bolje ojačali svoje veze s drugim vojnim ordinarijatima u NATO savezu, te pomoći u stjecanju međunarodnog iskustva“, opisao je svoja iskustva bogoslov Antonio Mikulić. ■

Hodočašće u Ludbreg

Već jedanaest godina zaredom u svetište Predragocjene krvi Kristove u Ludbreg hodočaste katolici policajci pet policijskih uprava sjeverozapadne Hrvatske: bjelovarsko-bilogorske, koprivničko-križevačke, krapinsko-zagorske, međimurske i varaždinske. Ove godine pridružili su im se i kolege iz Primorsko-goranske županije i Policijske uprave riječke te iz Policijske akademije s polaznicima tečaja predvođenih voditeljem Željkom Renićem, pomoćnikom kapelana Lukom Norcem-Kevo i policijskim kapelanom don Josipom Stanićem.

„Pratio nas je blagoslov od samog početka, pa do povratka. Lijep dan, unatoč lošim vremenskim prognozama, samo je pridonio doživljaju, vjerničkom i ljudskom, proživljenom u ovom hodočasničkom iskustvu. Mogućnost svete ispovijedi dočekala nas je već na ulasku u prostor župne ludbreške crkve.

Nakon križnog puta, slavili smo svetu misu koju je predvodio mons. Juraj Jezerinac, ordinarij za vojsku i policiju u RH, poručivši nam ovim slavljem, te riječima satkanim u propovijed, da nam je živjeti sa zahvalnošću zbog krvi prolivene da bismo mi imali život. Zahvalnost naša stoga cilja ka Gospodinu koji je umro na križu da bismo mi dosegli puninu života; ali i prema poginulim braniteljima koji umriješ da bismo se mi radovali osobnoj slobodi u slobodi domovine.

Ručak pod šatorom - zajedništvo stola - podsjetilo nas je na vrijeme Isusovih učenika prvih vremena i agape.

Zahvalnost naša ide i prema Bogu, i prema braniteljima, i prema ljudima ovog našeg 'ovdje i sada', koji znaju bližnjemu prirediti ovakve trenutke radosti što obogaćuju čovjekovu i dušu i srce“, zapisao nam je svoje dojmove don Josip. ■

Ispraćaj 16. kontingenta za misiju ISAF u Afganistanu

U prostorima 91. zrakoplovne baze HRZ-a i PZO u Velikoj Gorici u petak 3. rujna u poslijepodnevnom satima upriličen je službeni ispraćaj 16. kontingenta OS RH čija se glavnina snaga, od ukupno 304 pripadnika, ovih dana upućuje na sudjelovanje u misiju ISAF u Afganistanu. Ispraćaju je nazočilo visoko izaslanstvo OS RH i MUP-

a na čelu sa zamjenikom načelnika GS OS RH za operacije kontraadmiralom Zdenkom Simičićem. Među ispraćenim vojnicima je i vojni kapelan Ivo Topalović koji će po drugi puta biti dušobrižnik HRVCON u misiji ISAF. U Afganistanu će zamijeniti kapelana Vladislava Manduru.

Nakon prijavka koji je podnio zapovjednik kontingenta kapetan bojnog broda Marileo Staničić, kontraadmiral Simičić je postrojenim pripadnicima kontingenta čestitao na trudu i obuci koju su prošli i uspješno završili, te istaknuo da je za uspješno obavljanje zadaća najbitnije održavanje kolektivnog duha unutar kontingenta. "Naročitu pažnju treba posvetiti odnosu prema stanovništvu Afganistana, poštivanju njih, njihovih običaja i religije, rekao je kontraadmiral Simičić. Istaknuo je kako pripadnici kontingenta, kao i članovi njihovih obitelji, imaju punu potporu MORH-a, MUP-a, kao i svih pripadnika OS RH koji ostaju u Hrvatskoj i njihovih postrojbi. "Želimo da izvršite zadaću, a najbitnije je da se svi sigurno vratite", zaključio je kontraadmiral Simičić.

Pripadnici 16. HRVCON-a u misiji ISAF bit će raspoređeni u Regionalno zapovjedništvo Sjever u Mazar-e Sharifu i Regionalno zapovjedništvo u Kabulu gdje će preuzeti dužnosti od prethodnog hrvatskog kontingenta, a riječ je, između ostalog, o namjenski organiziranim snagama Vojne policije, Operativno mentorskim timovima za vezu, namjenski organiziranim snagama pješništva te stožernom osoblju.

Također, u sastavu 16. kontingenta u misiji ISAF bit će upućen i policijski operativni mentorski timovi za vezu, mentori u vojno policijskoj školi i Logističkoj školi u Kabulu, te zračni mentorski tim. ■

20. obljetnica osnivanja ATJ Lučko

U sjedištu Antiterorističke jedinice Lučko svečano je, uz nazočnost visokih državnih dužnosnika, u utorak 7. rujna obilježena 20. obljetnica osnivanja te jedinice, prve oružane formacije hrvatske države. Svečanosti su nazočili hrvatski predsjednik Ivo Josipović, izaslanik predsjednika Hrvatskog sabora, potpredsjednik Sabora i ratni ministar unutarnjih poslova Ivan Jarnjak, te predsjednica Vlade Jadranka Kosor. U sklopu proslave 20. obljetnice osnivanja ATJ Lučko vojni ordinarij Juraj Jezerinac je slavio svetu misu za sve poginule djelatnike ATJ Lučko u Domovinskom ratu te blagoslovio novosagrađenu kapelu i memorijalni centar Domovinskog rata.

Svečanosti su nazočili i potpredsjednik Vlade i ministar financija Ivan Šuker, ministar obitelji, branitelja i međugeneracijske solidarnosti Tomislav Ivić, ministar unutarnjih poslova Tomislav Karamarko, zagrebački gradonačelnik Milan Bandić, kao i brojni uglednici iz političkog i javnog života.

ATJ Lučko ustrojena je 7. rujna 1990. godine i time postala prva oružana formacija novona-

stale hrvatske države. Postrojba je to Specijalne policije s nadležnošću djelovanja na području cijele države, a danas je ustrojena i osposobljena prema svjetskim standardima, naglašeno je na svečanosti.

Uputivši riječi zahvale poginulim pripadnicima, kao i njenim bivšim i sadašnjim pripadnicima, svi su govornici naglasili njihovu iznimnu hrabrost, srčanost, požrtvovnost i domoljublje bez kojega, kako je rečeno, ne bi bilo današnje Hrvatske.

“Vaša jedinica bila je početak pravednog i obrambenog rata koji je vodila Hrvatska”, rekao je predsjednik Josipović naglasivši da ATJ Lučko danas, za razliku od vremena Domovinskog rata, ima drukčiju zadaću. “Danas je vaš rad temelj borbe protiv korupcije i organiziranog kriminala, kamen temeljac sigurnosti svih hrvatskih građana”, naglasio je. Zapovjedniku ATJ Lučko Alenu Klabetu, predsjednik Josipović uručio je Povelju RH za izniman doprinos u Domovinskome ratu, zaštitu javnog reda i mira i ustavnog poretka RH. ■

LJETOPIS VOJNOG ORDINARIJATA

11. 07. 2010.

Vojni biskup mons. Juraj Jezerinac u Rastokama je predvodio svetu misu prigodom 35. obljetnice svećeništva dr. Jurja Batelje. Na svetoj misi je uz slavljenika nazočio veliki broj svećenika. Nakon mise biskup je blagoslovio kip bl. Alojzija Stepinca. Pozdravljajući okupljene rekao je kako je slavljenik dao podići spomenik „da bi nam Blaženik i dalje zborio kako se ljubi Bog, narod i domovina“.

12. 07. 2010.

U drugom turnusu ljetovanja mladih na Lošinju od 5.-12. srpnja bilo je 41 dijete djelatnika MORH-a i GS OS RH iz svih krajeva Hrvatske, a najviše iz Slavonije. Na polasku iz Zagreba u Vojnom ordinarijatu je svoj djeci srdačan pozdrav i blagoslov uputio vojni biskup Juraj Jezerinac.

Uz tri odlaska u grad ova je skupina imala priliku i provozati se gliserom BSD-a do otoka Suska. Vojni kapelan o. David Klarić, glavni organizator i voditelj ljetovanja mladih, naglasio je kao posebnost ove skupine veliku solidarnost i zajedništvo.

Vojnom kapelanu su pomagali satnik Antun Mandić i Lorenzo Tomkić, oni su organizirali izlete i cjelodnevne turnire u raznim sportskim disciplinama. Za vrijeme ljetovanja svi su redovito sudjelovali na duhovno molitvenom programu koje je predvodio vojni kapelan.

Istoga dana: Nakon što su djeca koja sudjeluju u trećem turnusu ljetovanja na Lošinju razgledala sjedište Vojnog ordinarijata i upoznala se s biskupom Jezerincem uputila su se ka moru gdje ih je dočekaao vojni kapelan o. David Klarić, koji je vodio cijeli program ljetovanja.

15. 07. 2010.

Skupina mladih iz hrvatske župe Male Gospe iz Edmondtona u Kanadi posjetila je Vojni ordinarijat gdje je slavljena sveta misa koju je predvodio vojni biskup mons. Juraj Jezerinac. Ovi mladi Hrvati iz dijaspore, većinom članovi hrvatske folklorne skupine iz Edmondtona, bili su u posjeti domovini, između ostalog putovali su u Zadar gdje su nastupali na Drugim hrvatskim svjetskim igrama. Pozdravljajući mlade prije svete mise biskup je istaknuo da „Ovu svetu misu prikazujemo dragom Bogu za sve vas, da vaš boravak u Hrvatskoj bude blagoslovljen i da u Kanadu ponese najbolje uspomene. Kanada je lijepa zemlja ali, vjerujte mi, Hrvatska je još ljepša“.

17. 07. 2010.

Skupina od pedeset hodočasnika predvođena kapelanom policijske kapelanije sv. Mihovila don Josipom Stanićem, mladomisnikom o. Željkom Savićem, pomoćnikom načelnika Željkom Renićem i profesorom Vladom Tašnerom krenula je ranim jutrom prema ciljevima u Istri: Eufrazijevoj bazilici u Poreču, župnoj crkvi sv. Jurja mučenika i sv. Eufemije u Rovinju, Valbandonu i Puli. Hodočašće je započelo kratkom molitvom za sretan put. U Poreču ih je dočekaao župnik o. Petar Pahović, te im je na posebno dojmljiv način predstavio kompleks koji je baštinjen iz ranog kršćanstva, točnije baziliku s krstionicom i pripadajućim objektima. Vidjeli su izložen mozaik ribe po kojoj se prepoznavala pripadnost Kristu. Iznoseći povijesne podatke o zgradama, uspio je nenapadno i veoma dojmljivo katehizirati sve prisutne. U krstionici je objasnio značenje pristupa Crkvi. Krstiti se mogao samo onaj tko je uistinu upoznao Evanđelje, polog vjere i tko je već živio po njegovim načelima. Kad bi ušao u krstionicu krštenika bi potpuno potopili kako bi simbolički umro „stari čovjek“ (pod vodom za čovjeka nema života) te uskrsnuo s Gospodinom na novi život. Željku Saviću, predsjedatelju Euharistije slavljene na mjestu gdje se oko oltara Gospodina okuplja vjernička zajednica već više od 16 stoljeća, ostalo je samo da zaključi u propovijedi, utemeljenoj na pročitanoj evanđeoskom odlomku, kako nas Bog voli.

Poslije sv. mise prošetali su starim Castrumom čiji su obrisi arhitekture i danas temelj uređenja ulica starog Poreča. Zanimljiv je podatak da je u 16. st. grad zbog kuge s 3000 pao samo na 33 stanovnika, ali se podigao i ponovno zaživio zahvaljujući naseljavanju.

Nastavili su prema Rovinju i brežuljku što na svom hrbtu nosi župnu crkvu, u kojoj se od 8. st. čuvaju zemni ostaci sv. Eufemije, petnaestogodišnje djevojke mučenice. Župnik Milan Zglablić bio je toliko ljubazan da je za skupinu otvorio sarkofag. Pomolili su se tražeći zagovor.

Popodne su iskoristili za prikupljanje novih snaga, odmarajući se tog vrućeg dana u Valbandonu. Sunce, more, dobro društvo... slobodno vrijeme i radost u srcu, učiniše da im se dan pretvorio u prekrasan dar Božji. Poslije večere su posjetili Pulu, koja se upravo spremala na otvaranje Filmskog festivala. Dočekali su nas Arena, slavoluk, Zlatna vrata, Augustov hram..., i na kraju vatromet.

18. 07. 2010.

Blaise Rebotier, direktor PMI-a i šef osiguranja PMI-a pukovnik žandarmerije Roland Le Ny uputili su pismo zahvale hrvatskim policajcima i vojnim policajcima koji su bili angažirani na osiguranju 52. međunarodnog vojnog hodočašća u Lourdes.

19. 07. 2010.

Vojni ordinarijat u RH u dogovoru s odgovornima iz MORH-a i GS OS RH provodi program ljetnog kampa mladih, djece djelatnika MORH-a i OS RH. Ljetovanje se redovito odvija u vojarni "Kovčanje" na Malom Lošinju, a ove godine je održano od 26. lipnja do 19. srpnja. U tri turnusa po sedam dana, kroz kamp je prošlo 120 djece. Ove godine program je vodio o. David Klarić uz pomoć pomoćnika vojnih kapelana koji su se izmjenjivali po turnusima. Ovaj pedagoško isplanirani aktivni odmor osim igre i kupanja ponudio je uz kulturološka i sportsko-rekreativna događanja i duhovni program: katehezu, molitvu, meditaciju te sudjelovanje u euharistiji.

20. 07. 2010.

Na blagdan sv. Ilije pripadnici Oružanih snaga RH smješteni u petrinjskim vojarnama "Zrin" i "Pukovnik Predrag Matanović" proslavili su Dan vojne kapelanije i svog nebeskog zaštitnika sv. Iliju Proroka kao i desetu obljetnicu izgradnje i blagoslova vojne kapele u vojarni "Pukovnik Predrag Matanović". Kapelu su izgradili pripadnici 2. gardijske brigade "Gromovi" za potrebe bogoslužja i u spomen na sve poginule i nestale "Gromove" u Domovinskom ratu. Svečanu svetu misu predvodio je vojni ordinarij mons. Juraj Jezerinac u koncelebraciji s vojnim kapelanima Karlovačkog vojnog dekanata, svećenicima Sisačkog i Glinsko-petrinjskog dekanata Sisačke biskupije, vojno-redarstvenim kapelanom iz Bjelovara i domaćinom don Milenkom Majićem.

Na početku misnog slavlja načelnik stožera Logističke pukovnije pukovnik Kruno Cavrić srdačno je pozdravio i uputio riječi dobrodošlice biskupu, svim uzvanicima, obiteljima poginulih branitelja, časnicima, dočasnicima i vojnicima, vjericima petrinjske vojne kapelanije.

Na misnom slavlju su uz pripadnike postrojbi koje čine vojnu kapelaniju: bojne "Tigrova" i "Gromova" gardijske motorizirane brigade, 2. satnije veze iz Pukovnije veze, Opslužništva vojarne, 2. voda za održavanje, Zapovjedništva za potporu i Logističke pukovnije, sudjelovali i pukovnik Goran Pavičić, izaslanik Zapovjedništva za obuku i doktrinu, predstavnik Pukovnije veze pukovnik Ivo Kvesić, zapovjednik 1. mb "Tigrovi" i zapovjednik vojarne pukovnik Ljubomir Udiljak, zamjenik zapovjednika 2. mb "Gromo-

vi", bojni Igor Gojmerac i zapovjednik Opslužništva vojarne natporučnik Ivan Štingl. Misnom slavlju nazočili su i čelnici civilnih vlasti: gradonačelnik grada Petrinje Željko Nenadić, zamjenik načelnika PU sisačko-moslavačke, načelnik Policijske postaje Petrinja, zapovjednik javne vatrogasne postrojbe iz Petrinje, članovi predsjedništva Udruge ratnih veterana 2. gardijske brigade "Gromovi", predstavnici udruga roditelja poginulih branitelja Sisačko-moslavačke županije i Grada Petrinje te roditelji i obitelji poginuli pripadnika iz svih krajeva Hrvatske.

Na kraju euharistijskog slavlja vojni kapelan don Milenko podsjetio je na proteklih deset godina od izgradnje i blagoslova kapelice te se svima zahvalio za suradnju i potporu u tome razdoblju. Također se zahvalio svima što su svojom prisutnošću uzveličali blagdan zaštitnika Vojne kapelanije.

21. 07. 2010.

Vojni ordinarij mons. Juraj Jezerinac blagoslovio je temeljni kamen za spomen-kapelu i Memorijalni centar ATJ Lučko. Kapela će biti posvećena bl. Alojziju Stepincu. Kamen temeljac položili su potpredsjednik Hrvatskoga sabora Ivan Jarnjak, ministar unutarnjih poslova Tomislav Karamarko, ministar obitelji, branitelja i međugeneracijske solidarnosti Tomislav Ivić, te Mladen Grgić, predsjednik Udruge ATJ Lučko 90.

22. 07. 2010.

Na poligonu Crvena zemlja na padinama Dinare provodi se dio obuke kandidate za hrvatske komandose. Posjetili su ih zapovjednik BSD-a brigadir Nikola Županić, vojni kapelan p. Mirko Vukoja i njegov pomoćnik satnik Anton Žic.

26. 07. 2010.

U mjestu Struga Banska kraj Dvora na Uni obilježena je 19. obljetnica oružanog otpora srpskom agresoru u hrvatskom Pounju na početku Domovinskog rata. Odana je počast i deseterici hrvatskih policajaca iz policijskih uprava Zagrebačke i Sisačko-moslavačke koji su 26. srpnja 1991. poginuli u obrani hrvatskog stanovništva u tom mjestu braneći tako i cijelo Pounje.

Obilježavanju su nazočili ministar unutarnjih poslova Tomislav Karamarko, zamjenik ravnatelja policije Milijan Brkić i vojni ordinarij mons. Juraj Jezerinac, petrinjski vojni kapelan don Milenko Majić, obitelji, rodbina i prijatelji ubijenih hrvatskih policajaca te mnogobrojni predstavnici policije, gradonačelnici i načelnici obližnjih gradova i općina i stanovnici Pounja.

Ministar Karamarko odao je počast hrvatskim policajcima i napomenuo kako su "oni svojim domoljubljem i hrabrošću branili ovaj dio Hrvatske, pokazali i dokazali da je san o tzv. Velikoj

Srbiji u Hrvatskoj neostvariv". Podsjetio je da je u tom napadu na Strugu Bansku i hrvatsko Pounje prije 19 godine pokazana sva okrutnost neprijatelja. "Bilo je to vrijeme zla, razaranja, mučenja i smrti, ali i vrijeme hrvatske ljubavi, domoljublja, sloge i žrtve", rekao je i naglasio da nas njihove nesebične žrtve obvezuju da ih nikada ne zaboravimo jer samo zahvaljujući njihovoj žrtvi danas živimo u slobodnoj, neovisnoj i europskoj hrvatskoj državi.

Kronologiju napada neprijatelja na Strugu Bansku iznio je umirovljeni pukovnik Ivica Pandža Orkan.

Brojna državna, županijska i lokalna izaslanstva položila su vijence na spomen obilježje poginulim hrvatskim braniteljima u Domovinskom ratu kod Zida pobjede u Strugi Banskoj, dok je molitvu za poginule hrvatske branitelje predvodio vojni ordinarij uz vojnog kapelana don Milenka.

29. 07. 2010.

Vojni kapelan BSD-a p. Mirko Vukoja i njegov pomoćnik satnik Anton Žic posjetili su Počasno-zaštitnu bojnu na Brijunima. Pridružili su im se p. Jure Antunović i tajnica zapovjednika. Vojnicima je pružena prilika za osobni razgovor i sakrament pomirenja. Nakon toga slavljena je misa u kapelici.

Istoga dana: Kada sam početkom godine po drugi puta odlazio u mirovnu misiju najviše sam se radovao susretu s mons. Morettijem, predstavnikom Vatikana u Afganistanu. Njegova nazočnost ovdje ističe univerzalnost naše Crkve. On sam kaže da živi kao pustinjač u centru grada koji broji 4-5 milijuna stanovnika. Iskreno sam zahvalan što mi je dana sva potrebna potpora od strane zapovjednika i vojne policije našeg petnaestog kontingenta kako bi se ponovo susreli s mons. Morettijem.

U četvrtak 28. srpnja u pratnji kolege iz Portugala posjetio sam mons. Morettija. On je govorio o svojoj prisutnosti u Afganistanu, o uvjetima rada i o doživljajima kako za vrijeme Sovjetske okupacije tako i za vrijeme talibana; govorio je o tome da su postojala vremena kada je morao izbivati izvan Afganistana ali i o vremenima kada je mogao putovati ovom zemljom. Objasnio nam je da predstavnik Vatikana ovdje djeluje od 1923. godine kada su talijani otvorili svoju ambasadu. Predstavnik je ujedno i dušobrižnik za potrebe veleposlanstva. Ova kombinacija je i omogućila da se uspostave službeni odnosi Svete Stolice i Afganistana.

Posebno iscrpno nam je objasnio pojedinosti o Crkvi koja je u sklopu ambasade. On tu Crkvu naziva "Crkva majka" Afganistana. Ovdje svakodnevno slavi euharistiju na koju dolaze vjernici iz grada. To su isključivo stranci jer u Afgani-

stanu nema domaćih katolika. Na nedjeljnoj sv. misi bude i do stotinu vjernika. Mislim da mu je to, kao svećeniku, najveće zadovoljstvo koje ima u svom radu.

Bilo je vidljivo iz njegovih riječi da je sretan što može biti s nama. Oproštaj je bio samo jedan „doviđenja“ za petnaestak dana. Sjetio se susreta s mons. Šantićem koji je bio u vizitaciji kod mene i kada smo ga također posjetili. Istaknuo je da je to bio najviši predstavnik Crkve koji se ikada odvažio posjetiti ga u Kabulu, što je zapisano i u izvješćima koja ostaju za povijest.

Uvjeren sam da ovaj pokušaj povezivanja s "mjesnom Crkvom" ovdje neće biti posljednji, niti za mons. Morettija niti za nekog od kapelana u mirovnoj misiji ISAF. VM

01. 08. 2010.

U organizaciji Ministarstva unutarnjih poslova i PU osječko-baranjske, u znak sjećanja, održala se svečanost obilježavanja 19. obljetnice od tragične pogibije 20 policajaca Policijske postaje Dalj, 15 pripadnika Zbora narodne garde, te 4 pripadnika Civilne zaštite. Uz obitelji stradalih, predstavnike udruga iz Domovinskog rata, predstavnike MUP-a, Ministarstva obrane RH, Ravnateljstva policije, predstavnike županije, grada i općine, svečanom obilježavanju nazočili su predsjednica Vlade RH Jadranka Kosor, ministar unutarnjih poslova Tomislav Karamarko te ministar obitelji, branitelja i međugeneracijske solidarnosti Tomislav Ivić. Okupljenima su se prigodnim govorima obratili premijerka i ministar unutarnjih poslova. Molitvu kod Policijske postaje i svetu misu zadušnicu za poginule branitelje u župnoj crkvi sv. Josipa u Dalju predvodio je vojni ordinarij mons. Juraj Jezerinac.

Bivša Jugoslavenska narodna armija i paravojne srpske formacije svoj su ubilački napad na Policijsku postaju Dalj započele 1. kolovoza 1991. godine. Neprekidno granatiranje trajalo je punih 6 sati. Svjesni činjenica da pad postaje znači i pad samog mjesta, policijski službenici PP Dalj nadljudskim su naporima držali svoje položaje. Kada je granatiranje utihnulo, policajcima u postaji dan je ultimatum za bezuvjetnu predaju koji je odlučno odbijen. Nakon odbijanja ultimatum, prema Policijskoj postaji Dalj krenuli su tenkovi, transporter, kamioni i ostala vozila prepuna neprijateljskih vojnika. Istovremeno je započeo novi, snažni otpor hrvatskih redarstvenika, pripadnika Zbora narodne garde, Civilne zaštite i mještana Dalja. Žestoka borba trajala je satima sve dok topnički projektil, ispaljen iz smjera pravoslavne crkve, nije pogodio Policijsku postaju i potpuno je uništio.

Hrvatski branitelji koji nisu poginuli od topničkog projektila brutalno su likvidirani.

Svoj život za domovinu dali su: pripadnici policije: Josip Glibušić, Slavko Putnik, Đuro Butorac, Zdravko Kovčalića, Zlatko Takač, Dario Dujmović, Ivan Horvat, Jovica Matin, Željko Svalina, Goran Mihaljević, Stjepan Pavić, Mladen Palinkaš, Antun Mihaljev, Vinko Dujić, Mijo Džanko, Josip Kemenji, Boško Paradžik, Stanislav Guljašević, Petar Kovčalića, Josip Kraštek. Pripadnici Zbora narodne garde: Ivica Abramović, Tunica Belečetić, Dragan Cesarec, Ivan Dizdar, Željko Đakalović, Stanislav Eljuga, Dražen Kiš, Dario Ligenza, Đuro Lončarek, Željko Roguljić, Branko Sabljo, Darko Sekulić, Vlado Varga, Mario Vuknić, Marko Poplašen. Pripadnici civilne zaštite: Ile Galić, Andrija Ripić, Drago Kovčalića, Franjo Kovčalića.

Izaslanstva i obitelji poginulih, u znak sjećanja na daljske žrtve, položili su vijence i zapalili svijeće pred spomen obilježjem ispred Policijske postaje u Dalju.

Istoga dana: Na dan kad je obilježena 19. obljetnica stradanja u Dalju vojni ordinarij mons. Juraj Jezerinac je s upraviteljem svetišta Gospe od utočišta mons. Antom Markićem i drugim svećenicima slavio svetu misu na obali Dunava u Aljmašu gdje se obilježavala obljetnica progona Hrvata s ovog područja. Povijesna je zanimljivost da se na isti dan 1. kolovoza i na istom mjestu dogodio i progon i povratak daljskih Hrvata.

02. 08. 2010.

U riječkoj katedrali sv. Vida dušobrižnik primorsko-goranske policije p. Mirko Vukoja slavio je misu za policiju i braniteljske udruge iz Domovinskog rata. Samojoj misi prethodila je molitva i polaganje vijenca. Vijenac je položio načelnik uprave Tomislav Dizdar kod spomenika sv. Mihovila ispred riječke policijske uprave.

Istoga dana: Vojni ordinarij mons. Juraj Jezerinac je uz predstojeću proslavu Dana pobjede i domovinske zahvalnosti te Dana hrvatskih branitelja zajedno s Tomom Kačinarijem, predsjednikom zajednice Udruga hrvatskih dragovoljaca Domovinskog rata, Tihomirom Treščecem, predsjednikom Zajednice udruga hrvatskih branitelja liječenih od posttraumatskog stresnog poremećaja RH, Petrom Banićem, dopredsjednikom HVIDR-e na državnoj razini, Stjepanom Turkovićem i Mariom Matešom iz HVIDR-e Karlovačke županije posjetio hrvatske branitelje u kaznionici u Lepoglavi. Vojni ordinarij je u koncelebraciji s kapelanom predvodio svetu misu u zatvorskoj kapeli bl. Alojzija Stepinca.

03. 08. 2010.

Povodom 15. godišnjice od VRA „Oluja“ koja je svojom silinom dala pečat pobjede nad agresorom, u vojarni „Sv. Petar“ u Ogulinu 3. kolovo-

za slavljeno je sveto misno slavlje. Zapovjednik Vojno obavještajne bojne HKoV pukovnik Perica Turalija djelatnicima je prenio čestitke načelnika GS OS RH kao i zapovjednika HKoV-a, zahvalio je na uspješnom radu i zalaganju te uručio pohvale i nagrade. Misno slavlje za sve poginule i stradale branitelje kao i za domovinu predvodio je vojni kapelan VK „Sv. Petra i Pavla apostola“ fra Marijan Jelušić. U homiliji je fra Marijan iznio glavne misli iz „Poruke“ vojnog ordinarija mons. Jurja Jezerinca izdane za blagdan nebeske zaštitnice Vojne biskupije Gospe Velikog Hrvatskog Krsnog Zavjeta.

Istoga dana: U spomen-sobi vojarne BSD-a u Delnicama vojni kapelan p. Mirko Vukoja slavio je misu zahvalnicu za pripadnike Bojne za specijalna djelovanja. Zapovjednik bojne brigadir Nikola Županić i njegov pomoćnik pukovnik Ivica Baturina odali su počast poginulim pripadnicima specijalnih postrojbi.

04. 08. 2010.

Povodom 15. obljetnice pogibije hrvatskog branitelja Zdravka Mihalića u „Oluji“, tim djelatnika Vojno obavještajne bojne HKoV-a zajedno s pomoćnikom vojnog kapelana VK „Sv. Petra i Pavla apostola“ iz VOb HkoV posjetili su obitelj poginulog branitelja. Prigodnim posjetom izrazili su zahvalnost poradi nesebičnosti i požrtvovnosti hrvatskog branitelja Zdravka Mihalića koji je svoj život utkao u korijen samostalne i neovisne Republike Hrvatske, plemenito braneći svoju domovinu sa svim kršćanskim i ljudskim vrijednostima civiliziranog društva.

Istoga dana: Svečanu večernju misu uoči Dana pobjede i domovinske zahvalnosti u splitskoj katedrali sv. Duje predvodio je župnik don Tomislav Čubelić u zajedništvu s kapelanom Policijske uprave i župnikom župe sveti Kajo don Stjepanom Lončarom.

Na misi su se okupili predstavnici Splitsko-dalmatinske županije, Grada Splita, Hrvatske vojske, Policijske uprave splitsko-dalmatinske, HRM-a kao i predstavnici udruga proisteklih iz Domovinskog rata te branitelji koji su tijekom Domovinskog rata sudjelovali u obrani zemlje.

Misnom slavlju za Domovinu prethodilo je odavanje počasti poginulim braniteljima u organizaciji Grada i Koordinacije braniteljskih udruga. Izaslanstva su položila vijence i zapalila svijeće ispred središnjeg križa na Lovrincu i na groblju hrvatskih branitelja na Lovrincu, te ispred spomenika poginulim hrvatskim braniteljima u Parku hrvatskih branitelja kod Banovine.

Istoga dana: Tisuću i osamsto odlučnih ljudi, vođenih domoljubljem, na poziv prvog hrvatskog

predsjednika dr. Franje Tuđmana, okupilo se 5. kolovoza 1990. godine na prostoru današnje Policijske akademije u Zagrebu. Bila je to jezgra iz koje su formirane sve kasnije oružane formacije u obrani domovine od agresorske velikosrpske politike koju su s početka provodile kojekakve čudne skupine sastavljene, dijelom od Srba - hrvatskih državljana koji Hrvatsku nisu priznavali, dijelom od Srba - vikend boraca što su stizali iz Srbije i drugih krajeva u kojima su Srbi živjeli. Snažnu im je potporu davala Jugoslavenska narodna armija. Zahvaljujući hrabrim pripadnicima PHR, a poslije i drugima koji su se njima priključivali, danas živimo u samostalnoj Hrvatskoj, slobodni i radosni što smo svoji na svome.

U srijedu su ponovno stali u stroj. Njih nekoliko stotina, što su pristigli na proslavu 20. obljetnice prvog postrojavanja. Među uzvanicima su bili premijerka RH Jadranka Kosor, izaslanik predsjednika RH general Slavko Barić, ministar unutarnjih poslova Tomislav Karamarko, ministar obitelji, branitelja i međugeneracijske solidarnosti Tomislav Ivić, glavni ravnatelj Hrvatske policije Oliver Grbić, te drugi državni dužnosnici.

Vjernici, članovi obitelji 130 poginulih i preminulih pripadnika ove legendarne postrojbe, pripadnici postrojbe Prvog hrvatskog redarstvenika i njihovi uzvanici slavili su misu zahvalnicu u kapelici sv. Mihovila arkanđela, koju je predvodio o. Ozren Bizek, a propovijedao je don Josip Stanić, policijski kapelan u Policijskoj akademiji.

Istoga dana: U sjedištu Vojne biskupije na zagrebačkom Ksaveru povodom dana zaštitnice Vojne biskupije Gospe Velikog Hrvatskog Krsnog Zavjeta, Dana pobjede i domovinske zahvalnosti i Dana hrvatskih branitelja misno slavlje predvodio je vojni biskup Juraj Jezerinac. U koncelebraciji su bili izaslanik apostolskog nuncija u RH tajnik Apostolske nuncijature mons. Mauro Lalli, križevački biskup Nikola Kekić, izaslanik zagrebačkog nadbiskupa kardinala Josipa Bozanića mons. Lovro Cindori, generalni vikar Vojnog ordinarijata mons. Josip Šantić, vojni i policijski kapelani, te drugi svećenici.

Istoga dana: Povodom dana zaštitnice Vojne biskupije Gospe Velikog Hrvatskog Krsnog Zavjeta, Dana pobjede i domovinske zahvalnosti i Dana hrvatskih branitelja vojni ordinarij Juraj Jezerinac predvodio je misno slavlje u župnoj crkvi sv. Ante u Kninu. U koncelebraciji su bili vojni kapelani, kninski gvardijan fra Petar Klarić, te drugi franjevci. Misi su nazočili i ministar obrane Branko Vukelić, ministar unutarnjih poslova Tomislav Karamarko, ministar obitelji, branitelja i međugeneracijske solidarnosti Tomislav Ivić, načelnik GS OS RH general zbora Josip Lucić,

ravnatelj policije Oliver Grbić, šibensko-kninski župan Goran Pauk, kninska gradonačelnica Josipa Rimac, državni dužnosnici, generali, umirovljeni generali, ratni vojni i policijski zapovjednici, časnici, dočasnici i vojnici, djelatnici Ministarstva obrane i Ministarstva unutarnjih poslova, kao i djelatnici Vojne biskupije.

05. 08. 2010.

Misno slavlje na Dan pobjede i domovinske zahvalnosti u Kninu u crkvi Gospe od hrvatskog krsnog zavjeta predvodio je šibenski biskup Ante Ivas. Uz brojne svećenike u koncelebraciji bili su biskup gospičko-senjski Mile Bogović i vojni ordinarij u Republici Hrvatskoj biskup Juraj Jezerinac. Na slavlju su bili i visoki državni dužnosnici: predsjednik Ivo Josipović i premijerka Jadranka Kosor sa svojim suradnicima.

Istoga dana: Predstavnicima svih vojnih i civilnih institucija te udruga iz Domovinskog rata Primorsko-goranske županije ove godine su zajedno proslavili Dane ponosa i slave. Prvo je izrečena molitva i položeni su vijenci na groblju Drenova u Rijeci nakon čeka su se uzvanici uputili u vojarnu u Delnicama gdje je zapaljene svijeće pred spomen-obilježjem i izrečena molitva. Održana je kratka prezentacija BSD-a i upriličen obilazak.

Istoga dana: Nekoliko tisuća kilometara daleko od vlastitih domova, pripadnici 15. HRVCON-a u mirovnoj misiji u Afganistanu proslavili su Dan Vojne biskupije, Dan pobjede i domovinske zahvalnosti te Dan hrvatskih branitelja prisjećajući se "Oluje" i radujući se slobodi. Centralno slavlje održano je u kampu Mike Speen u večernjim satima.

Upriličeno je paljenje svijeće kod hrvatskog jarbola i kratka molitva. Potom su dodjeljivane medalje. Nazočnima se obratio američki i hrvatski vojni kapelan, zapovjednik u kampu Mike Speen i na kraju zapovjednik brigadir Jezidžić. Proslava je nastavljena uz "svečanu" večeru, pri čemu su se naši vojnici iskazali kao vrsni i odgovorni domaćini.

Proslavi u Mike Speenu prethodila je slična svečanost u kampu Marmal gdje je stacionirana većina naših ljudi i postoje bolji uvjeti za okupljanje. Tako je najprije u ranim jutarnjim satima kod spomenika za poginule upaljena svijeća. Slijedila je sveta misa u kojoj smo proslavili našu nebesku zaštitnicu i Dan biskupije. Na ovaj dan upriličeno je i uručivanje medalja onim pripadnicima koji su po prvi puta u misiji.

10. 08. 2010.

S mnoštvom domaćih vjernika i hodočasnika iz šire okolice, Vivodina, župa nedaleko od Ozlja, proslavila je Lovrenčevo. Svečano euharistijsko slavlje predvodio je vojni biskup Juraj

Jezerinac u zajedništvu sa župnikom i vojnim kapelanom Andrijom Markačem i nekoliko svećenika.

11. 08. 2010.

Vojni kapelan p. Zdravko Barić vodio je obred sprovoda i služio sv. misu zadušnicu u kapelici na Mirogoju za pokojnog natporučnika Josipa Mišaka. Natporučnik Josip Mišak bio je diplomirani ing. strojarstva i pripadnik Pukovnije veze, a preminuo je nakon teške bolesti u 48. godini života. Sprovodu su nazočili mnogi njegovi kolege i kolegice iz postrojbe.

13. 08. 2010.

Dugogodišnji zapovjednik osiguranja lourdskog međunarodnog vojnog hodočašća pukovnik žandarmerije Roland Le Ny sa suprugom Marie-Paul i sinom Pierom posjetili su Vojni ordinarijat. Pukovnik Le Ny će u Hrvatskoj provesti godišnji odmor u mjestu Valbandon kod Fažane, posjetit će također Dubrovnik i proputovati cijelu Jadransku magistralu. Na putu iz Zagreba prema Dubrovniku posjetit će Sarajevo.

Obitelj Le Ny sudjelovala je na svetoj misi u kapeli sestara Služavki maloga Isusa na zagrebačkom Mihaljevcu. Misu je predvodio vojni ordinarij u koncelebraciji s mons. Jena Pierom Bradom, nekadašnjim ravnateljem međunarodnog vojnog lourdskog hodočašća. Mons. Brad već duži niz godina također ljetuje u Hrvatskoj i svaki puta redovito posjeti Služavke maloga Isusa s kojima se upoznao u ratnom Sarajevu gdje je služio kao vojni kapelan. Popodne je obitelj Le Ny razgledala Zagreb, a na večer se pridružila vojnom biskupu i vojnom kapelanu Davidu Klariću na večeri.

14. 08. 2010.

Predstavnik Svete Stolice mons. Moretti predvodio je sv. misu na blagdan Velike Gospe za pripadnike 15. HRVCON-a, koji se nalaze u Kabulu. Dobro pripremljen posjet visokog gosta zahtijevao je veliku potporu naših mirovnjaka. Tako su pripadnici naše VP određeni da gostu daju osiguranje i doprate ga iz talijanske ambasade, gdje je i predstavništvo Svete Stolice. Za njega je organiziran susret s pripadnicima portugalskog i hrvatskog kontingenta koji su bili i domaćini. Uz to je organiziran ručak sa svim dušobrižnicima, koji djeluju u kampu Wahrehouse.

Istoga dana: Djelatnici Vojno-obavještajne bojne HKoV iz Ogulina 11. kolovoza svečanim misnim slavljem obilježili su svetkovinu Velike Gospe. Svečano misno slavlje predvodio je vojni kapelan fra Marijan Jelušić.

Svetkovina Velike Gospe posebno se slavi među Hrvatima. Velika Gospa podsjeća na majke koje su s krunicom u ruci i molitvom na usnama mogle za svoje sinove tijekom ratnih razaranja, ali i na

proglas hrvatskom narodu kojim je 1991. godine kardinal Franjo Kuharić poručio da odbace mržnju i osvetu, jer će samo strpljivom molitvom i vjerom nadvladati zlo koje nas je u tom trenutku zadesilo.

Djelatnici Vojno-obavještajne bojne hodočastili su Gospi od čudesa u Oštarijama sa svojim kapelanom fra Marijanom u subotu 14. kolovoza i sudjelovali su na procesiji i bdijenju koje je predvodio Mile Bogović, gospičko-senjski biskup.

15. 08. 2010.

Na blagdan Uznesenja Blažene Djevice Marije 40-ak hodočasnika djelatnika PU primorsko-goranske, PU istarske, Odsjeka za poslove obrane Pazin, kao i članova njihovih obitelji hodočastili su u svetište Gospi od Krasna.

Tijekom putovanja prema svetištu Gospe od Krasna hodočasnici je nakon kateheze o blaženoj Djevici Mariji omogućena priprema za sakrament pomirenja, a po dolasku u svetište imali su mogućnost za ispovijed. Središnje misnom slavlje predvodio je riječki nadbiskup mons. Ivan Devčić u zajedništvu s mjesnim biskupom Milmom Bogovićem.

Istoga dana: U improviziranoj kapeli u Uslužnoj jedinici MUP-a u Valbandonu svečano je proslavljena svetkovina Velike Gospe. Misu je služio p. Dragan Majić, vojni kapelan iz Đakova. Svake godine u ljetnim mjesecima uređeno je dušobrižništvo u ovom odmaralištu za djelatnike MUP-a i njihove obitelji, kao i za goste koji se ovdje odmaraju. Vojni i policijski kapelani se izmjenjuju u ovoj službi. Svećeniku u svakom turnusu pomaže pomoćnik kapelana.

16. 08. 2010.

Na blagdan sv. Roka Ogulinci održavaju zavjetnu procesiju, a ove godine su im se pridružili i djelatnici Vojno-obavještajne bojne zajedno sa svojim vojnim kapelanom fra Marijanom Jelušićem. Posebnu čast imali su pripadnici te bojne: nositi sliku sv. Roka u procesiji.

Svetom Roku posvećene su mnoge crkve i župe, a zaštitnik je hodočasnika, kožnih bolesnika, kirurga, grobara, invalida. U crkvenoj ikonografiji uvijek se prikazuje s hodočasničkim štapom i svojim psom. U doba kuge i kolere, Ogulinci su 1840. godine izgradili zavjetnu crkvu posvećenu sv. Roku.

24. 08. 2010.

U radosnom ozračju proslavljen je Dan vojne kapelanije sv. Bartolomeja apostola u Počasno-zaštitnoj bojni na Tuškancu. Misno slavlje je predvodio vojni biskup mons. Juraj Jezerinac uz koncelebraciju vojnih kapelana. Svetu misu uvećale su svojim sviranjem i pjevanjem časne sestre Danica i Ivana iz Reda Marijinih sestara od

čudotvorne medaljice. Vojni kapelan domaćin p. Zdravko Barić zahvalio je biskupu i nazočnim kapelanima te djelatnicima postrojbe na odličnoj suradnji.

26. 08. 2010.

Vojni kapelan fra Marijan Jelušić iz kapelanije "Sv. Petra i Pavla apostola" u Vojno-obavještajnoj bojnoj HKoV iz Ogulina obišao je djelatnike VOb HKoV-a na specijalističkoj obuci u Divuljama. Kapelan je naglasio vojnicima kako je posao vojnika biti uvijek spreman obraniti svoj dom i domovinu, a to se postiže redovitim uvježbavanjima. "Sine moj, budi krotak u poslu svojem, i bit ćeš voljeniji nego onaj koji darove dijeli", riječi su iz Svetog pisma koje nam govore o učinkovitosti truda i napora, koje čovjek ulaže u svoj posao, istaknuo je kapelan.

31. 08. 2010.

Letom za Bruxelles za bogoslova Vojne biskupije Antonia Mikulića započeo je ljetni praktikum u NATO bazi SHAPE u Belgiji. Antonio je proveo 14 dana na pastoralnoj praksi u njemačkoj vojnoj kapelaniji smještenoj u bazi. Domaćin je bio njemački vojni kapelan Alois Berzl.

03. 09. 2010.

U spomen kapelici "Uznesenja svetog Križa" 4. gbr "Pauci", u Dračevcu kod Splita kao i svakog prvog petka u mjesecu upriličeno je misno slavlje za poginule i nestale pripadnike 4. gbr "Pauci". Misno slavlje, na kojem su nazočili članovi obitelji i prijatelji poginulih branitelja, te pripadnici gardijske motorizirane brigade i 2. mtb "Pauci", predvodio je vojni kapelan Zapovjedništva HRM Split don Branimir Projić. Na početku misnog slavlja pročitao je imena stradalih branitelja kroz mjesec rujna, a potom zahvalio svima koji svojim dolaskom odaju počast, te čuvaju i njeguju sjećanje na sve one koji su dali svoje živote u obrani domovine.

Istoga dana: U svetište Predragocjene krvi Kristove u Ludbregu hodočastili su katolici policajci pet policijskih uprava sjeverozapadne Hrvatske: bjelovarsko-bilogorske, koprivničko-križevačke, krapinsko-zagorske, međimurske i varaždinske. Pridružili su im se i kolege iz Primorsko-goranske županije i Policijske uprave riječke te iz Policijske akademije s autobusom polaznika tečaja predvođenih voditeljem g. Željkom Renićem, pomoćnikom kapelana g. Lukom Norcem-Kevo te policijskim kapelanom don Josipom Stanićem.

Istoga dana: U prostorima 91. zrakoplovne baze HRZ-a i PZO u Velikoj Gorici upriličen je službeni ispraćaj 16. kontingenta OS RH čija se glavnina snaga ovih dana upućuje na sudjelovanje u misiji ISAF u Afganistanu.

04. 09. 2010.

U središtu Topuskog u organizaciji Udruge ratnih veterana 2. gardijske brigade "Gromovi", podružnice Karlovačke županije i općine Topusko, svečano otkrivena spomen-ploča u čast četvorici poginulih branitelja 3. pješačke bojne "Gromova". Hrvatski branitelji: Zvonko Turković, Damir Pintar, Miroslav Žgela i Antun Porubić položili su svoje živote u obrani domovine od velikosrpske agresije tijekom kolovoza i rujna 1991. godine u Topuskom, gradiću na dodiru Banovine i Korduna.

Spomen-ploču otkrili su Marin Pintar i Branko Porubić, sinovi poginulih branitelja. Marin Pintar, sin poginulog branitelja Damira Pintara zahvalio se svima u ime svih obitelji na čuvanju uspomene na njihove očeve, muževe i sinove. Sve nazočne su pozdravili i obratili se prigodnim govorima načelnik općine Topusko Nikola Abramović i predsjednik URV 2. gbr "Gromovi" podružnice karlovačke županije Mario Stišćak. U ime suboraca i članova Udruge vijenac je položio i zapalio svijeću predsjednik Udruge ratnih veterana 2. gardijske brigade, umirovljeni brigadir Mile Krišto.

Bogoslov Vojne biskupije Antonio Mikulić nakon prigodne blagoslovne molitve održao je kratki nagovor u kojem je naglasio da je "Hrvatski narod neodvojiv od križa, jer je kroz svoju burnu i tešku povijest bio suočen s mnogim patnjama, s kojima se hrabro i strpljivo nosio. Kao što u Svetom pismu stoji zapisano da pšenično zrno mora umrijeti da bi živjelo, sam Bog je tako žrtvovao svoga jedinog Sina, da bismo mi mogli živjeti, a naši grijesi bili otkupljeni njegovom žrtvom na križu. Tako je i naš narod morao dati ogromnu žrtvu svojih najboljih očeva i sinova da bi mogao u miru i slobodi živjeti. Naši branitelji su darovali svoj život da bismo mi imali svoju domovinu. Bog svoj narod nikada ne ostavlja, pa tako ni naš narod koji mu stoljećima vjerno služi. Naša domovina Hrvatska izgrađena je na mnogim žrtvama i to ne smijemo nikada zaboraviti", kazao je.

05. 09. 2010.

Vojni kapelan Vladislav Mandura kojemu se bliži kraju šestomjesečna misija u 15. HRVCON u Afganistanu slavio je oproštajnu svetu misu u kampu "Mike Spann" prije svoga povratka u Hrvatsku.

"Kad smo prije više od šest mjeseci polijetali iz Zagreba za Afganistan, rujna 2010. i dolazak 16. HRVCON činio se tako daleko. Dani i mjeseci su prolazili. Život u uvjetima koji su specifični i jedinstveni, prihvaćali smo i prilagođavali svojim zadaćama. Tako je ritam zbivanja učinio da mi je ova misija prošla veoma brzo. Ovih dana očekujemo svoje nasljednike pred kojim su novi izazovi."

vi, a nadamo se jednako uspješni. Tako ostvarujemo kontinuitet i što se vojnog dušobrižništva tiče. Nakon mene dolazi don Ivo Topalović, kapelan iz Zemunika kod Zadra.

Vojni kapelani su raspoređeni ondje gdje su naši ljudi u većini. Tako sam boravio većinom u kampu "Marmal" u Mazar-e-Sharifu na sjeveru Afganistana. Redovito sam boravio i u Kabulu gdje je smješteno naše zapovjedništvo. S ta dva mjesta obilazio sam i ostale naše pripadnike, prema mogućnostima koje su se nudile. Takvi posjeti ovise o zadaćama djelatnika, mogućnostima prijevoza i mojoj raspoloživosti s vremenom. Nastojao sam da u većim bazama bude slavljena nedjeljna misa, a manje baze sam obilazio za veće blagdane.

U suradnji s kapelanima drugih naroda organizirali smo molitvene susrete. Nerijetko su to bila i ekumenska događanja.

Mislim da je jedan od vrhunaca događanja u misiji bio proslava Velike Gospe u Kabulu kada je sv. misu predvodio mons. Morreti, apostolski administrator u Afganistanu.

Na povratku ćemo se svi iz 15. HRVCON okupiti u Kirgistanu odakle se vraćamo kući", napisao je vlč. Vladislav Mandura.

07. 09. 2010.

U sjedištu Antiterorističke jedinice Lučko svečano je, uz nazočnost visokih državnih dužnosnika, obilježena 20. obljetnica osnivanja te jedinice, prve oružane formacije hrvatske države. Svečanosti su nazočili hrvatski predsjednik Ivo Josipović, izaslanik predsjednika Hrvatskog sabora, potpredsjednik Sabora i ratni ministar unutarnjih poslova Ivan Jarnjak te predsjednica Vlade Jadranka Kosor. U sklopu proslave vojni ordinarij Juraj Jezerinac je slavio svetu misu za sve poginule djelatnike ATJ Lučkog u Domovinskom ratu te blagoslovio novosagrađenu kapelu i memorijalni centar Domovinskog rata.

08. 09. 2010.

U Vojno obavještajnoj bojni HKoV-a u Ogulinu svečanim misnim slavljem proslavljen je blagdan rođenja Blažene Djevice Marije. Misnom slavlju koje je predvodio vojni kapelan VK "Sv. Petra i Pavla apostola" fra Marijan Jelušić prisustvovali su vjernici VOb-a zajedno sa svojim zapovjednikom pukovnikom Pericom Turalijom.

Istoga dana: Na blagdan Male Gospe u Delnicama je posebno svečano obilježena 10. obljetnica Bojne za specijalna djelovanja. Sv. misu u crkvi sv. Ivana Krstitelja predvodio je vojni ordinarij mons. Juraj Jezerinac u koncelebraciji s vojnim kapelanom i delničkim župnikom mons. Stanom Kovačićem. Na misi su sudjelovali pripadnici BSD-a na čelu sa zapovjednikom brigadirom Nikolom Županićem. Uključile su se Udruge ro-

ditelja i udovica poginulih branitelja te prijašnji pripadnici specijalni postrojbi. Tu su bili i predstavnici lokalne vlasti, policije te vjerni puk župe Delnice.

Nakon mise održana je komemoracija za poginule i umrle kod križa i spomen-sobe u vojarni "Drgomalj" u Delnicama.

Istoga dana: Polaznici temeljne i napredne Dočasnicičke škole, vjernici vojne kapelanije "Sv. Sebastijana" u Đakovu proslavili su blagdan Male Gospe. Svetu misu predvodio je vojni kapelan p. Dragan Majić. On je u homiliji naglasio da se slaveći blagdan rođenja BDM radujemo što je Marija rodila Sunce pravde - Isusa. „Sjećamo se također i svih majki bez kojih boljega svijeta nema i ne može biti. Ne možemo zaboraviti ni treću našu majku, Majku Crkvu, kao i četvrtu, nama tako dragu majku, Hrvatsku“, kazao je.

Budući da se blagdan Male Gospe poklapa s početkom školske godine propovjednik je naglasio ulogu majke u odgoju budućih naraštaja. Tu nam je za primjer dana Marija koja je bila najodanija Božjemu glasu. Njezin „Fiat“ – "neka mi bude po tvojoj riječi" i danas je poziv i izazov svakoj majci i svakome čovjeku.

09. 09. 2010.

Na "Seljačkom domaćinstvu Srakovčić" u Ribniku je vojno-policijski kapelan i dekan Karlovačkog vojnog dekanata preč. Andrija Markač okupio rukovoditelje svih ustrojstvenih jedinica Policijske uprave karlovačke predvođene načelnikom Uprave Josipom Čelićem i njihove uže suradnike u namjeri duhovne obnove i učvršćivanja vjere kako bi u svojim svakodnevnim obvezama mogli odgovornije i savjesnije obavljati svoje zadaće. Duhovnu obnovu predvodio je vojni ordinarij u RH mons. Juraj Jezerinac.

10. 09. 2010.

S pripadnicima 16. HRVCON-a u misiji ISAF stigao je i don Ivo Topalović, vojni kapelan u Zemuniku, koji smjenjuje vlč. Vladu Manduru. Sam čin primopredaje obilježen je svečanom sv. misom koju je predvodio vlč. Mandura. Misi su se odazvali mnogi pripadnici oba kontingenata. U propovjedi je kapelan zahvalio onima koji su ga podupirali i pridonijeli funkcioniranju njegove službe. Preporučio je povratnicima da ponesu lijepe uspomene i da nadograđuju svoj život na stečenom iskustvu zajedništva i profesionalne odgovornosti. Na kraju se obratio i novom kontingentu i ohrabrio vojnike da prihvate izazov, kao i svoga kapelana. Preporučio im je da nikada ne previdi da je on svećenik jer je to uvjet da im bude dobar prijatelj i velika potpora u njihovim odgovornim zadaćama.

PROPOVIJEDI VOJNOG ORDINARIJA JURJA JEZERINCA

35. obljetnica svećeništva dr. Juraja Batelje Rastoke, 11. srpnja 2010.

Draga braćo svećenici, dragi župljani, dragi hodočasnici, braćo i sestre! Danas bismo mogli ponoviti riječi Psalmiste: „Ovo je dan što ga učini Gospodin: kličimo i radujmo se u njemu!“ (Ps 118, 24).

Kad sam slavio svoju prvu svetu misu na blagdan sv. Ane, godine Gospodnje 1966. u župi Gornje Prekrižje, na tom je slavlju bio i mladi sjemeništarc pun mladenačkog duha i vrlo temperamentan, sadašnji slavljениk dr. Jurica Batelja. Pitao sam se tada: „Bože moj, što će biti od tog živahnog i simpatičnog sjemeništarca. Prošle su mnoge godine od tog dana i danas slavimo njegovu 35. obljetnicu svećeničkog života. Stoga vas od srca pozdravljam dragi doktore, i prenosim pozdrave Vaših štovalaca, posebno djelatnika Vojnog ordinarijata.

Dragi slavljениče! Tijekom svećeničkog života povjerene su Vam mnoge službe, najprije kao župnik, kasnije kao rimski student, duhovnik u Zadru, postulator kauze blaženog kardinala Stepinca, te rektor sjemeništa na Šalati i profesor na Katoličkom bogoslovnom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu. Postigli ste doktorat iz teologije i imenovani kanonikom prvostolnog Kaptola zagrebačkoga, prelatom Njegove Svetosti. Što tek reći o neprocjenljivim knjigama kojima ste nas obogatili, osobito iz života blaženog kardinala A. Stepinca i ovih dana novom knjigom „Svećeništvo u baštini rodnoga kraja“. Možemo reći veliko hvala najprije Bogu koji Vas je ne samo pozvao nego i obdario mnogim darovima. Hvala također i Vašim dragim roditeljima, koji se nisu protivili Vašoj želji da postanete svećenik, štoviše, pružili su Vam ne samo materijalnu nego i molitvenu podršku.

Braćo i sestre! Danas bi naš slavljениk mogao s pravom ponoviti riječi svećenika i pjesnika: „O majko hvala, o oče hvala, davno već zemlja te krije, sretno te dijete nikada psovalo nije, naprotiv, za te se moli u ljubavi i žaru na oltaru“.

Svećeničko zvanje je u odnosu na druga zvanja posebno. Ono je dar Božjega srca, rekao je sv. Ivan Vianey, zaštitnik svećenika i župnika. „Svećenik je dar za Crkvu i za svijet. Iz srca Sina Božjega, ispunjenog preobiljem ljubavi izviru sva dobra Crkve i, na osobit način, ono je izvo-

rište poziva onih ljudi, koji, osvojeni od Gospodina Isusa, ostavljaju sve da se potpuno posvete službi kršćanskog naroda, po primjeru Dobroga Pastira. Zato su svećenici prvi radnici na polju civilizacije ljubavi“ (Papin nagovor uz molitvu Anđeo Gospodnji u nedjelju 13. lipnja 2010). Sam Bog poziva mlade ljude u svoju službu. Hoće li se oni odazvati i prepoznati u sebi Božji poziv, to ovisi o njima, ali i o podršci sredine, posebno roditelja.

Svećenik je glasnik Boga velikoga. On ne propovijeda svoju istinu nego Božju. Blaženi kardinal Stepinac je rekao da je „uzvišeno biti duhovni pastir, jer to je poslanje od Velikog Pastira, Dobroga Pastira, koji je položio svoj život za svoje ovce. Divno je biti izabran i poslan k onima koje će trebati voditi i hraniti evanđeljem i sakramentima. Sretan je narod koji ima duhovnih pastira i koji su slični Dobrom Pastiru, Isusu Kristu“ (Blekić, „Pred Blaženikovim likom“, str. 68).

Današnji evanđeoski odlomak započinje s pitanjem nekog zakonoznanca: „Kako se može baštiniti život vječni“ (Lk 10, 25). Kad Isus govori mladiću „U Zakonu što piše, kako čitaš?“ (Lk 10, 26), daje mu do znanja da odgovor na to pitanje već stoji u Zakonu. Stoga mu veli: „To čini i živjet ćeš“ (Lk 10, 28). Mladić je nastavio s pitanjem „Tko je moj bližnji?“. Svojom prisposodobom o milosrdnom Samaritancu Isus ističe da je svaki čovjek naš bližnji, da su i neprijatelji naši bližnji. Zato je Isus dao Židovima za primjer Samaritanca, čime je izazvao veliko ogorčenje, jer su Židovi bili u stalnom sukobu sa Samaritancima.

Draga braćo i sestre! Svojim dolaskom na svijet Isus okuplja novu zajednicu vjernika, najprije učenike, kojima povjerava zadaću, koju je primio od svojega Oca, da vjeruju u njega koga je on poslao „Da, to je volja Oca mojega da tko god vidi Sina i vjeruje u njega, ima vječni život i ja da ga uskrisim u posljednji dan“ (Iv 8, 40), veli Isus. Tu je zadaću Isus povjerio Petru, na kojemu osniva svoju Crkvu da ona nastavi naviještati Isusa Krista sve do kraja zemlje.

Izranjeni čovjek, koji se spominje u današnjem evanđelju slika je mnogih bolesnih, ranjenih, na tijelu i na duši, kojima je potrebna pomoć. Ranjeni čovjek koji se spominje u evanđelju, sli-

ka je ranjene Hrvatske koja nosi rane, ne samo iz Domovinskog rata, nego i rane koje su joj nanese u vrijeme vladavine bezbožničke ideologije, koja je nastojala uništiti obitelj.

Blaženi kardinal Alojzije Stepinac stao je u obranu obitelji, naglasivši da je obitelj zajedništvo onih koji žive zajedno, a to su muž, žena i djeca. Čovjek se razvija u obitelji, u njoj raste i cvjeta. Sve drugo je buncanje bolesnih svijesti, rekao je Blaženik, i put prema noći. Obitelj je svetište i brzo će nestati narod u kojemu nestaje svetišta. Bili su to sustavni pokušaji razbijanja obitelji čije posljedice sve više danas osjećamo.

Koliko god se Europa trudila da dobije Hrvatsku kao novu članicu, možemo si postaviti pitanje: što će joj na smrt bolesna Hrvatska, zemlja i narod koja svakog dana sve više izumire. Ako se uzme da se svake godine u Hrvatskoj učini oko 50 tisuća pobačaja, to znači da svake godine nestaje jedan grad. Nedavno smo čitali jedan članak o Skradinu kako se Skradin sve više seli na groblje. Prošle je godine zabilježeno 15 pokopa, a samo jedno rođenje. No, to nije slika samo Skradina nego i stotine drugih gradića i gradova u Hrvatskoj.

Hrvati su u mnogim stoljećima vodili mnoge bitke, jednu za drugom, i nisu bili poraženi. No, nijedna nije tako opasna kao današnja koja se sve više širi. Kroz 100 godina gubimo oko 5 milijuna ljudi. Ovome treba nadodati i činjenicu genocida, koji je izvršen nad hrvatskim narodom od 1941. do 1953. godine, kao i veliki broj Hrvata koji su se iselili u strani svijet, a mnogi su se i asimilirali. I tako naše izvorno stanovništvo sve više nestaje, a na njegovo mjesto doseljavaju se drugi narodi. To će se posebno odraziti našim ulaskom u Europsku uniju kada će svima biti otvorene granice. Prema nekim procjenama izgubit ćemo najprije otoke, a onda se ide prema unutrašnjosti zemlje. To je početak kraja Hrvata na ovim prostorima.

Nekada bogata sela, sve se više prazne. Ostarjelo stanovništvo zahvaća svakog dana siromaštvo. Otvaraju se na sve strane starački domovi, a ako se ovaj trend nastavi mogli bi se početi zatvarati i dječji vrtići, na isti način kako se ukidaju na nekim mjestima školski razredi, tako da se mnogi pribojavaju da ih neće imati tko pokopati, a kamoli pomoliti se za njih. Naša će groblja na kraju ostati najtrajniji spomen Hrvatima. Davno je već opjevao našu situaciju hrvatski pjesnik Silvije Strahimir Kranjčević: „Pružimo si bratske ruke, rastrgane iz daljine. Iskopajmo grob si velik. S kraja na kraj domovine. I legnimo u njega mirno. Kao braća zagrljeni, kad živjeti nismo htjeli“.

Braćo i sestre! Postavlja se pitanje, koji su uzroci izumiranja hrvatskog naroda i ima li izla-

za iz te krize? To je veoma važno znati kako bismo poput liječnika znali ustanoviti dijagnozu i dali odgovarajući lijek što se može još spasiti. Svakako treba reći da je u dnu naše sadašnje krize, kriza vjere u Boga, Isusa Krista. Stoga je papa Benedikt XVI. započeo pisati velebno djelo o Isusu Kristu kako bi ga ponovno predstavio kršćanskom svijetu kao i njegovo evanđelje, koje je kadro obnoviti i preporoditi čovjeka.

Kad bi Hrvati bolje poznavali svoju vjeru i živjeli po evanđelju, onda bi rado prihvaćali kulturu života a ne smrti. Poznate su Isusove riječi: „Tko god primi jedno ovakvo dijete u moje ime, mene prima. A tko mene prima, ne prima mene, nego onoga koji mene posla“ (Mk 9, 37). Nekada se djecu prihvaćalo kao Božji dar. Dolaskom komunističko-ateističke vlasti, koja je vladala nakon 2. svjetskog rata, obitelj i djeca nisu više u središtu pažnje. Štoviše, mnogi su uvjerenja da su djeca najveći teret. A upravo je obratno: ona su najveće bogatstvo naroda i društva, najveća radost ponos i sreća jedne obitelji.

Blaženi kardinal Stepinac je često u svojim propovijedima govorio o obitelji, kao temeljenoj stanici ljudskog društva i Crkve. On je govorio kako se bez zdravih i po Božjem zakonu uređenih obitelji, bez kršćanski odgojene djece i mladeži, neće moći postaviti solidni temelj društva za dobro ovozemaljske i vječne domovine. Blaženik je 22. lipnja 1941. godine, zauzimajući se za obiteljski život, rekao: „Obiteljski život mora biti prožet Duhom Božjim. Duh Božji treba ući u sve obitelji, da djeca budu prava kršćanska, da muž i žena žive katoličkim životom. Hrvatska obitelj mora biti odraz Nazaretske obitelji. I kad to postignemo, onda možemo biti uvjereni da će Hrvatska biti sretna“ (Alojzije kardinal Stepinac, „Propovijedi, poruke i govori 1941 do 1946. str. XXXIX). Za obitelj kaže: „Obitelj je svetište. Vrlo brzo će nestati narod u kojem nestane svetišta, jer slučajni susreti (mladića i djevojke koji žive zajedno, a nevjenčano) ne grade kolijevke i ne njišu mališane u naručju“, poručio je još u ono vrijeme kardinal Stepinac. „Majčinstvo i očinstvo su kategorija koja ne smije izumrijeti, jer su za sva vremena. Bez kolijevki neće biti ni domoljuba ni branitelja, ni znanstvenika, ni umjetnika. Bez doma i obiteljskog svetišta nema ni domovine. Obiteljsko ognjište rađa ljude i svece, a nestane li, nestat će čovjeka“ (Blekić, „Pred Blaženikovim likom“, str. 54).

Kada kardinal govori o djeci, onda o njima govori kao cvijetu obitelji. „Djeca su“, veli on, „cvijet najljepše i najdublje ljubavi i treba njegovati cvijeće da bi bilo lijepo, mirisno i da bi donijelo plodove“. Roditelji vjernici sretni su što odgajaju Božje prijatelje, što im djeca rastu u mudrosti i milosti. Ona na svoj način pridonose i

posvećenju roditelja. Ono što može donijeti sreću i radost bračnim parovima to ne mogu dati nikakva druga bogatstva, posebno ne materijalna.

Pročitao sam prošlih dana jedan članak u novinama. Riječ je o poznatom svjetskom tenoru i pjevaču Andreji Bocelliju. Prodao je širom svijeta preko 70 milijuna svojih ploča. Prije nekoliko mjeseci nastupio je u Italiji na koncertu. Ispričao je priču o jednoj ženi, koja je bila u blagoslovljenom stanju, očekujući dijete. Kako je ta žena bila teško bolesna, morala se podvrći operaciji i zračenju. Liječnicu su joj savjetovali da ukloni dijete, da će ono, ukoliko ga rodi, imati posljedice. „Ali ta mlada i hrabra žena odlučila je da neće abortirati (što znači ubiti vlastito dijete). „Ta je žena bila moja majka, a ja sam bio njezino dijete“, rekao je Bocelli. U tom trenutku je bio duboko uzbuđen, prišao svojoj majci i rekao: „Mama, učinila si dobar izbor“. „Nadam se da će to ohrabriti mnoge druge majke, koje bi se mogle naći u sličnoj situaciji, a žele spasiti život svoje bebe“, poručio je Bocelli (Jutarnji list, 10. lipnja 2010.). Na njegovom posljednjem albumu nalazi se i pjesma koja je posvećena u čast njegove majke. Draga braćo i sestre! Gdje je ta žena našla snagu? Upravo u vjeri, u Bogu, Isusu Kristu.

Slaveći danas 35. obljetnicu svećeničkog života dr. Jurice Batelje zahvalni smo dobrom Bogu za dar života i njegovog svećeništva. I dok mu danas čestitamo 35. obljetnicu svećeničkog jubileja, zahvalni smo i njegovim roditeljima što su ga prihvatili i odgojili u kršćanskom duhu, kako su to samo znale odgajati naše majke i naši očevi.

Vama, dragi monsinjore, zahvaljujemo na Vašem nesebičnom svećeničkom služenju Crkvi, ne samo u Hrvatskoj, nego i izvan Hrvatske, kada ste kao misionar više puta nastupali i propovijedali, posebno u Kanadi, budeći poput blaženog kardinala Stepinca vjeru u našem iseljenom čovjeku, da ostane vjeran svojim korijenima koji su katolički i hrvatski. Nikada neću zaboraviti misije koje ste vodili u Torontu, predvodeći euharistijski kongres. Naši vas ljudi iz Kanade nisu zaboravili, štoviše, danas su se pridružili Vašoj i našoj proslavi.

Mnogi nose uspomenu na Vas kao predavača i profesora, nadasve pisca brojnih knjiga kojima ste obogatili našu Crkvu. Vas će se uvijek spominjati kada će se govoriti o proglašenju kardinala Stepinca blaženim. Daj Bože, da uskoro budemo i svjedoci njegova proglašenja svetim! Neka Vas prati njegov zagovor da mogemo slaviti i ubuduće Vaše obljetnice, nadahnjujući se na Vašem svećeništvu, na ljubavi prema Bogu, Crkvi, narodu i domovini. Ova proslava i ova obljetnica bude u nama nadu. Dok pripadamo Bogu imat ćemo život, imat ćemo ga u izobilju.

Mala mjesta imaju budućnost ukoliko zavole svoj život, gaje obiteljske vrednote, štiju Boga i Gospu. Mala mjesta daju velike ljude, a veliki ljudi ponose se sa svojim krajem, svojom obitelji, svojim zavičajem. Neka ovaj veliki čovjek iz maloga mjesta, svojim životom i djelom pomogne ovom kraju da se obnovi rađanjem i vjerom. Dragi monsinjore! Dobri Bog koji je u Vama započeo dobro djelo neka ga i dovrši. Amen ■

Gospa Karmelska

Švarča, 18. srpnja 2010.

Dragi štovatelji Majke Božje, braćo i sestre! Gospa Karmelska dobila je ime po brdu Karmel u Palestini, gdje je živio prorok Ilija. Kad se židovski narod nastanio u kanaanskoj zemlji došao je u dodir s poganskim narodima i poganskom religijom. Umjesto da i dalje štiju pravog Boga, oni su pod utjecajem pogana prihvatili novu pogansku religiju. Podigli su poganski hram u Samariji u čast boga Baala, koga su smatrali bogom kiše i plodnosti. Kad su proroci prekoravali židovski narod zbog napuštanja običaja i vjere u pravoga Boga, oni su mnoge proroke, umjesto da su ih poslušali i obratili se, pohvatali i poubijali.

Na toj je, dakle, gori prorok Ilija pripremio žrtvenik i postavio na njega žrtvu da dokaže nevjernom kralju Ahabu i svemu nevjernom narodu izraelskom da nema drugog Boga osim Stvoritelja svijeta, a da je Baal kojega oni štiju lažan bog i da je to đavolsko djelo, koje vodi u propast. Kad je narod vidio da se nije pojavila vatra kod Baalovih proroka, a kod Ilije jest i da je žrtva izgorela, narod je povjerovao da je na djelu pravi Bog kojeg propovijeda Ilija prorok, Bog Stvoritelj i odlučio je ponovno vratiti se Bogu.

Nad tom se gorom, kako spominje 1. čitanje, na molbu sv. Ilije pojavio mali oblacić, koji se kasnije pretvorio u golemi oblak i natopio zemlju nakon strašne suše koja je trajala 3 godine. Taj je oblacić, veli kardinal Stepinac, slika Majke Božje, koja se poput malog oblaka pojavila na obzoru ljudskoga roda i pretvorila u veliki oblak, iz koje je pala obilna kiša milosti Božje na ljudski rod koji je već izgarao od suše grijeha i bio bi izginuo u svojim grijesima da ga nije spasio Isus Krist, kojeg je Marija donijela na svijet.

U srednjem vijeku brdo Karmel privuklo je mnoge pustinjake, koji su se sklonili oko špilje kako bi u osami mogli dublje provoditi duhovni život. Nazvali su se "Braća Gospe od Karmela". Oni su izabrali Mariju za svoju zaštitnicu i majku, kao uzor duhovnog života, iskazujući joj posebno štovanje i ljubav. I zahvaljujući njima kršćanski se puk rado priključio tome činu zahvale.

Veliki štovatelj Majke Božje Šimun Štok bio je član karmelićanske zajednice. Njemu se ukazala Blažena Djevica Marija i dala mu škapular. Odatle i običaj nošenja škapulara. Bio je to u stvari vanjski znak posvete i pripadnosti Majci Božjoj. Kao što je vjenčani prsten znak vjernosti i ljubavi među supružnicima, tako je škapular bio

znak vjernosti i ljubavi prema Majci Božjoj. Po ovom škapularu blagdan Majke Božje Karmelske nazvan je blagdanom Majke Božje Škapularske. Blaženi kardinal Alojzije Stepinac je rekao da su redovnici ove karmelićanske zajednice htjeli na taj način posvjedočiti svoju odanost i ljubav prema Majci Božjoj, tj. da će živjeti kršćanskim životom; da će svoje pouzdanje stavljati u Mariju i da će živjeti po primjeru Marije, pobožno i sveto, kako bi bili što sličniji Isusu Kristu.

Draga braćo i sestre! Kad su vjernici ovog karlovačkog podneblja odlučili slaviti Gospu Karmelsku ili Škapularsku, imali su pred sobom isti cilj o kojem govori blaženi kardinal Stepinac: živjeti kršćanskim životom kako bi bili što sličniji Isusu Kristu, stavljajući svoje pouzdanje u Mariju. Današnje evanđelje ističe ulogu Majke Božje u našem vjerničkom životu.

Blažena Djevica Marija ne samo da je rodila Isusa Krista, hranila i sudjelovala u patnji, nego je svojom vjerom sudjelovala i u obnovi milosnog života. Prije nego je Isus zaklopio svoje umorne oči, evanđelist Ivan ističe njegovu posljednju oporuku, koja je i središnji događaj današnjeg evanđelja, a to je dar Ivanu, kad je rekao svojoj Majci: "Ženo, evo ti sina", a Ivanu: "Sine, evo ti majke! I od toga časa uze je učenik k sebi" (Iv 19, 25-27). Neka vas ne smeta ova riječ „ženo“. U ovoj riječi, baš kao i u Kani Galilejskoj, Isus svima otkriva njezino dubinsko značenje a to je Marija - „Žena“ koja se spominje još na početku Sv. pisma, koja će biti početak novog otkupljenog čovječanstva, nova Eva. I tako je Isus u oporuci svoju Majku dao nama za majku. Marija će od sada biti duhovna majka, majka Crkve, majka sviju nas, majka krštenika.

Evanđelist naglašava da je Ivan uzeo Mariju za svoju majku. Kakva samo poruka? Uzeti Mariju za svoju majku znači računati na njezin zagovor i pomoć, kako bismo živjeli u milosti Božjoj. "A milost je neprocjenljivo blago", kaže blaženi kardinal Stepinac. „Pomoću milosti Božje, koju nam je zaslužio Isus Krist, uzdižemo se, ni više ni manje, do časti da budemo prijatelji samoga Boga. Zato se Isus nije ustručavao zvati prijateljima one koji su u milosti Božjoj. Gubitak milosti isto je što i gubitak prijateljstva s Bogom, a to je najveća nesreća za čovjeka.

Pripovijeda mi nedavno jedan svećenik kako ga je pozvala neka žena da posjeti njezinog muža koji je bio teško bolestan. Rekla mu je da on

ne želi svetu ispovijed nego samo razgovor s njime. „Posjetio sam toga starca“, veli taj svećenik. „On je prvi započeo razgovor. Govorio mi je o svom životu, što je sve radio. Ispričao mi je neke zločine koje je činio, čak je i ubio neke ljude po nalogu tadašnje vlasti. Pitao sam ga je li mu žao zbog toga, on je zaplakao i rekao da ga je upravo zato i zvao kako bi mu bilo lakše pri duši“. Milost ga je Božja zahvatila. Možda se netko molio za njegovo obraćenje. On se pokajao i zamolio me za svetu ispovijed. Nakon svete ispovijedi on je bio novi čovjek“. Izmolio je „Oče naš“ i molitvu Majci Božjoj „Zdravo Marijo“, veli žena.

Braćo i sestre! Pobožnost prema Majci Božjoj duboko je usađena u dušu našeg naroda od stoljeća sedmog. O tome svjedoče mnoge crkve i svetišta diljem domovine. Nema nijednog kršćanskog naroda koji ne bi govorio o dobročinstvima Majke Božje. Blaženi kardinal Alojzije Stepinac je rekao da tko štuje Mariju taj se ne gubi. „I zato, nasljedujući Mariju nećemo zalutati; njoj se moleći nećemo očajavati; dok nas ona drži nećemo se umoriti; dok nas ona štiti ne trebamo se bojati“ veli on. Svaka pobožnost prema Majci Božjoj ide za tim da Isus Krist bude više ljubljen, više poznat, više nasljedovan. Stoga je vrijeme da kršćani u ovoj zemlji preuzmu veću inicijativu u

rješavanju problema snagom svoga poziva, vođeni evanđeoskim načelima, a posebno kršćanski političari, koje bi trebala resiti moralna čestitost, čvrsta vjera i neovisnost u političkim odlukama (Papa Benedikt XVI. članovima Zaklade Alcide De Gasperi – IKA, 24. lipnja 2009). Takve su odlike poželjne kod državnika koji se izjašnjavaju kršćanima.

Braćo i sestre! Teško bi bilo zamisliti Europu kao i Hrvatsku, koja je među prvima primila kršćanstvo, bez kršćanskih korijena. Stoga odluka naših otaca da prihvate katoličku vjeru odigrala je važnu ulogu u vjerskoj i građanskoj slobodi naše nacije. Baština je to koja nas obvezuje. Ostati nam je u tom savezu, kolikogod vremena bila protivna“, poručio nam je papa u Splitu 1998. godine.

Stoga, danas na blagdan Gospe Karmelske molimo: O Marijo, Majko ljudi i našeg hrvatskog naroda, ti koja poznaješ sve njegove patnje i nadanja, primi našu molitvu, koju izravno upravljamo tvome Srcu. Očuvaj nas od svakog zla duše i tijela. Blagoslovi naše obitelji, očeve i majke, mladiće i djevojke i djecu našu. Daj da postignemo sadašnju i vječnu sreću; da se jednog dana nađemo s Tobom i Tvojim Sinom, Isusom Kristom, koji živi i kraljuje u vijekove vjekova. Amen ■

Sveti Ilija

Petrinja, 20. srpnja 2010.

Braćo i sestre! Prvo čitanje govori nam o ljudskom iskustvu koje nam nije strano. Prorok Ilija, koji je živio u 8. stoljeću prije Isusa Krista, susreo se s teškom situacijom u vlastitoj zemlji. Ljudi su počeli napuštati vjeru u jedinoga Boga, što je za posljedicu imalo nered u dušama i ponašanju pojedinaца, kao i u društvenom poretku. Naime, kad se bezbožni kralj Ahab oženio Feničankom Izebelom, ona je odmah počela uvoditi pogansku religiju. Kralj je bio prevelik slabić da bi joj se suprotstavio. Izraelski narod je sve više, slijedeći kraljev loš primjer, napuštao svoju vjeru i običaje.

Dosta je bilo sličnih primjera u povijesti. U želji da bi se dodvorili drugima, neki ljudi ponekad znaju žrtvovati vlastite vrijednosti, nacionalne i vjerničke, kako bi se pokazali lojalni pred drugima. Takvi ljudi čine uglavnom manjinu. Manjina pak znade biti često veoma agresivna u želji da nametne svoje stavove većini, pozivajući se na demokraciju. Veoma je netolerantna u odnosu na većinu, kojoj prigovara da ne razumije demokraciju. Tako govore redovito oni koji nisu nikad živjeli u demokratskom sistemu.

Rekao sam da je kraljica Izebela nastojala potisnuti vjeru u jednoga Boga i uvesti poganske običaje. U prijestolnici Izraela, u Jeruzalemu, podigla je hram poganskom bogu Baalu. Jahvin je hram bio porušen, a obnovljen je kult štovanja poganskom bogu. Ilija je, kao revnitelj Boga - Jahve i čuvanja tradicije, predložio kralju Ahabu da se ljudi okupe na brdu Karmelu i da se konačno vidi tko je Bog u Izraelu, da li je to Jahve ili poganski bog Baal. I kralj je pristao na to.

Ilija je pristupio narodu i rekao: „Dokle ćete hramati na obje strane?“ Ako je Jahve Bog slijedite njega, ako je Baal bog slijedite njega“. I Ilija je zamolio da sasijeku dva junca. „Ja ću zazvati ime Jahvino a vi zazovite svoga boga Baala. Bog koji odgovori ognjem, pravi je Bog“. Narod je pristao. I kad su Baalovi proroci pripremili junce za žrtvu, počeli su zazivati boga Baala, ali uzalud. Čak su se počeli parati noževima, ali ni tada nije bilo odgovora. Zatim je Ilija oko 3 sata popodne pozvao narod. Iskopao je jarak oko žrtve i dogodilo se veliko čudo. Oganj se pojavio i spalio žrtvu, kamenje i prašinu. Narod je pao ničice, rekavši: „Jahve je Bog! Jahve je Bog!“.

Poznato je da je kraljica Izebela bila i veoma gramzljiva. Da bi se domogla vinograda susjeda Nabota, pronašla je svoje ljude i nagovorila ih je da kažu da je Nabot „proklinjao Boga i kralja“. Naredila je gradskim poglavarima da ga

izvedu, kamenuju i ubiju (1 Kor 21, 10). Kad je Ilija doznao za nasilnu Nabotovu smrt, žestoko se suprotstavio kraljici zbog Nabotova ubojstva. Zbog toga je Ilija bio u nemilosti kraljice, dapače, odlučila ga je ubiti. I dok je Ilija bježao i skrivao se ispred kraljice Izebele, doživio je krizu vjere, sumnjajući čak i u svoj poziv, rekavši: „Već mi je svega dosta, Gospodine. Uzmi dušu moju, jer nisam bolji od otaca svojih“ (1 Kr 19, 45). No, Bog mu poručuje da uzme hranu, da je pred njim još dalek put, što znači da i dalje ima povjerenje u Boga, iako mu se čini da ga nema.

Dragi prijatelji! Mnogi od vas, posebno u novije vrijeme, doživjeli su možda i razočaranja zbog toga što su bili branitelji. Sjetite se onih divnih dana kada smo kao narod bili jedinstveni, vojnici cijenjeni, generali uživali veliki ugled, da bi u novije vrijeme sve to nekako bilo uzdržano. I upravo sada treba ponovno dozvati u svijest ponos i radost kojom se hrvatski branitelj odazvao na zov Domovine, ne da osvaja tuđe, nego da brani najveće svetinje, a to je pravo naroda na opstanak, slobodu i mir. I svaki put kad budete u sumnji zbog tih vrijednosti, neka se u vama još više probudi radost i sreća što ste pripadali generaciji koja je sudjelovala u stvaranju slobodne i neovisne Hrvatske.

Dragi prijatelji! Proroci su ljudi koji imaju hrabrosti reći otvoreno i jasno u trenutku kada je to potrebno za dobro čovjeka i naroda, prije svega pozvati narod na odvažno življenje vjere. U tom smislu u 1. čitanju apostol Pavao piše svom učeniku Timoteju da bude hrabar, da se ne boji. Timoteja je vjerojatno odgajala njegova baka. Ona je bila poput drugih baka, možda popustljivija prema njemu kao djetetu pa se to odrazilo kasnije i u njegovom životu. Izgleda da se Timotej bojao uputiti Božju Riječ ljudima, da im se ne zamjeri i da ne doživi napad od njih. Stoga ga Pavao potiče i opominje: „Raspiruj milosni dar Božji koji je u tebi po polaganju mojih ruku. Jer nije nam Bog dao duha bojažljivosti, nego snage, ljubavi i razbora. Ne stidi se stoga svjedočanstva za Gospodina našega, ni mene, sužnja njegova!“ (usp. 2 Tim 1, 6-13; 2, 1-2). Timotej je prihvatio Pavlove riječi i njegov je život na kraju bio okružen mučeništvom poput apostola Pavla.

Da bismo i mi imali Ilijine hrabrosti sve ovisi o tome koliko vjerujemo Isusu Kristu, tko je on za nas, da li stojimo iza njegovih riječi? Da li je Isus doista pravi Bog koji je postao čovjekom, ili jedan od ljudi. Jesmo li spremni prihvatiti sve

ono što je on naučavao ili smo sumnjivi, bojažljivi, očekujući neki dodatni vanjski znak kako bismo mogli povjerovati Isusu Kristu. Upravo su to tražili i Židovi.

Današnje evanđelje nas izvještava kako je mnoštvo ljudi tražilo od Isusa dodatne znakove, kojima bi potvrdio vlast i svoje poslanje. Oni su očekivali da će Isus vojnom pobjedom uspostaviti židovsku vlast na terenu. Naime, Židovi su tada bili pod vlašću Rimljana. Štoviše, čak su i apostoli prije Isusovog uzašašća, razmišljajući baš kao i mnogi Židovi, pitali Isusa: „Gospodine, hoćeš li u ovo vrijeme Izraelu opet uspostaviti kraljevstvo?“ (Dj 1, 6). Budući da se neki nisu htjeli mijenjati, poput farizeja, Isus im je rekao: „Naraštaj je ovaj opak. Znak traži, ali mu se znak neće dati doli Jonin“ (Lk 11, 29).

Braćo i sestre! Tko ne stavlja Bogu ideološke i psihološke prepreke, otkrit će Isusa Krista u svom životu. Isus je to prikazao u 2 primjera: primjerom kraljice Juge i primjerom Jone. Kraljica je prepoznala u Salomonu Božjeg čovjeka i povjerovala mu. Ninivljani su u Joni prepoznali znak Božji i obratili se. A ovdje je više od Salomona i od Jone, veli Isus, a to znači da je on Sin Božji koji je postao čovjekom radi nas i našega spasenja.

Poruka je jasna. Na Sudnjem danu čovječanstvu će biti suđeno po osobnom stavu pojedinaca, koji su imali prema Isusu Kristu u vrijeme života. Sv. Matej kaže da ćemo biti suđeni po djelima ljubavi koje je netko svjesno ili nesvjesno učinio Isusu Kristu.

Koja je poruka blagdana sv. Ilije? Zar i vi niste imali iskustvo slično Ilijinom? Zar niste i sami u jednom trenutku rekli poput Ilije: „Dosta mi je

svega. Bože, uzmi život moj“. Potrebno je i nama proći kroz muku, da shvatimo da svojim snagama nismo kadri ništa promijeniti, ni u sebi, ni oko sebe. Ali s Bogom možemo sve. Zar nam nije Isus rekao prije svoga odlaska: „U svijetu imate muku, ali hrabri budite - ja sam pobijedio svijet“ (Iv 16, 33). Pred nama je još dalek put. Stoga vam je potrebna snaga odozgo, Ilijin duh i Isusov kruh!

Dragi prijatelji, dragi štovatelji sv. Ilije! Kao što je Božja riječ i kruh dao snagu Iliji, tako je danas za sve nas važna Božja Riječ koju slušamo i njegov kruh, euharistija, kojom se hranimo posebno nedjeljom na misnom slavlju, da nam bude na život. To su dobro znali naši očevi i majke tijekom povijesti, živeći od Riječi Božje i euharistije, i tu istu vjeru prenijeli su na pokoljenja. Tu istu vjeru propovijedao je i apostol Pavao koji piše svom učeniku Timoteju. „Uzorom neka ti budu zdrave riječi koje si od mene čuo u vjeri i ljubavi, u Kristu Isusu“ (Tim 1, 13). To znači da je njegova riječ i njegovo učenje tek polazište Timoteju. Pavao ne kaže da jednostavno ponavlja ono što je on naučavao nego da se drži svega što je on učio. To ne ide uvijek lako. Naime, teško je biti kršćaninom među ljudima koji drugačije razmišljaju i drugačije žive. Ali se zato Božjom snagom može. I kao što je prorok Elizej, učenik proroka Ilije, molio da mu Bog udijeli Ilijinog duha, koji je bio neustrašivi navjestitelj njegove riječi i gorljivi revnitelj Božjega zakona, i mi danas molimo da nam dobri Bog dade Ilijinog duha, duha hrabrosti, kako bismo nastavili svoj životni put.

Još jednom iskrene čestitke svim pripadnicima ove kapelanije. Svima želim više Ilijinog duha, duha hrabrosti, vjere, nade u bolje sutra. *Amen* ■

Marija Magdalena

Čazma, 22. srpnja 2010.

Draga braćo i sestre, dragi štovatelji Marije Magdalene! Na uskrsno jutro Isusov su grob pohodile dvije skupine ljudi. Prvu grupu sačinjavale su žene (Marija Magdalena, Marija Jakovljeva, Saloma i Ivana). Drugu grupu sačinjavali su stražari. Svi su oni podnijeli svoje izvještaje: stražari glavarama svećeničkim, a žene apostolima.

Dok su žene brzo žurile javiti radosnu vijest „sa strahom i velikom radošću“, kako piše evanđelist, stražari su svojim izvješćem zbunili svećeničke glavare. Okupili su se na vijećanje i skovali su paklenu prijevaru: dat će vojnicima novac da šire u narodu vijest: „Noću dok smo mi spavali, dođoše njegovi učenici i ukradoše ga!“. Evanđelist piše da se ta njihova laž razglasila među Židovima sve do danas (Mt 28, 11-19), a to znači da su mnogi ljudi doznali za tu laž, njima na sramotu.

Žene su dale drugačiji izvještaj apostolima, posebno Marija Magdalena. Ona je došla na Isusov grob i kad je vidjela da Isusa nema u grobu, počela je plakati, jer ga je silno voljela. Kako i ne bi? Isus ju je oslobodio od grijeha i kamenovanja. On ju je, oprostivši joj grijeh, učinio novom ženom.

I Marija gleda dvojicu anđela na mjestu gdje je ležalo Isusovo tijelo, jednoga kod glave, a drugoga kod nogu misleći da su to obični ljudi. Oni je pitaju: „Ženo, zašto plačeš?, ona im je rekla: „Uzeše Gospodina mojega i ne znam gdje ga staviše“ (Iv 20, 13). Očekujući odgovor od njih, odjednom je osjetila da je netko u blizini. Okrene se i ugleda Isusa, ali nije znala da je to on, dok se nije obratio Mariji riječima: „Marijo!“. Ona je u tom trenutku prepoznala božanski Isusov glas, rekavši: „Rabbuni!“, što znači „Učitelju!“ (Iv 20, 14-16). Tim su se riječima Židovi često obraćali Bogu. Ovim je riječima Marija Magdalena ispovjerala svoju vjeru poput apostola Tome koji je rekao da neće vjerovati dok se ne bude osobno uvjerio u Isusove rane. I kad ga je vidio, rekao je: „Gospodin moj i Bog moj“. Isus pozva Mariju riječima: „Idi mojoj braći i javi im: uzlazim Ocu svome i Ocu vašemu, Bogu svome i Bogu vašemu“ (Iv 20, 17). Isus po prvi put naziva svoje učenike „braćom“. Ovim riječima Isus ističe našu povezanost s Ocem nebeskim. Mi smo po milosti njegova posinjena djeca i braća Isusa Krista. Blaženi kardinal Stepinac kaže da je milost Božja neprocjenjivi blago za svaku dušu, jer pomoću milosti Božje, koju nam je zaslužio Isus Krist, uzdizemo se, ni više ni manje, nego do časti da budemo prijatelji samoga Boga. Zato Isus kaže: „Vi ste prijatelji moji“ (usp. Iv 15, 13).

1. čitanje govori o ljubavi apostola Pavla prema Isusu Kristu. On naglašava kako je Isus Krist umro za sve nas i za cijelo čovječanstvo. Ta je Kristova ljubav toliko zaokupila apostola Pavla da nije mogao ostati neutralan nego je pokušao odgovoriti na tu Isusovu ljubav. Prije obraćenja Pavao je, prema pričanju ljudi, poznavao Isusa Krista „izvana“, ali ne očima vjere. Stoga naglašava da i oni koji su ga osobno vidjeli i upoznali kao Nazarećanina, da ga trebaju upoznati kao Sina Božjega po vjeri. To je veoma važno i danas. Ljudi mogu znati da postoji Bog, Isus Krist, koji je umro radi nas i radi našega spasenja, ali to ne znače da ga vole, da vjeruju u njega. Pravi će vjernik uzvratiti ljubavlju. Zahvaljujući Isusovoj muc i smrti, mi smo opravdani i spašeni. Pavao želi da toga budemo svjesni, ali i Kristu zahvalni.

Braćo i sestre! Isus je, dakle, došao na svijet radi našega spasenja. Čovjek nije mogao vratiti zadovoljštinu Bogu jer se uvreda mjeri prema uvrijeđenome, a to je Bog. Budući da postoji neizmjerena razlika između Boga kao uvrijeđenoga i čovjeka kao uvreditelja, trebao je netko vratiti zadovoljštinu, netko tko je Bog i čovjek, a to je Isus Krist.

Braćo i sestre! Bit je grijeha u odbacivanje Boga, a to znači i odbacivanje Božjih zapovijedi, odbacivanje evanđelja. Kad čovjek odbaci Boga on nezaustavljivo ide prema vlastitom ponoru.

Pripovijeda mi jedan svećenik kako ga je jedna žena zamolila da posjeti njezinog bolesnog muža, da bi volio s njim malo popričati, ali bez ispovijedi. „Otišao sam k njemu“ veli taj svećenik. „Dugo smo razgovarali. Ispričao mi je cijeli svoj život, što je sve činio po nalogu partije, a bilo je i teških zločina, poput ubojstava ljudi. Pitao sam ga je li mu žao zbog svega toga? On je u tom trenutku zaplakao i rekao da mu je žao i da ga je zato i pozvao. On se kasnije ispovjedio. Ja sam mu dao odrješenje. Nakon toga bio je posve miran, bio je novi čovjek“.

Braćo i sestre! Priznali ljudi ili ne, grijeh postoji. On je nesreća za osobu, obitelj i narod. Kolikog se čovjek pokuša osloboditi od nemira, nakon počinjenog grijeha, on to ne može uspjeti vlastitim snagama. To može učiniti samo Bog, Isus Krist, po svojoj Crkvi koju je ovlastio da dijeli sakramente. To je posebno doživjela Marija Magdalena.

Braćo i sestre! Postavlja se pitanje koja je poruka blagdana Marije Magdalene. Odgovor nam daje sama Marija. Njezin nas primjer potiče na vjeru, ljubav i zahvalnost prema Isusu Kristu. Što znači vjerovati? Vjerovati znači približiti se Isusu

Kristu, izabrati ga za svoga Spasitelja. Marija je povjerovala da je Isus Božji Sin i zato ispovijeda vjeru u njega poput apostola Tome, koji je rekao: Gospodin moj i Bog moj. Izabrati Boga znači izabrati Isusa Krista koji nam progovara kroz evanđelje. Stoga je kršćanska vjera, vjera izbora Boga u Kristu.

Postoji mogućnost odbacivanja Boga i to je strašno, kaže papa Ivana Pavao II. (Wojtyła: „Put do Krista“, str. 32). Stoga je papa, između šezdesetih i sedamdesetih godina prošlog stoljeća poručio mladima da izaberu Isusa Krista. Bilo je to vrijeme kad se nastojalo “svim sredstvima i silama dati smisao životu izvan odnosa s Bogom, kada su se komunističko-ateistička ideologija i politika otvoreno i sustavno borile protiv Boga i protiv Crkve, kada su sva kršćanska načela proglašavana zastarjelima i “kontrarevolucionarnima”, a vjernici su bili na razne načine osporavani i šikanirani (Wojtyła: „Put do Krista“, str. 7). Stoga je imao pravo poznati talijanski pisac, filozof i političar, Marcello Pera, autor brojnih knjiga, koji je obnašao dužnost predsjednika talijanskog Senata, po uvjerenju liberal i agnostik, kad je rekao: „Svjesni smo velikog napretka koji smo učinili, ali ako napustimo kršćanstvo, uvenut će sve naše moralne norme ponašanja, a s njima i naš suživot i naše ustanove“.

Braćo i sestre! Širitelji antievandjelja uvlače se u sve pore ljudskoga života, najviše u obitelj. Žele je uništiti na taj način da pokušavaju izrugati tradicionalni brak, mlade pozivaju na krivu slobodu, da mogu živjeti zajedno prije braka, a tek kasnije mogu legalizirati to svoje zajedništvo, ako hoće. Zauzimaju se za vanbračne zajednice i žele da ih se legalizira kao da su naravne. U no-

vije vrijeme sve se više širi pošast ubijanja djece, pozivajući se da je to pravo žene, a ne postavlja se pitanje prava djeteta.

Braćo i sestre! Čije je to pravo? Gdje je tu Božje pravo? Gdje su tu Božje zapovjedi? Nije li to pomračenje kršćanske savjesti? I umjesto da budemo zahvalni na Kristovom otkupljenju, poput Marije Magdalene, neki to osporavaju Kristu, barem u praksi. Čovjek se neminovno pita: Kamo idemo? Stoga se valja vratiti svojim kršćanskim korijenima, ako želimo preživati. Kršćani su na to posebno pozvani. Ne bude li se Europa i dalje gradila na moralnim načelima, nema Europe. To jednako vrijedi i za Hrvatsku.

Braćo i sestre! Rekli smo da je Marija Magdalena odgovorila vjerom i ljubavlju prema Isusu Kristu, koja se prije svega očitovala u zahvalnosti prema njemu. Slaveći blagdan Marije Magdalene znači prije svega biti zahvalan Isusu Kristu na daru otkupljenja. Bude li ta zahvalnost trajno prisutna pred našim očima čvrsto sam uvjeren da će i naš život biti nalik na Mariju Magdalenu nakon njezinog obraćenja. Papa Ivan Pavao II. je rekao: „Približite se Kristu, približite se, ali ne samo onako površno, u obliku trenutačna raspoloženja. Približite se njemu cijelim svojim srcem, svojim bićem i cijelim životom (Wojtyła: „Put do Krista“, str. 57).

Stoga, slaviti blagdan Marije Magdalene znači živjeti ne za sebe, da bi sebi ugađali, nego onomu koji za nas umrije i uskrsnu (usp. 2 Kor 5, 15-16), kako kaže apostol Pavao. Ne povoditi se za svijetom, nego živjeti s Isusom Kristom. Marija Magdalena neka nam bude zagovornicom da u tome uspijemo. *Amen* ■

17. nedjelja kroz godinu, uoči blagdana sv. Ane Jezerine, 25. srpnja 2010.

Draga braćo i sestre! Predaja kaže da se Isus često molio na vrhu Maslinske gore. U spomen na Isusovu molitvu podignuta je crkva na mjestu gdje se molio. Crkva se zove „Pater noster - Oče naš“.

Apostoli su bili svjedoci kako se Isus moli. I oni su osjećali potrebu za molitvom. Budući da nisu znali moliti, poučeni Isusovim primjerom, zamolili su ga: „Gospodine, nauči nas moliti, kao što je Ivan naučio svoje učenike!“ Isus im je dao obrazac svoje molitve, što mora biti i molitva učenika. Rekao im je da se mole ovako: „Oče naš!“ Isus je tako nazvao svoga Oca i pozvao svoje učenike da ga tako i oni zazivaju. Dok Abraham moli: „Gospodine moj“, učenik moli: „Oče!“ što unosi posebnu radost, nježnost i blizinu.

Samo na jednom mjestu spominje se ova riječ „Oče naš“. To znači da je Otac nebeski i naš Otac. Budući da je Isus naš brat po milosti mi smo onda i braća Isusova i sestre Isusove. Što je milost? Blaženi kardinal Stepinac je rekao da je milost neprocjenjivo blago, jer pomoću milosti Božje, koju nam je priskrbio Isus Krist, uzdižemo se, ni više ni manje, do časti da budemo prijatelji samoga Boga. Zato se Isus nije ustručavao zvati svojim prijateljima one koji su u milosti Božjoj, rekavši im: „Vi ste prijatelji moji“ (Iv 15, 13). Gubitak milosti isto je što i prekid s Bogom, a to je najveća nesreća što se može dogoditi jednom čovjeku“, veli blaženik.

Isus dalje nastavlja: „Sveti se ime tvoje! Dođi kraljevstvo tvoje!“ Mi kao vjernici želimo da se Bog objavi po svetosti koja nas posvećuje, da se objavi svijetu po svojoj pravednosti koja spašava, i po svojem milosrđu koje oprašta. A to ne ovisi o nama nego o Bogu.

„Dođi kraljevstvo tvoje!“ Isus je svojim dolaskom na svijet postavio temelje Božjem kraljevstvu, kojemu je dao novi zakon ljubavi. Stoga molimo da se po nama proširi to njegovo kraljevstvo, kraljevstvo ljubavi.

„Kruh naš svagdašnji daj nam danas!“ Molimo ne samo za naš fizički kruh, odnosno hranu, kojom hranimo svoje tijelo nego i za kruh evanđeoski koji se zove sveta pričest, da nam ga ne ponestane. Time ujedno molimo i za svećenike koji su djelitelji euharistije.

„I otpusti nam grijehе naše, kao što mi opraštamo dužnicima našim“. Sv. Luka spominje „grijehе“, a Matej „duge naše“ što je u stvari

isto. Mi molimo da nam Bog oprostí naše. Da bismo od Boga dobili oprostenje, mi se pozivamo da smo i mi prije toga jedni drugima oprostili pa neka nam on oprostí naše grijehе. Stoga nitko ne može pristupiti euharistiji ako se prije toga nije pomirio sa svojim bližnjima.

Isus nastavlja: „I ne uvedi nas u napast!“ Bog nikoga ne napastuje (Jak 1, 13), ali dopušta kušnju. Sv. Jakov piše: „pravom radošću smatrajte kad upadnete u razne kušnje“ (Jak 1, 2). Isus nas poučava da budno pazimo na zasjede Zloga!

U nastavku pouke Isus spominje dvije prisporodobe koje govore kako naše držanje biti mora u molitvi: prijatelj koji u pola noći kuca na vrata i traži kruh, sin koji od svoga oca traži ribu ili jaje, čime želi naglasiti da naša molitva bude osobna, neposredna i ustrajna.

Draga braćo i sestre! Bit molitve sastoji se u tome da prije svega molimo da nam Bog podari Duha Svetoga, koji će nas prosvjetliti, ojačati, dati snagu da se možemo oduprijeti grijehu, kako bismo mogli ostvariti međusobne ljudske odnose. I kad god ćemo tako i zato moliti Bog će nas uslišati. „Ako dakle vi, iako zli, znate dobrim darovima darivati djecu svoju, koliko li će više Otac s neba obdariti Duhom Svetim one koji ga zaištu“ (Lk 11, 13), završava Isus. Mi se često molimo za beznačajne stvari, a ipak je najvažnije ono na što nas je Isus upozorio, a to je dar Duha Svetoga.

U 2. čitanju apostol Pavao govori kako nam je Bog u Isusu Kristu oprostio sve naše grijehе i pozvao nas na život s Kristom. Naime, krštenjem smo uskrsnuli na novi život, prešli smo iz stanja grijehа u stanje milosti. Tu je kao u sjemenu započelo ono što nas čeka u budućnosti - nebeska proslava. Da bi se ona dogodila veoma je važna molitva u našem životu, prije svega za ozdravljenje duše, za ozdravljenje naših obitelji, za ozdravljenje našega naroda, koji nam svakodnevno izumire.

Braćo i sestre! Pitanje života u Hrvatskoj jedno je od najvažnijih pitanja danas. Ako se uzme da se svake godine u Hrvatskoj učini oko 50 tisuća pobačaja, to znači da svake godine nestaje jedan grad. Nedavno smo čitali jedan članak o Skradinu kako se Skradin sve više seli na groblje. Prošle je godine zabilježeno 15 pokopa, a samo jedno rođenje. No, to nije slika samo grada Skradina nego i stotine drugih gradića i gradova u Hrvatskoj.

Hrvati su u mnogim stoljećima vodili mnoge bitke, jednu za drugom, i nisu bili poraženi. No, nijedna nije tako opasna kao današnja. Kroz 100 godina gubimo oko 5 milijuna ljudi. Nekada bogata sela sve se više prazne. Ostarjelo stanovništvo zahvaća svakog dana siromaštvo. Otvaraju se na sve strane starački domovi, a uskoro će se zatvarati i dječji vrtići, tako da se mnogi pribojavaju da ih neće imati tko pokopati, a kamoli pomoliti se za njih.

Braćo i sestre! Postavlja se pitanje koji su uzroci izumiranja hrvatskog naroda i ima li izlaza iz te krize? Svakako treba reći da je u dnu naše sadašnje krize kriza vjere u Boga, Isusa Krista. Kad bi Hrvati bolje poznavali svoju vjeru i živjeli po evanđelju, onda bi drugačije i živjeli, onda bi se mladi ozbiljno pripremali za brak, onda se ne bi upuštali u nedozvoljene veze. Da bi se opravdali često govore da i drugi tako rade. Pitam vas koji su to drugi? To su oni koji su prezreli Boga i Božje zakone. Blaženi kardinal Stepinac kaže da iz takvih veza mladih nema djece jer se na taj način gazi prava ljubav. To su oni koji su prezreli Boga i Božji zakon. To su oni koji se pozivaju na druge, govoreći to moderno. Tako i drugi rade. Što nam Isus kaže: „Tko god primi jedno ovakvo dijete u moje ime, mene prima. A tko mene prima, ne prima mene, nego onoga koji mene posla“ (Mk 9, 37). To je, dakle, prije svega vjerničko pitanje.

Nekada se djecu prihvaćalo kao Božji dar. Dolaskom komunističko-ateističke vlasti, koja je vladala nakon 2. svjetskog rata, obitelj i djeca nisu više u središtu pažnje. Štoviše, mnogi su uvjerenja da su djeca najveći teret. A upravo je obratno: ona su najveće bogatstvo naroda i društva, najveća radost, ponos, sreća i bogatstvo jedne obitelji.

Blaženi kardinal Stepinac je često u svojim propovijedima govorio o obitelji, kao temeljenoj stanici ljudskog društva i Crkve. Godine 1941. godine, zauzimajući se obiteljski život, blaženik je rekao: „Obiteljski život mora biti prožet Duhom Božjim. Duh Božji treba ući u sve obitelji, da djeca budu prava kršćanska, da muž i žena žive katoličkim životom. I kad to postignemo, onda možemo biti uvjereni da će Hrvatska biti sretna“ (Alojzije kardinal Stepinac – propovijedi, poruke i govori: 1941 do

1946., str. XXXIX). „Bez kolijevki neće biti ni domoljuba ni branitelja, ni znanstvenika, ni umjetnika, ni svećenika, ni časnih sestara, ni budućih očeva i majki. Bez doma i obiteljskog svetišta nema ni domovine. Obiteljsko ognjište rađa ljude i svece, a nestane li, nestat će čovjeka“ (Blekić, „Pred Blaženikovim likom“, str. 54), poručuje Blaženik.

Pročitao sam članak u našim novinama o poznatom svjetskom tenoru i pjevaču Andreju Bocelliju. Prodao je širom svijeta preko 70 milijuna svojih ploča. Nedavno je nastupio u Italiji na koncertu. Ispričao je priču o jednoj ženi koja je bila u blagoslovljenom stanju, očekujući dijete. Kako je ta žena bila teško bolesna, morala se podvrci operaciji i zračenju. Liječnicu su joj savjetovali da ukloni dijete, da će ono, ukoliko ga rodi, imati neke mane. „Ali ta mlada i hrabra žena odlučila je da neće abortirati (što znači ubiti vlastito dijete). Ta je žena bila moja majka, a ja sam bio njezino dijete“, rekao je Bocelli. U tom trenutku je bio duboko uzbuđen, prišao svojoj majci i rekao: „Mama, učinila si dobar izbor. Nadam se da će to ohrabriti mnoge druge majke, koje bi se mogle naći u sličnoj situaciji, a žele spasiti život svoje bebe“, poručio je Bocelli (Jutarnji list. 10. lipnja 2010.) Na njegovom posljednjem albumu nalazi se i pjesma koja je posvećena u čast njegove majke. Gdje je ta žena našla snagu? Upravo u vjeri, u Isusu Kristu.

Draga braćo i sestre! Nalazimo se uoči našeg župnog blagdana sv. Ane. Zato smo i odlučili slaviti svetu misu, ne samo kao spomen na blagoslov ove kapele koja je posvećena kardinalu Stepincu i Majci Božjoj, Kraljici Hrvata, nego da se što bolje pripremimo za naš župni blagdan.

Molimo za naše mladiće i djevojke, da se što bolje pripreme za uzvišenu zadaću očinstva i majčinstva, da iz redova mladih bude svećenika i časnih sestara. Molimo za naše obitelji da budu oaze mira i sloge, da budu hrabre u prihvaćanju djece. Molimo i za sve naše djedove i bake, da u svojoj poodmakloj dobi dožive zahvalnost djece i unučadi, a pokojnima želimo sretnu i blaženu vječnost. Molimo i za naše drage pokojne iz naših obitelji da im dobri Bog bude nagrada. *Amen* ■

19. obljetnica pogibije policijskih službenika Dalj, 1. kolovoza 2010.

Možda će netko na samom početku postaviti pitanje: kako se može protumačiti ubojstvo nevinih „Daljskih mučenika“ i njima sličnih? Dio odgovora na ta i slična pitanja nalazimo u današnjim liturgijskim čitanjima.

Činjenica je da je agresija izvršena na Hrvatsku u cilju stvaranja Velike Srbije. Činjenica je da se Hrvatskoj ne može ništa predbaciti u vezi nastanka sukoba. Činjenica je da najodgovorniji u svijetu sve više priznaju svoju krivicu u nesprječavanju ratnih sukoba na našim prostorima, koji su se pretvorili u pravi rat s katastrofalnim posljedicama. Jedina je hrvatska krivica bila što je odlučila biti slobodnom, a na to ima pravo svaki narod.

Koji su uzroci rata? Davno je to pitanje postavio sv. Jakov apostol, učenik Isusov: „Odakle ratovi, odakle borbe među vama?“ I odgovorio: „Zar ne odavde: od pohota što vojuju u udovima vašim? Žudite, a nemate; ubijate i hlepitate, a ne možete postići: borite se i ratujete“ (Jak 4, 1-2). Može li čovjek postići sreću u materijalnim dobrima, ili u nečemu drugom? Postoji još uvijek mentalitet da su moć i bogatstvo ideal koji čovjek treba postići da bi bio sretan.

Sjećam se jednog predavanja jugoslavenkog oficira u vojsci koji je govorio kako se prema tobože „znanstvenom tumačenju“ može vidjeti kraj religiji, posebno kršćanskoj. „Mi ulazimo u zadnju fazu društva, u komunizam, u kojem ćemo imati svega u izobilju, a vjera kao takva brzo će nestati, jer danas još vjeruju i mole se Bogu samo oni koji nemaju dovoljno materijalnih dobara.“ On je bio uvjeren da je sreća bez Boga na domaku. No, stara ljudska mudrost nam govori obratno.

Prvo čitanje Knjige Propovjednika govori da se do prave sreće ne može doći isključivo materijalnim dobrima. On to potkrepljuje primjerom kako se neki čovjek trudio živjeti „mudro i znalčki i uspješno“, da bi na kraju zaključio da materijalna dobra ne daju trajnu sreću i odgovor na čovjekova očekivanja istinskog mira i radosti.

U današnjem evanđelju Isus pokazuje da materijalna dobra nisu vrhunac čovjekove sreće na zemlji. Pravo bogatstvo i radost čovjek nalazi samo u Bogu. Isus je to sročio prisposodobom o bogatom i nerazumnom čovjeku. Kad mu se jedan iz mnoštva obratio molbom da bude sudac u podjeli baštine između njega i brata, Isus je odbio biti sucem i nije dao odgovor, jer to za njega i nije pravo sudbinsko pitanje. Umjesto odgovora istaknuo je temeljno načelo: „Klonite se i čuvajte svake pohlepe: koliko god netko obilovao, život

mu nije u onome što posjeduje“ (Lk 12, 15). Stoga treba drugdje utemeljiti svoj život, a ne u materijalnim dobrima. Upravo to i tumači prisposodba o nerazumnom bogatašu, kome je bogato urodila zemlja. Bogataš je zbog velikog uroda pšenice odlučio proširiti svoje žitnice i osigurati zalihe za mnoge godine. Kada to učini reći će svojoj duši: „Počivaj, jedi, pij i uživaj!“ (Lk 12, 19). I dok je tako razmišljao, čuo je Božji glas: „Bezumniče! Već noćas duša će se tvoja zaiskati od tebe. A što si pripravio, čije će biti?“ (Lk 12, 20). Isus odgovara: „Tako biva s onim koji sebi zgrće blago, a ne bogati se u Bogu“ (Lk 12, 21).

Dakle, prema Isusovim riječima, zemaljska dobra nisu jamstvo sigurnosti ni ovozemaljske, a pogotovo ne vječne. Nisu nevažna, ali nisu ni najvažnija. Riječ Bog i bogat ima u našem jeziku zajednički korijen. To znači ulagati u neprolazno. Isus nije protiv bogatstva, nego želi naglasiti da ono može biti opasno ukoliko mu čovjek robuje. Čovjek je spreman učiniti sve, prezreti Boga i sve druge vrijednosti kako bi se dokopao materijalnih dobara.

Uostalom, to policiji nije strano, štoviše, svakodnevno se susreće s tom pojavom, a i zatvori su popunjeni takvim ljudima. Što tek reći o višemjesečnom neplaćanju radnika, kojima poslodavci uskraćuju zasluženu plaću. Sve su to pitanja koja se postavljaju bogatašima o kojima govori Isus u današnjem evanđelju.

Kod nas je nažalost materijalističko-komunistički sustav ostavio dubok trag, postavljajući materijalna dobra kao vrhunac sreće. Ne manje opasan je i kapitalizam, štoviše, kažu da je još i gori. Novac ima veliku moć. Sve se mjeri novcem, kroz novac i za novac. Neki misle da se novcem danas može sve kupiti: ljubav, zdravlje, obitelj, karijera, slava. Novac i bogatstvo postali su moderni bog kojemu se ljudi klanjaju. Nadalje, svi se bore kako doći do vlasti, ne samo da bi vladali, nego da bi se i sami obogatili. Čast iznimkama. Premalo se radi da se društvo izliječi od korumpiranosti, a više se misli kako doći na vlast. Da bi u tome uspjeli obećavaju, kao i uvijek, riješiti sve probleme i stvoriti raj na zemlji.

Apostol Pavao se susreće sa sličnom situacijom. Stoga poziva kršćane da budu aktivniji u rješavanju aktualnih problema. Podsjeća nas u 2. čitanju na obveze koje smo preuzeli krštenjem. Ako je krštenje prijelaz iz smrti u život, iz starog u novi život, onda se to mora odraziti i u našem životu. Kršćanin ne smije živjeti dvostrukim životom: jednim u crkvi, drugim u svom

privatnom životu, jednim u molitvi, a drugim u razgovoru s ljudima (Tomić). Kršćanin bi trebao trajno živjeti Kristovim životom. „Tražite što je gore, gdje Krist sjedi zdesna Bogu!“ (Kol 3, 1), poručuje Pavao. Kršćanin zna da mu sudbina ne završava ovozemaljskim životom. Njegovo srce, dok se bori na ovoj zemlji, mora biti usmjereno prema vječnosti. Stoga mu je danas obveza kao kršćanina i vjernika silno odgovorna, posebno ako radi na najodgovornijim mjestima, na primjer u Saboru gdje se često vodi, nažalost, ideološka i stranačka borba, umjesto da se bori za opće dobro naroda.

U svijetu u kojem vladaju ekonomski zakoni, Crkva treba biti znak čovječnosti, mora dići glas protiv zloupotrebe zemaljskih dobara na štetu siromaha, uvijek naglašavajući duhovna, nadnaravna, božanska dobra što ih je Isus Krist stekao svojom mukom, smrću i uskrsnućem. Taj se glas premalo čuje, barem preko medija, iako se više puta odašilje i to veoma snažno. Medijima su važnije afere, ako ih već nema onda ih valja stvoriti.

Spominjući se pokojnih hrvatskih policajaca možemo reći da su oni postali žrtve materijalističko-ateističke ideologije koja se nije obazirala na nikakve moralne vrijednosti. Pred sobom je imala samo jedan cilj: osvojiti što više hrvatskog prostora, uništiti po načelu „spaljene zemlje“ sve što je hrvatsko i katoličko. Zaboravili su da je prava veličina čovjeka u „biti“, a ne u „imati“. Biti više čovjek, biti više humanist, biti više kršćanin, biti više prijatelj, koji je spreman pomoći bližnjemu u nevolji. Stoga naši „Daljski mučenici“ nisu poraženi. Oni žive kao pobjednici nad zlom. Oni žive ne samo u srcu svojih najmilijih: roditelja, supruga, djece, rodbine i prijatelja, nego i u

svakom hrvatskom srcu i svakoj dobronamjernoj duši. Stoga istinu o njima valja širiti. Samo se na istini može graditi mir i budućnost. Na lažima se ne može graditi, barem ne na dulje vrijeme. Pogledajmo nedavni slučaj u Srbu gdje se prava istina prešutjela. Što se u stvari dogodilo 27. srpnja 1941. godine i po čemu je taj dan značajan?

Župnik iz Drvara bio je pozvan da na blagdan sv. Ane predvodi misu i propovijeda u Kosovu kod Knina. Došao je s većom skupinom vjernika vlakom i po povratku kućama srpski su pobunjenici presreli njihov vlak. Zarobili sve putnike katolike, izveli ih iz vlaka, svezali ih i odveli u mjesto Trubar blizu Drvara te su ih sve zajedno sa župnikom 27. srpnja pobili kod jame Golubnjače i bacili ih u nju. Tako stoji u službenom izvještaju biskupskog ordinarijata iz Banje Luke.

Istog dana ubili su svećenika Jurja Gospodnetića, koji je bio župnikom u Bosanskom Grahovu. Kad su ga uhvatili vodili su ga na užetu izmrcvarenoga kroz Grahovo, da bi ga na kraju ubili. Zamislite strahote! To nije bilo dosta nego su ga nakon toga nabili na ražanj i pekli u prisutnosti njegove majke. Od tada se taj dan slavi kao Dan antifašističke borbe, kojim se obilježava „Dan ustanka naroda Hrvatske“.

Braćo i sestre! Na lažima, na genocidu, se ne može graditi budućnost, samo na istini, a istina će nas osloboditi, veli Isus. Danas se spominjemo „Daljskih mučenika“, ne da bismo poticali mržnju i osvetu, nego istakli istinu da se doista dogodio zločin, kao pouku pokoljenjima da se to ne događa u budućnosti. Spominjemo se danas njih u ovoj misnoj žrtvi, prije svega kao vjernici, moleći se dobrom Bogu da im bude nagrada za sve dobro koje su učinili. Tako neka bude! *Amen* ■

Kraljica anđela

Lepoglava, 2. kolovoza 2010.

Danas je blagdan sv. Marije Anđeoske ili Gospa od anđela. U gradu Asizu, u Italiji, nalazi se crkva koja je bila veoma draga sv. Franji Asiškome. Bila je posvećena Majci Božjoj od anđela, po kojoj je današnja svetkovina Kraljica anđela dobila ime. Budući da je ta crkva u Asizu bila u veoma trošnom stanju, sv. Franjo je odlučio da se ta crkva obnovi. Ona se zove i Porcijunkula po glasovitom oprostom Porcijunkule, koji se tamo dobiva još od 1277. godine. U tu je crkvicu rado dolazio sv. Franjo. Kad je umirao, molio je svoju redovničku braću da ju drže uvijek u časti. Tako se ona sačuvala sve do danas i postala veliko hodočasničko mjesto, ne samo vjernika iz Italije nego i vjernika sa svih strana svijeta. Na tom istom mjestu sagrađena je velika bazilika, a u središtu bazilike je posve očuvana crkva, koja je postala središte okupljanja vjerničkoga svijeta. Sv. Stolica je dozvolila da franjevački red slavi svetkovinu svete Marije Anđeoske, kao svoju glavnu zaštitnicu svake godine 2. kolovoza.

Što nam govori ova svetkovina Majke Božje? Blaženi kardinal Stepinac je rekao da već samo ime daje naslutiti srdačan odnos između anđela i Majke Božje. Prvi takav vidljivi susret Marije bio je s arkanđelom Gabrijelom koji je prenio želju samoga Boga da će postati majkom Božjom. „Ne boj se Marijo! Našla si milost kod Boga. Evo, začeti ćeš i roditi sina i nadjenut ćeš mu ime Isus. On će biti velik i zvat će se Sin Svevišnjega“ (Lk 1, 31-32). Tim je riječima arkanđeo Gabrijel počastio Mariju velikim dostojanstvom i čašću da bude majkom Spasitelja svijeta. Kad je Marija čula anđelove riječi nije se uzoholila, kao pramajka Eva, koja se dala prevariti od Sotone zbog svoje oholosti i želje da bude kao Bog. Sve što smo čuli od Marije bile su riječi anđelu: „Evo službenice Gospodnje, neka mi bude po tvojoj riječi!“ Nadalje, susret Marije i anđela zbilo se u Badnjoj noći, kad su anđeoski zborovi pjevali prigodom Isusovog rođenja: „Slava na visinama Bogu, a na zemlji mir ljudima, miljenicima njegovim“ (Lk 2, 14).

Židovski kralj Herod odlučio je u svojoj oholosti ubiti Isusa. Stoga je anđeo poručio sv. Josipu da uzme dijete i majku njegovu i da bježi u Egipat dok mu ne kaže, jer Herod je odlučio ubiti Isusa. Nakon Herodove smrti anđeo Gospodnji javlja Josipu u snu da se vrati u zemlju Izraelsku jer su umrli oni koji su radili o djetetovoj glavi (usp. Mt 2, 20).

U povijesti ljudskoga roda nalazimo tisuće primjera zavisti i oholosti koje čovjeku ne daju spavati radi sreće drugoga. Zar Domovinski rat

nije bio posljedica zavisti i oholosti onih koji su izvršili agresiju? Činjenica je da Hrvatska nije htjela rat, da je pokušala riješiti probleme na miran način. Ali želja agresora za osvajanjem, mržnja i oholost, bila je jača od razuma.

Stoga je bila neminovna vojno-redarstvena akcija „Oluja“ kako bi se uspostavio mir i vratila oteta područja u sastav Republike Hrvatske, u kojoj ste i vi mnogi sudjelovali. Stoga smo i došli k vama prije proslave Dana pobjede i domovinske zahvalnosti i Dana Vojne biskupije da podijelimo radost i da vam kažemo hvala. Mnogi događaji koji su se u međuvremenu dogodili, a zbog kojih ste i vi došli ovdje, ne bi se dogodili da prije toga nije bila izvršena agresija na Hrvatsku. Pa i to treba svakako uzeti u obzir.

Nekoliko dan prije vojno-redarstvene akcije „Bljesak“ slušao sam radio „Banja Luku“ gdje je jedan čovjek rekao da ukoliko neće u ovom ratu doći do Zagreba, da će im to uspjeti za 50 godina. Kakva samo gramzljivost, oholost, umišljenost? Takvu oholost i zavist nalazimo i u Bibliji. Tako su na primjer braća Josipa, koji se spominje u Sv. pismu kao Josip Egipatski, prodala iz zavisti, lažući ocu da ga je rastrgala zvijer. Šaul je bio toliko opsjednut zavišću nad Davidom da ga je progonio godinama, iako mu nije ništa našao učinio. Kod Marije i anđela vidimo obratno. Njima je jedina bila želja dati slavu Bogu.

Možemo vidjeti još jedan susret Marije s anđelima. Vjera nas uči da je Marija imala posebnu povlasticu nakon smrti. Bila je uznesena dušom i tijelom u nebo, gdje vlada kao kraljica nad anđelima, svecima i sveticama Božjim. Ona uzlazi u nebo, kako bi zauvijek kraljevala, kao što veli Crkva na blagdan njezina uznesenja: „Uzeta je Marija na nebo iznad svih anđeoskih zborova u Kraljevstvo nebesko“. Kakav je samo divan prizor morao biti kad su joj izašle ususret nebrojene čete anđela na dan njezinog uznesenja da ju pozdrave kao svoju Kraljicu.

Crkva je uvela taj naslov Marije kao kraljice u litanije. Već u ljudskom životu vidimo da se majke kraljeva nazivaju kraljicama. Isus nije zemaljski kralj, koji je od danas do sutra, kojega može srušiti svaka pobuna nego je on prema riječima apostolovim „Kralj kraljeva i Gospodar gospodara“ (1 Tim 6, 15). Zato se i njegova majka s pravom zove Kraljicom i Gospodaricom.

Dok su zemaljske kraljice i njihovi muževi zlorabili svoju vlast i činili zločine, Marijino kraljevsko dostojanstvo ide za tim da dijeli milosrđe,

da se do kraja zauzima za nas. Zato i molimo molitvu: „Zdravo Kraljice, majko milosrđa“. Marija je usmjerena samo na našu korist. Hrvatski ju je narod s pravom nazvao Kraljicom Hrvata.

U vašoj neposrednoj blizini nalazi se crkva. Vama je poznato da se zvona naših katoličkih crkava oglašavaju tri puta na dan u spomen na dolazak arkanđela Gabrijela, k Mariji u Nazaret, kad joj je anđeo saopćio radosnu vijest da će biti majkom Spasitelja svijeta. I kadgod slušamo zvonu ponovno se budi u nama radost da je sam Bog sišao i došao k nama preko ruku i srca Marijina, da bude s nama. On je i danas prisutan među

nama kao spasitelj i to posebno po sakramentima i po Riječi Božjoj. Među nama je prisutna i njegova majka da nas zagovara, da nam pomogne. Kad bi danas svijet bio raspoložen poput Marije slušati što nam Bog poručuje, ne bi bilo ratova, ne bismo oplakivali svoje mrtve.

I kao što je Isus Krist kao uskrsnuti izišao ususret Mariji s mnoštvom anđela, slično će učiniti sa svakim od nas bude li naš život sličan Marijinom životu. Tada će se ispuniti njegova riječ na dan suda: „Dođite blagoslovljeni Oca mojega i primite kraljevstvo, koje vam je pripravljeno od postanka svijeta“. *Amen* ■

Dan Vojne biskupije

Zagreb, Vojni ordinarijat, 4. kolovoza 2010.

Dragi prijatelji, braćo i sestre u Isusu Kristu! U vremenu krize Radosna vijest dolazi često kao melem na ranu. To posebno vrijedi za današnju Božju riječ. U 1. čitanju prorok poziva stanovnike grada Jeruzalema i sam grad Jeruzalem na radost zbog dolaska obećanog Mesije, Spasitelja svijeta, štoviše poručuje: „Gospodin, Kralj Izraelov, u sredini je tvojoj“ (Sef 3, 14).

Braćo i sestre! Ono što je prorokovao prorok Sofonije, kao i drugi proroci, ispunilo se u Blaženoj Djevici Mariji, kako to govori današnje evanđelje. Evanđelje opisuje susret dviju majki koje se raduju zbog života kojeg nose pod srcem: Marija budućeg Spasitelja svijeta Isusa Krista, a Elizabeta Ivana Krstitelja - Isusovog preteču. Stoga Marija kliče: „Velika mi djela učini Svesilni, sveto je ime njegovo“. Marijina veličina bila je upravo u tome što je u punoj slobodi prihvatila Božji poziv, stoga i zahvaljuje Bogu na tom uzvišenom daru. Stoga nam je Marija posebni uzor kako odgovoriti na Božji poziv, kako najbolje ostvariti svoje poslanje.

Svatko od nas ima svoj poziv i svoje poslanje, i vojnik i policajac također. Njihov je poziv u službi Domovine i naroda, u službi sigurnosti i mira. Stoga je to veoma častan i odgovoran posao. Ako ga se shvati kao služenje bližnjemu i kao vršenje Božje volje, onda on poprima posebno značenje, kao služenje u ljubavi.

Neprijatelji naši pokušali su devedesetih godina, ne obazirući se na nikakve norme morala i etike, doći do hrvatskog teritorija u želji da prošire svoje granice. Hrvatski se narod našao u situaciji mladog biblijskog Davida, koji se oslonio na Boga. Vanjski znak te predanosti bila je krunica. Gotovo nenaoružan krenuo je prema Golijatu, agresoru, koji je računao isključivo na svoju mišicu.

Iako nas je svijet odgovarao da se ne pokušamo braniti, jer bi moglo doći do nesagledivih posljedica za Hrvatsku i njene građane, nismo se dali smesti. Poslušali smo vrhovnog zapovjednika Oružanih snaga RH koji nas je pozvao na oslobađanje okupiranih područja. Tako su započele velebne vojno-redarstvene akcije „Bljesak“ i „Oluja“. Prije nego su započele ove vojno-redarstvene akcije tadašnja je Vlada, zajedno s predsjednikom Tuđmanom, poduzela sve diplomatske korake i zakonske mogućnosti da ne dođe do rasplamsavanja sukoba, da se nastali problemi riješe mirnim i kulturnim putem.

Činjenica je da politička Europa nije imala razumijevanja za Hrvatsku kao novorođenu demokratsku zemlju. Činjenica je da politička Europa ne samo da nije imala razumijevanja za novorođenu demokratsku Hrvatsku nego je, štoviše, nastojala da se taj demokratski proces uguši zbog spašavanja Jugoslavije.

Nakon svih mogućih mirnih pokušaja, Hrvatskoj nije drugo preostalo nego da vojno-redarstvenim akcijama oslobodi okupirana područja. Na upit jednog od najbližih suradnika dr. Franje Tuđmana: „Što učiniti ukoliko se nećemo moći obraniti od agresora, dr. Tuđman je odgovorio: „Umrimo kao Zrinski!“

Iznevjerena od strane međunarodne zajednice, Hrvatska je na čelu sa svojim vrhovnim zapovjednikom Oružanih snaga, zajedno s braniteljima, krenula u oslobađanje okupiranih područja. To joj pravo nije mogao nitko osporiti, a još manje zanijekati. I tako je Hrvatska vojno-redarstvenom akcijom „Oluja“ u roku od 84 sata oslobodila u ranim satima 5. kolovoza 1995. okupirane dijelove Hrvatske. Bila je to pobjeda hrvatske vojske i hrvatskoga naroda, kako reče dr. Franjo

Tuđman. Hrvatska je tako odaslala poruku svijetu da demokratska načela vrijede jednako za sve, da ne postoje mali i veliki narodi.

Nažalost, i nakon oslobađanja međunarodna je zajednica zakazala. Umjesto da je priznala pogrešku zbog neučinkovitosti, ubrzo je pokrenula sudski postupak protiv onih koji su branili pravo na slobodu. Nisam daleko od istine ako kažem da su haški optuženici samo pokušaj pranja ruku od strane onih koji su najviše skrivili rat u Hrvatskoj.

Poštovani i dragi prijatelji, braćo i sestre! Danas se spominjemo veličanstvene oslobodilačke vojno-redarstvene akcije „Oluja“. Stoga će 5. kolovoz ostati trajno u pamćenju hrvatskoga naroda. U spomen na taj dan ubuduće će se 5. kolovoz slaviti kao Dan pobjede i domovinske zahvalnosti, Dan hrvatskih branitelja i kao dan Vojne biskupije, koja je posvećena Gospi Velikoga Hrvatskog Krsnog Zavjeta.

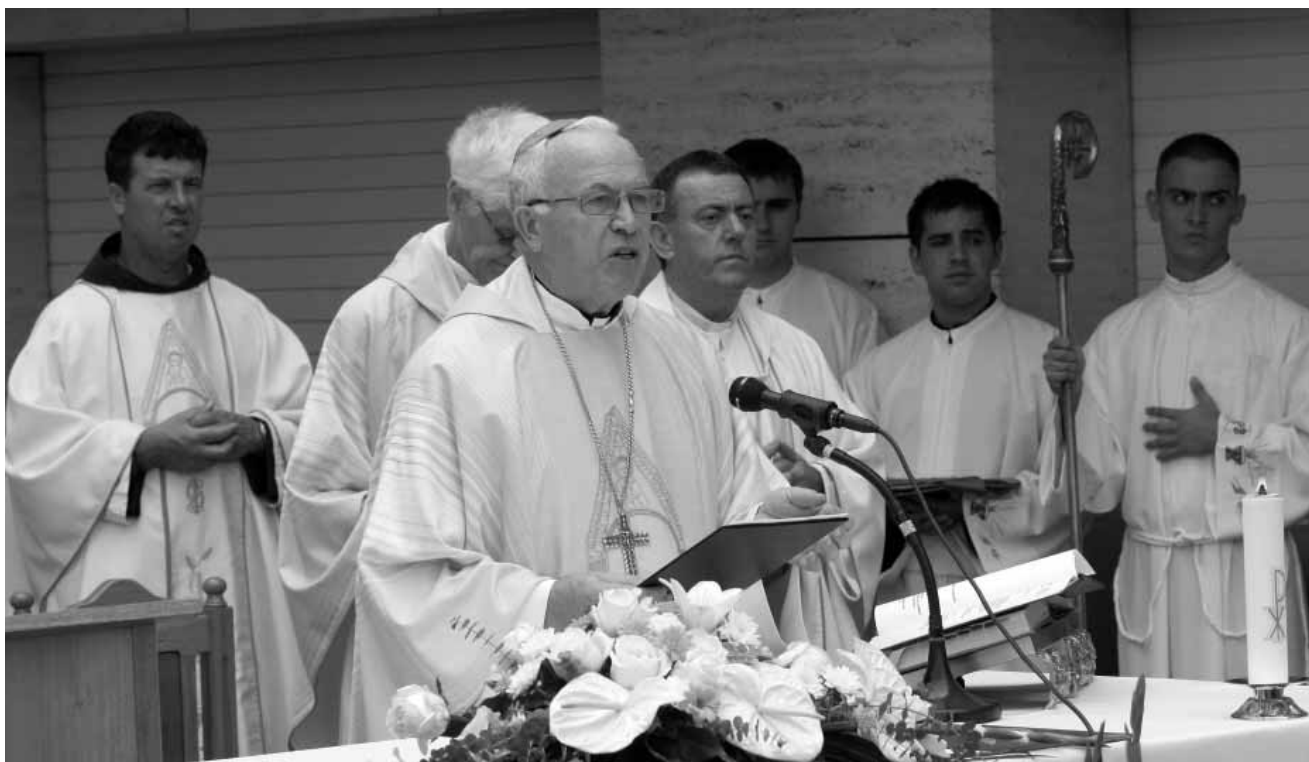
Danas slavimo Dan zahvalnosti. Zahvalnost je temeljni kršćanski osjećaj. Zahvalnost je naša reakcija na darovanost. Što je netko plemenitiji to je i zahvalniji. Marija poput pravog rodoljuba zahvaljuje Bogu osobno, i u ime svoga naroda, što je Bog učinio velike stvari, ne samo njoj nego i njezinom narodu, kada je Druga božanska osoba Isus Krist odlučila utjeloviti se pod njezinim srcem i nastaniti u Izraelskom narodu. Apostol Pavao kao obraćenik zahvaljuje na dolasku Božjega Sina Isusa Krista kad kaže: „Blagoslovljen Bog i Otac Gospodina našega Isusa Krista, on koji nas blagoslovi svakim blagoslovom duhovnim u nebesima, u Kristu (Ef 1, 1).

I mi danas poput Marije zahvaljujemo što nam je Bog po našim braniteljima učinio velike stvari, što nam je darovao slobodu. Pokojni kardinal Kuharić je više puta rekao da su se tada dogodile neke čudesne stvari, a to su prije svega priznanje neovisne i slobodne Hrvatske od onih koji je nisu htjeli priznati. Tu je i velika pobjeda naših branitelja nad nadmoćnim neprijateljem, koji se može usporediti s biblijskim Golijatom, a nas s malim Davidom.

Danas slavimo Dan hrvatskih branitelja. Naša zahvalnost ide prema braniteljima, generaciji koja je imala sreću doživjeti i postići ono što nije uspjelo mnogim generacijama prije njih. Nažalost, poginulo je preko 15 tisuća hrvatskih branitelja, kojih se posebno spominjemo u ovom ratu.

Čujem da se piše povijest Domovinskog rata. Za očekivati je da će biti istinito opisane i najslavnije stranice ove naše suvremene povijesti. Imali smo uvijek junaka i heroja. Bilo ih je i u Domovinskom ratu. Goloruki smo uspjeli pobijediti modernu, do zuba naoružanu armiju, koja je, da ironija bude veća, bila naoružana i našim novcem. Neopisiva su bila junaštva branitelja pripadnika policije i vojske.

Danas slavimo i Dan pobjede. Pobjeda nije likovanje, a najmanje ne ponižavanje pobijeđenoga, već radost zbog prestanka zla. Borba između dobra i zla uvijek je postojala. Nju je opisao i sv. Ivan u Knjizi Otkrivenja u 1. čitanju, koje opisuje trudnu Ženu, koja je zaodjevena suncem, mjesec joj pod nogama, a na glavi vijenac od 12 zvijezda. Nju napada Zmaj, Sotona. Ta je žena Blažena

Djevica Marija koja rađa Mesiju. Ta je žena i znak Crkve koja se nalazi na udaru progona zbog Isusa Krista. Slika velikog Zmaja, ognjene boje, znakovi su krvi i nasilja. To je znak da će vječnom životu prethoditi patnje i progonstva. Svi smo mi doživjeli muku, patnje i progonstvo naroda, no nikada nije prestala u nama nada.

Danas slavimo Gospu Velikoga Hrvatskog Krsnog Zavjeta. Zašto je Sveta Stolica odredila da današnji dan bude i Dan zaštitnice Vojne biskupije Gospe Velikoga Hrvatskog Krsnog Zavjeta? Zato što su naši vojnici i policajci dio hrvatskog naroda, nasljednici hrvatske i nacionalne kršćanske baštine. Naši prvi dodiri sa zapadnom kulturom i kršćanskom civilizacijom rezultirali su krštenjem Hrvata. A naše štovanje Majke Božje baštinimo od početaka naše kršćanske povijesti. Naime, poznato je da je hrvatski pobožni kralj Zvonimir sagradio crkvu u Biskupiji kod Knina. Nakon što su prohujali mnogi osvajači, pod ruševinama Zvonimirove crkve pronađen je u kame- nu uklesan lik Majke Božje Moliteljice. Taj su lik, pod naslovom Gospa Velikog Hrvatskog Krsnog Zavjeta, naši biskupi preuzeli kao trajan podsjetnik naše povezanosti ne samo s Isusom Kristom nego i pripadnosti njegovoj Crkvi. Tu su svijest našeg naroda potvrdili i naši branitelji u Domovinskom ratu kad su se gotovo nenaoružani okitili krunicom kao znakom našega povjerenja u Isusa Krista i njegovu majku Mariju.

Dragi prijatelji, braćo i sestre! Slaveći blagdan zaštitnice Vojne biskupije, Gospe Velikog Hrvatskog Krsnog Zavjeta, Dan pobjede i domo-

vinske zahvalnosti i Dan hrvatskih branitelja, želimo si ponovno dozvati u svijest te vrijednosti. Stoga želimo reći najprije hvala Bogu, po uzoru na Isusovu Majku, koja je veličala Boga zbog djela što joj je Bog učinio, kao i njezinom narodu. Zahvalni smo braniteljima, koji su podnijeli najveći teret u Domovinskom ratu. Mnogi od njih, preko 15 tisuća branitelja, muževa i žena, majki i očeva, mladića i djevojaka dali su svoje živote u obrani Hrvatske i njezine slobode.

Zahvalni smo i Majci Božjoj s kojom smo bili posebno povezani u borbi protiv zla, o čemu posebno svjedoči reljef u našoj kapeli u Vojnom ordinarijatu. U središtu je lik Gospe Velikog Krsnog Zavjeta, a oko njega krunica, čija zrnca simboliziraju postrojbe koje su sudjelovale u obrani Hrvatske i konačno je obranili na sam blagdan Majke Božje, Gospe Snježne, koja se slavi 5. kolovoza.

Ove blagdane slavimo s ponosom i radošću, jer smo ostali vjerni godini 879., kada smo se zavjetovali preko hrvatskog kneza Branimira da tuđe nećemo osvajati, a da ćemo svoje braniti. Naime, 7. lipnja 879. godine Crkva u Hrvata definitivno se opredijelila za Rimsku Crkvu i time je ušla u zapadnu kulturu, u krug zapadnih kulturnih naroda.

Slaveći danas Dan Vojne biskupije, Dan pobjede i domovinske zahvalnosti i Dan hrvatskih branitelja želimo ponovno potvrditi svoju opredijeljenost za te vrijednosti i obećati da ćemo ih i ubuduće njegovati i prenositi na nove naraštaje. Tako neka bude. *Amen* ■

Dan Vojne biskupije Knin, 4. kolovoza 2010.

Dragi prijatelji, braćo i sestre u Isusu Kristu!
Dan zaštitnice Vojnog ordinarijata, Dan pobjede i domovinske zahvalnosti i Dan hrvatskih branitelja, sve se to danas ujedinjuje kao zajednički nacionalno - vjerski blagdan.

Prije 20 godina izvršena je agresija na Hrvatsku. Bili su to najteži dani u suvremenoj povijesti našega naroda. Svi smo još pod velikim dojmom ratnih strahota koje su se događale u Hrvatskoj. Tko da opiše toliku bol zbog gubitka najmilijih, nestanka svojih? Trebat će još puno godina da se zaliječe rane, ne samo duševne nego i materijalne.

U novije vrijeme sve se više pokušava relativizirati Domovinski rat, štoviše, neki nam žele nametnuti drugu istinu o Domovinskom ratu, govoreći da je to bio građanski rat. No, prava je istina da je bio pravi agresorski rat u cilju osvajanja hrvatskih teritorija i stvaranja Velike Srbije. U cilju istine treba reći da su se u Hrvatsku vojku uključili i neki Srbi svjesni da brane svoju domovinu. No, kao vjernici znamo prave korijene sukoba, njegove uzroke. Samo vodeći računa o njima možemo poduzeti ozbiljne preventivne mjere u cilju sprečavanja novih eventualnih sukoba.

Knjiga Otkrivenja, posebno odlomak u 2. čitanju, pruža nam ključ za razumijevanje cijele povijesti. Ivan evanđelista se služi čudesnim slikama onoga vremena koje ukazuju na sile koje djeluju u svijetu i stvaraju takvu povijest kakva jest.

Današnje 2. čitanje započinje riječima: „Znamenje veliko pokazalo se na nebu: Žena zadjenuta suncem, mjesec joj pod nogama, a na glavi vijenac od 12 zvijezda. Trudna više u porođajnim bolima i mukama rađanja“ (Otk 12, 1). Treba se prisjetiti da je apostol Ivan pisao ovu knjigu iz zatvora na otoku Patmosu, gdje se našao kao zatočenik zbog vjere u Isusa Krista. To je vrijeme velikih progona kršćana od strane rimskih careva. Tko je ta žena o kojoj piše sv. Ivan?

Bibličari u toj ženi prepoznaju Mariju, majku Isusa Krista, čiji sjaj označuje puninu milosti kojom je Marija bila ispunjena od trenutka začeca. Knjiga Otkrivenja spominje i vijenac od 12 zvijezda. One su ugrađene i u zastavi Europske unije. Zašto? Osnivači velike europske obitelji dali su do znanja da se Europa gradi s Isusom Kristom i pod zaštitom njegove majke Marije, ukoliko želi biti i ostati kršćanska Europa.

Bibličari vide u ženi i sliku Crkve, koja se našla na meti progona. To su za Crkvu bili pravi porođajni bolovi. Među mučenicima Crkve nalazimo vojnike i časnike poput sv. Jurja, sv. Sebastijana, sv. Fabijana i tisuće drugih mučenika. No, Ivan ide još dublje u pronalaženju odgovora na pitanje zla u svijetu. On ga je smjestio u samo nebo. Stoga piše: „I pokazao se drugo znamenje na nebu: Gle, Zmaj velik, ognjen, sa sedam glava i deset rogova; na glavama su 7 kruna“ (Otk 12, 3). Zmaj je druga riječ za Sotonu. Njega opisuje kao veoma moćnoga. Ognjena boja krvi otkriva želju Sotone? On čezne za krvlju. Zato ga Isus naziva „Ubojicom čovjeka od početka“ (Iv 8, 44). Sotona, Lucifer, pali anđeo, započeo je u svojoj oholosti rat na nebu protiv Boga. Njega je porazio sv. Mihael arkandeo, čije ime znači: „Tko je kao Bog?“

Ivan spominje tri puta, i to veoma snažno, da je Sotona bačen na zemlju. „Zbačen je Zmaj veliki, stara Zmija - imenom Đavao, Sotona, zavodnik svega svijeta“. Sotona djeluje na zemlji. On je pokušao odvratiti i samoga Isusa od provedbe Božjega plana, dok ga Isus nije odlučno odbacio. Sotona je uspio prevariti praroditelje u raju zemaljskom. No, nakon Isusove muke, smrti i uskrsnuća Sotona nema više one snage koju je prije imao. On je glavni začetnik grijeha. Istina, čovjek je stvoren kao slobodno biće, ali tu slobodu može zloupotrijebiti, tako da se i sam Jakov apostol pita: „Odakle ratovi, odakle borbe među vama? Zar ne odavde: od pohota što vojuju u udovima vašim? Žudite, a nemate, ubijate i hlepitate, a ne možete postići, borite se i ratujete“ (Jak 4, 1-3). Stoga apostol Jakov poziva ljude da se podlože Bogu: „Oduprite se đavlu i pobjeći će od vas“ (Jak 4, 7).

Ivan dalje piše: „I začujem glas na nebu silan: Sada nastalo spasenje i snaga i kraljevstvo Boga našega, i vlast Pomazanika njegova! Jer zbačen je tužitelj braće naše koji ih je dan i noć optuživao pred Bogom našim. Ali oni ga pobijediše krvlju Jaganjčevom i riječju svoga svjedočanstva: nisu ljubili života svoga - sve do smrti. Zato veselite se, nebesa i svi nebesnici!“ (Otk 11, 10). Prije nego što nas je Isus otkupio svojom smrću na križu, Sotona je imao veći utjecaj. Nakon otkupljenja izgubio je bitku nad kršćanima, jer se oni uspijevaju oduprijeti Zlome snagom Kristovom.

Ivan završava riječima: „I razgnjevi se Zmaj na Ženu pa ode i zarati se s ostatkom njezina potomstva, s onima što čuvaju zapovjedi i drže svjedočanstvo Isusovo“ (Otk 12, 17). Ivan izričito spominje kako Sotona pokazuje svoj gnjev na Marijinom potomstvu, a to su vjernici, jer je Marija majka Isusova i duhovna majka Crkve i svakog pojedinog člana Crkve. Đavao napada ne samo vjernike nego i sve one koji vrše Božje zapovjedi, sve one koji, iako ne vjeruju, nastoje činiti dobro. Dakle, nasilja, krvoprolića i ratovi, zvjerska mučenja koja se događaju na ovoj planeti u raznim političkim prevratima ne mogu se protumačiti bez demonskih utjecaja. Papa Benedikt XVI. kaže za Hitlera da se ne može reći da je opsjednut ali da je bio pod utjecajem demonskih sila. Hitler je, naime, često znao reći: „Evo ga. Opet je tu“, i tako više puta, govoreći za Sotonu.

Stoga, da bismo se mogli oduprijeti Sotoni, konačno i samom zlu, valja posegnuti za sredstvima koja nam je Bog dao na raspolaganje. Apostol Pavao piše Efežanima: „Obucite svu opremu Božju da se možete oduprijeti lukavstvima đavlovim“ (Ef 6, 11). Tu su prije svega istina, pravednost, evanđelje, vjera u Boga, Isusa Krista, Riječ Božja i molitva. Marija, koja se spominje u današnjem evanđelju bila je u svemu tome velika. Marija je svjesna velikog Božjeg dara da je postala majkom Spasitelja svijeta. Stoga pred svojim rođakinjom Elizabetom zahvaljuje Bogu: „Velika mi djela učini Svesilni, sveto je ime njegovo“.

Slaveći blagdan zaštitnice Vojne biskupije, Gospe Velikoga Hrvatskog Krsnog Zavjeta, slaveći Dan pobjede i domovinske zahvalnosti, slaveći Dan hrvatskih branitelja, želimo sebi ponovno dozvati u svijest što to mi zapravo slavimo i kome to danas zahvaljujemo. Prije toga pokušajmo se prisjetiti dramatičnih događaja prije dvadeset godina.

Činjenica je da je prije više od 20 godina stvoren pravi paklenski plan, te da se počeo ostvarivati od strane tadašnje jugoslavenske vojske (u stvari srpske) pravi agresorski rat s ciljem zauzimanja hrvatskih prostora da se stvori Velika Srbija. U kratkom vremenu bila je okupirana jedna trećina hrvatskog teritorija. Imali smo stotine tisuća prognanika koji su ostali bez doma, bez osnovnih ljudskih prava. Osim toga, Hrvatska je trpjela ogromne štete. U toj i takvoj situaciji postavilo se pitanje: Da li je Hrvatska

uopće smjela poduzeti akciju oslobađanja? Da li je to moralno dopušteno? Činjenica je da Hrvatski narod nije želio rat. Štoviše, Hrvatska je sve poduzela da do njega ne dođe.

Katekizam Katoličke crkve jasno kaže pod br. 2309: „Trebamo pomno razmotriti stroge uvjete koji opravdavaju zakonitu obranu vojnom silom. Takva odluka je zbog svoje težine podložna strogo određenim uvjetima moralne zakonitosti: Da je šteta koju napadač čini narodu ili zajednici naroda trajna, teška i izvjesna. Da su se sva ostala sredstva kako bi se tome stalo na kraj pokazala neprimjenjiva i bezuspješna. Da postoje ozbiljni razlozi uspjeha. Da pribjegavanje oružju ne proizroči zala i nereda većih od zla kojem se želi doskočiti.“

Budući da su se ispunili svi ovi uvjeti, Hrvatska se intervencija pokazala ne samo opravdanom nego i nužnom da se izbjegne veće zlo. Stoga će se 5. kolovoza ubuduće slaviti kao Dan pobjede i domovinske zahvalnosti, Dan hrvatskih branitelja kao i Dan Vojne biskupije, koja je posvećena Gospi Velikog Hrvatskog krsnog Zavjeta.

Slavimo, dakle, Dan zahvalnosti. Zahvaljujemo poput Marije Bogu od koga dolazi svako dobro, što nam je učinio velike stvari.

Slavimo Dan hrvatskih branitelja, čijom smo nesebičnom ljubavlju spašeni. Oni su podnijeli najveći teret života, a njih je, nažalost, preko 15 tisuća poginulo u obrambenom ratu. Svakako, njihova je žrtva ogroman залог naše sigurnosti i života na ovim prostorima.

Danas slavimo Dan pobjede. Ne slavimo ga da bismo uživali u ponižavanju pobijeđenoga. Slavimo ga radi pobjede dobra nad zlim.

Danas je i Dan Vojne biskupije koja je posvećena Majci Božjoj, Gospi Velikog Hrvatskog Krsnog Zavjeta. Zašto baš Majci Božjoj? Toga je dana, dakle 5. kolovoza, na blagdan Majke Božje Snježne, Hrvatska bila oslobođena i postala slobodnom. Sveta Stolica je odredila da se upravo na taj dan slavi i Dan Vojne biskupije u RH. Tko imalo poznaje našu povijest, zna da već stoljećima nosimo biljeg marijanskog naroda, što vrijedi i za hrvatskog vojnika i policajca, vjernika katolika. S Marijom smo bili posebno povezani u Domovinskom ratu, što su potvrdili i naši branitelji noseći krunicu oko vrata.

Još jednom iskrene čestitke svim pripadnicima Vojne biskupije. Svima neka je blagoslovljen ovaj nacionalno-vjerski blagdan! *Amen* ■

Sveti Lovro

Vivodina, 10. kolovoza 2010.

Današnje evanđelje želi nam pokazati smisao Isusove muke i smrti. Kad je Isus počeo povijedati, oko njega se okupljalo veliko mnoštvo ljudi različite dobi i položaja. Na temelju čudesa koja je činio i riječi koje je zborio, mnogi su povjerovali u njega kao u Sina Božjega i Spasitelja svijeta.

Najveći skup ljudi u Jeruzalemu bio je na blagdan Pashe, kada Židovi slave spomen svoga izlaska iz egipatskog ropstva. Među domaćim i inozemnim Židovima bilo je i drugih naroda, Grka na primjer, od kojih su neki došli iz trgovačkih i turističkih pobuda, a drugi iz religioznih. Grci su izrazili želju da vide Isusa (usp. Iv 12, 21), jer su u njemu prepoznali Spasitelja svijeta. Prema evanđelistu Ivanu upoznati Isusa Krista znači nasljedovati ga.

Da bi ga mogli nasljedovati (a ta je prisposoba upućena i nama) Isus je ispričao prisposobu o pšeničnom zrnu koje pada na zemlju i donosi obilati plod. Pšenično zrno o kojem govori Isus je u stvari on koji ide dragovoljno u smrt radi nas i našega spasenja, koji umire i pada u zemlju da iz njega nikne novi život. Nemoguće je drugima podariti život, a da se ne žrtvujemo ili predamo svoj vlastiti život (Ratzinger: „U službi istine“, str. 130).

To se posebno pokazalo u Domovinskom ratu. Da bismo se mogli obraniti i opstati na životu, branitelji su na sebe preuzeli križ nacije. Sebe su prinijeli na žrtvenik, da Hrvatska ne bude žrtvovana. Smrt im je bila prihvatljivija od nacionalnog poniženja i ropstva. I Bogu hvala svojom su nas ljubavlju obdarili slobodom, koja je, nažalost, bila plaćena velikim brojem ljudskih života.

Slično je postupio i Isus. On je na sebe preuzeo križ da bi nas po njemu spasio i oslobodio od ropstva grijeha. Radije je prihvatio muku i smrt nego da ostanemo u ropstvu sotone.

Braćo i sestre! Križ spada u božansku tajnu. On je znak ljubavi koja ide do kraja (usp. Iv 13, 1). Tko god zanemaruje ili izbjegava križ, zanemaruje samu bit kršćanstva (usp. 1 Kor 2, 2) (Ratzinger: „U službi istine“, str. 136). Ne može se postići ništa velikoga bez križa, bez žrtve, bez vlastitog umiranja. Isus je prije toga govorio o svom „času“, kao času njegove muke, smrti i uskrsnuća, njegove i naše proslave. Naime, Isus je došao da ostvari Očev plan na zemlji. Stoga moli: „Oče, proslavi ime svoje!“, što znači: Oče, ostvari svoje spasenje po meni.

Kad je došao trenutak njegove smrti, Isus je bio kao čovjek duboko potresen, ali u isto vrijeme spreman prihvatiti volju Oca svoga nebeskoga kad je rekao: „Oče, moj! Ako je moguće, neka me mimoide ova čaša. Ali ne kako ja hoću, nego kako ti hoćeš“ (Mt 26, 29).

Braćo i sestre! Isusovo prihvaćanje križa daje i nama snagu da prihvatimo Božju volju, svoj križ, posebno u trenucima kada je to teško prihvatiti. Apostol Petar piše: „Krist je trpio za vas i ostavio vam je primjer da idete stopama njegovim“ (1 Pt 2, 21). Svaka žrtva koju prihvaćamo iz ljubavi prema Isusu Kristu, ili bližnjemu, dio je našeg umiranja. To nije uvijek lako, ali je zato spasonosno i veoma korisno za naš vremeniti i vječni život. Isusova muka i smrt bili su mnogima nadahnuće i izvor snage. Tome je lako pronaći primjere u povijesti Crkve i u povijesti Crkve u Hrvata.

Sv. Augustin kaže da majka ne može podariti porod i život djetetu bez patnje. Svako rađanje iziskuje patnju, svako rađanje je patnja. Postati kršćanin jest rađanje povezano s mukom“, kaže sadašnji papa (Ratzinger: „U službi istine“, str. 129).

Dovoljno je spomenuti blaženog kardinala Stepinca koji je proglašen mučenikom. Istina, nije prolio svoju krv poput sv. Lovre, ali je zato duševno trpio. Kad sam ga u vrijeme zatočeništva posjetio u Krašiću, rekao mi je u jednom trenutku: „Kako je meni teško. Ja sam zagrebački nadbiskup i ne mogu obavljati svoju službu. U jednom je trenutku zastao i rekao: „Neka bude volja Božja!“

Prigodom proglašenja kardinala blaženim, papa je na Mariji Bistrici za njega rekao: „Nije li to bila tajna i vašeg nezaboravnog nadbiskupa kardinala Stepinca, kojega danas motrimo u slavi kao blaženika? On je na jedinstven način sudjelovao u vazmenom otajstvu: poput pšeničnog zrna „pade na zemlju“, na ovu hrvatsku zemlju, te je, umrijevši, donio „obilati rod“ (usp. Iv 12, 55).

Sv. Lovro je bio rimski đakon. Đakoni su bili biskupova desna ruka. Bio je zadužen za Caritas grada Rima i za bolesnike. Na zahtjev suca da preda blago Lovro je odgovorio, pokazujući na siromašne: „Evo, ovo je blago Crkve“. To je razljutilo suca koji je naredio da ga bičuju i na kraju su ga ispekli na roštilju. Radije je prihvatio smrt nego se odreći Isusa Krista. Bio je nalik na zrno pšenice koje umire u zemlji i donosi obilati plod.

Biskup Romero iz San Salvadora zalagao se za ljudska prava. Bio je spreman dati i svoj život da obrani pravo radnika, zbog čega ga je mafija dala ubiti. I tako umire poput zrna o kojem govori Isus.

Engleski kancelar i zaštitnik političar Toma Moore nije želio priznati novi brak Henrika VIII. s dvorkinjom, koji je svoju zakonitu ženu potjerao. Radije je prihvatio sudbinu zrna, sudbinu smrti, nego da donese odluku protivnu njegovoj vjerničkoj savjesti.

Naši haški optuženici prolaze jednu vrst umiranja pšeničnog zrna. Daj Bože da njihova žrtva urodi plodom njihovog oslobađanja i povratka u dragu nam Domovinu, ali i otkrivanja prave istine o Domovinskom ratu.

Braćo i sestre! Mogli bismo i dalje nabrajati primjere ljudi koji su bili nalik na pšenično zrno o kojem govori Isus u današnjem evanđelju. Da bi naš život bio plodonosan trebamo svakodnevno umirati, a to znači izabrati prije svega volju Božju, a ne svoju.

Dr. Ivan Merz, najnoviji naš blaženik, je rekao da je ovaj život samo kratka priprava za vječnost. Stoga treba sve sile ovoga života usredotočiti prema životu koji slijedi nakon boravka na zemlji. To ne ide bez trpljenja. „Treba stoga trpjeti, treba se svladavati“, piše on (Ivan Merz: „Ljubav i čistoća“ str. 190.). Treba, drugim riječima, svakodnevno poput zrna umirati, prihvatiti mučeništvo, kao što ga je prihvatio sv. Lovro. Jedino tako možemo biti sigurni da ćemo postići vječno blaženstvo.

Sveci su, poput sv. Lovre, pred sobom gledali posljednji cilj, a to je vječni život. Ako nema vječnoga života, onda nema niti smisla boriti se protiv zla; nema smisla biti pošten i moralan. Konačno, besmislena je i vjera naša, ako nema vječnosti. „Uzaludno je i propovijedanje naše, ako nema uskrsnuća“, poručuje apostol Pavao. Za tu je vječnost živio sv. Lovro.

Poznati američki Židov, kasniji obraćenik na katoličku vjeru, Joe Rosenthal, koji je snimio jednu od najpoznatijih fotografija tijekom II. svjetskog rata, rekao je: „Ako je čovjek uistinu uvjeren da zna istinu, a ipak je zanemaruje, on je izdajica i to vrijedi ne samo za moje židovske prijatelje, koji su posustali i više ne posjećuju sinagogu svake subote, već i za moje katoličke prijatelje koji propuštaju sv. misu nedjeljom“. Da bismo u tome uspjeli, to ne ide bez žrtve, bez mučeništva.

Što znači mučeništvo za mladića i djevojkicu? To znači ostati na visini usprkos onih koji drugačije misle i žive svoju mladost. To znači ozbiljno se pripremati za uzvišeno poslanje očinstva i majčinstva, moleći se Bogu i primajući sakramente, svjesni da će njihov život zasigurno

biti okrunjen slogom i ljubavlju. To su potvrdili mnogi bračni parovi, koji su se ozbiljno pripremali za sakrament kršćanske ženidbe. Stoga svi oni koji se upuštaju prije braka u nedozvoljene odnose, neka budu sigurni da će im brak biti uzdrman ako ne i promašen. Samo čista mladost nada je zdravih obitelji. Zdrave pak obitelji nada su i budućnost hrvatskoga naroda.

Što znači mučeništvo za roditelje? To znači živjeti kršćanskim životom, a to uključuje svakodnevno molitvu, nedjeljnu svetu misu, razvijati međusobno poštovanje i ljubav kako bi mogli odgojiti djecu u kršćanskom ozračju. Na taj način mogu zasigurno očekivati zahvalu od svoje djece, kao što je to rekao jedan pjesnik i svećenik: „O oče, o majko hvala, davno već zemlja vas krije. Sretno vas dijete nikada psovalo nije. Naprotiv, za vas se moli u ljubavi i žaru na oltaru“.

Mučeništvo za roditelje znači prihvaćati svaki život kao Božji dar poput talijanske liječnice Đane Berete, koja umire da bi spasila svoj život. Njezina je ljubav prema Bogu došla posebno u trenutku kad je trebala donijeti odluku: spasiti dijete ili ga uništiti. Ona spašava dijete da bi sebi osigurala vječni život. Ona je, kao što vam je poznato, proglašena blaženom prije 3 godine. Njezina kćerka je bila kod mene sa svojom obitelji prije dvije godine. Na njezinom se licu moglo opaziti s kakvim je samo zanosom govorila o svojoj majci, kao uzoru vjere, koju je živjela zajedno sa ocem.

Što znači mučeništvo za jednog političara? To znači ostati vjeran svojoj savjesti, opredijeliti se prije svega za opće dobro, bez obzira na stranačku pripadnost.

Braćo i sestre! Slaviti sv. Lovru znači prije svega nasljedovati ga u svom životu jer nam je on posebni uzor kako se živi evanđelje, kako se živi vjera. Vaši su preci odabrali sv. Lovru kao svog zaštitnika da im bude zagovornikom kako bi ostali vjerni vjeri svojih pradjedova. I zato su se rado okupljali na ovom brežuljku, ovdje u Vivodini, moleći za snagu i zagovor da ostanu vjerni vjeri pradjedova. Vaša prisutnost ovdje znak je te iste želje da ostanemo vjerni štovatelji sv. Lovre i njegovi nasljedovatelji.

Kad sam bio u Kanadi, slušajući kako naši Vivodinci slave sv. misom sv. Lovru i pjevaju pjesme njemu u čast, uvijek me to dirnulo jer sam osjetio kod njih žarku želju da ne izgube svoje ljudsko i kršćansko dostojanstvo, da ostanu vjerni Bogu, Crkvi i Domovini. To je i danas naša želja i molitva. Pa završimo molitvom koju smo na početku molili: Bože, ti si svetom Lovri dao žar svoje ljubavi te se proslavio vjernim služenjem i slavnim mučeništvom. Daj nam ljubiti što je on ljubio i u život provesti što je naučavao. Po Kristu Gospodinu našem. Amen ■

Velika Gospa Kamensko, 15. kolovoza 2010.

*Draga braćo svećenici, braćo i sestre, dragi što-
vatelji Majke Božje, poštovani slušatelji Hrvatskog
radija Karlovac!* Svake godine vjernički hrvatski
katolički puk ovoga kraja okuplja se već dugi niz
godina u ovom svima nama dragom i poznatom
svetištu Majke Božje u Kamenskom, posebno na
blagdan Velike Gospe, kada slavimo proslavu
Marijinog uznesenja duše i tijela u nebesku slavu.

Tko da se ne sjeti onih tragičnih dana kada
su nam rušili ne samo kuće nego i svetinje naše,
crkve naše. Sjećam se jednog čovjeka iz Aljmaša,
kada je gledao svoju spaljenu crkvu, nadahnut
Duhom Božjim, rekao je: „Neka pale, neka ruše
crkve naše. Ali neka pamte da ćemo graditi bolje
i ljepše“. I ova je crkva bila porušena i spaljena
ali je nikla nova, jer je vjera našega puka bila jača
od njihove mržnje. Samo ljubav može ovako ne-
što graditi. I ta nas je ljubav okupila danas oko
Majke Božje.

Današnja čitanja najbolje nas uvode u blag-
dan Velike Gospe. Za bolje razumijevanje knjige
Otkrivenja, koju je napisao evanđelist Ivan, dobro
je znati okolnosti u kojima Ivan piše svoju knjigu.
Bilo je to vrijeme velikih progona Crkve. Ivan se
našao kao zatočenik na otoku Patmosu, pozna-
tom po kažnjenicima. Knjiga je pisana posebnim
stilom kojim su se tada služili ljudi u biblijskoj i
židovskoj književnosti, a to je tzv. apokaliptički
stil, koji piše o katastrofama, i utopijama.

Ivanova Knjiga Otkrivenja, za razliku od
drugih apokaliptičkih knjiga, duboko je ukorije-
njena u sadašnjost, opisujući tadašnje stanje u Cr-
kvi, kao što su progoni kršćana, kriza vjere, pro-
blemi u tadašnjim kršćanskim zajednicama. Ivan
se u opisu tadašnjeg stanja poslužio slikama i
znamenjima onoga vremena. Narodi, kraljevstva
i kraljevi pojavljuju se kao životinje, brda, obla-
ci, što je bio uobičajeni način pisanja apokalipsa
onoga vremena. Ivan je prihvatio ovaj uobičajeni
stil pisanja, jer je on bio neupadljiv, a s druge
strane dovoljno jasan da ukaže na činjenicu pro-
gona. Knjigu piše s nakanom da ohrabri kršćane
koji su bili zajedno s njim na udaru poganskih
careva.

Današnje 2. čitanje započinje riječima:
„Otvori se hram Božji na nebu i pokaza se Kov-
čeg saveza njegova u hramu njegovu“ (Otk 11,
19). Po židovskoj tradiciji Kovčeg saveza, koji je
bio znak Božje prisutnosti, nestao je tijekom vre-
mena. Njihova sigurnost bit će od sada u jednom
drugom Kovčegu, nematerijalnom, koji se zove
nebo.

U nastavku svoje knjige Ivan piše: „I zna-
menje veliko pokaza se na nebu: Žena zaodje-
nuta suncem, mjesec joj pod nogama, a na glavi
vijenac od 12 zvijezda“ (Otk 12, 1). Tko je ta žena
koju spominje sv. Ivan? To je Blažena Djevica
Marija koja je rodila Spasitelja svijeta, koji je naše
sunce, koje osvjetljuje istinu o čovjeku. Nastaje
borba između Zmaja i Žene, koja rađa Dijete. Ro-
đenjem Djeteta nastaje obrat. To njezino Dijete,
Isus Krist, pobjeđuje Sotonu na drvu križa.

Borba između dobra i zla, Boga i Sotone,
trajat će do svršetka svijeta. Bog će ostati uvijek
kao pobjednik, a Sotona će biti poražen. Sotona
pokušava ostvariti pobjedu zavodjenjem ljudi:
nudi im život bez muke, život užitaka, koji na
kraju vodi u stvarnu smrt i propast.

Sv. Ivan spominje u svojoj knjizi 12 zvijez-
da. One su danas ugrađene u zastavi Europske
unije. Osnivači Europske unije htjeli su dati do
znanja da se Europa može ujediniti i opstati samo
pod uvjetom, bude li prihvatila Isusa Krista i nje-
govo evanđelje, budu li kršćani velike europske
obitelji prihvatiti Isusovu majku za svoju majku.

Žena koju spominje knjiga Otkrivenja znak
je ne samo Marije nego i Crkve. Stoga piše: „Trud-
na više u porođajnim bolima i mukama rađanja:
i pokaza se drugo znamenje na nebu: gle, zmaj
velik, ognjen, sa sedam glava i sedam rogova, na
glavama mu sedam kruna, a rep mu povlači tre-
ćini zvijezda na nebu, i obori ih na zemlju“ (Otk
12, 2-4).

„Zmaj ognjen“, „Stara zmija“, đavao, soto-
na, predstavlja svijet moćnika koji ne računaju na
Boga nego na vlastite snage, silu i moć, moć nov-
ca i užitka. Ivan prikazuje zlo u liku Zmaja, koji
ima sedam glava i deset rogova“. „Sedam glava“
predstavljaju 7 rimskih brežuljaka na kojima se
smjestio grad Rim. „Deset rogova“ predstavlja-
ju prvih deset kraljeva, koji su progonili kršćane.
No, ti će se progoni nastaviti tijekom povijesti u
raznim političkim i ekonomskim strukturama,
koje uništavaju čovjekove težnje prema slobodi
i prema Bogu.

Braćo i sestre! Najžešći progoni Crkve bili
su u totalitarnim sistemima u fašizmu, nacizmu
i komunizmu. Ovaj posljednji ima iza sebe pre-
ko 100 milijuna ljudskih žrtava. Nemali broj bio
je i kod Hrvata. Iako je danas osuđen od Euro-
pe, neki se još uvijek njime oduševljavaju i žele
se ponovno nametnuti, posebno kad je riječ o
pogledu na svijet, šireći staru propagandu koju
smo slušali nakon rata, gotovo 50 godina, da je

vjera opijum naroda. Moral što ga Crkva tumači i evanđelje naviješta za njih je nešto što je zastarjelo, što nije moderno, što je po sebi ludo, zaboravljajući riječi apostola Ivana koji reče: „I ovo je pobjeda što pobijedi svijet: vjera naša“ (1 Iv 5, 4). Stoga često udaraju po obitelji, njezinoj stabilnosti, po mladima, pozivajući ih da neodgovorno provode život, zaboravljajući pri tom da je čestita i zdrava mladost garancija obitelji, da su zdrave i čestite obitelji, posebno one s brojnom djecom nada hrvatskoga naroda.

Braćo i sestre! Konačna pobjeda bit će na strani Kristovoj, na strani njegove Crkve, budući da je Krist pobijedio Sotonu. To nam posebno potvrđuje današnje evanđelje, koje donosi Marijin hvalospjev. „Veliča duša moja Gospodina, klikće duh moj u Bogu, mome Spasitelju, što pogleda na neznatnost službenice svoje; odsad će me, evo, svi naraštaji zvati blaženom“ (Lk 1, 47- 48).

Marijin hvalospjev bio je odgovor na otajstvo naviještenja, kad joj je anđeo rekao: „Evo, začet ćeš i roditi sina i nadjenut ćeš mu ime Isus. On će biti velik i zvat će se Sin Svevišnjega (Lk 1, 31). „Jer on će spasiti narod svoj od grijeha njegovih“ (Mt 1, 21). Marija se osjeća malenom pred Bogom. Zato mu i zahvaljuje što je upravu nju neznatnu odabrao da bude majkom Spasitelja svijeta. Marija je svjesna da će je od sada pokoljenja slaviti. Stoga daje do znanja da u nebesku slavu ne idu oni koji nose veliko ime, silnici, umišljeni, oholi, koji stavljaju svoju nadu u svoja bogatstva, nego maleni, ponizni, svijetu često nepoznati, koji stavljaju svoju nadu u Boga, kojima je Isus Krist put, istina i život.

Braćo i sestre! Marijina zahvala Bogu je ujedno i njezina duhovna oporuka, koju je lijepo opisao sv. Ambrozije: „Neka u svakome od nas bude duša Marijina da u nama slavi Gospodina“. I mi imamo razloga zahvaljivati se Bogu i majci Mariji, jer smo se našli na udaru Zmaja, čija je želja bila sve spaliti, uništiti i pobiti. U tim najtežim vremenima molili smo se Bogu. Bilo je divno gledati, posebno naše vojnike i policajce po našim svetištima u hrvatskom i na međunarodnom hodočašću u Lurdu kad su tih dana molili, pjevajući pjesmu: „Dom nam čuvaj Božja Mati i sinova naših cvijet tvojom molbom nek' se vrati Božji mir na cijeli svijet. Bio je to vapaj hrvatske katoličke i vjerničke duše koja se uvijek, a posebno u najtežim vremenima obraćala Majci Božjoj.

Braćo i sestre! Sadašnji papa veliki je štovatelj Majke Božje. U jednoj od svojih knjiga spominje kako je išao u Altottingen, poznato marijansko svetište koje se nalazi u Bavarskoj. Ta je crkva bila prepuna ljudi, posebno žena koje su molile i pjevale pjesme posvećene Mariji, kao što je: „Salve Regina, mater misericordiae- Zdravo

Kraljice, majko milosrđa“. Kad su molile: „K tebi uzdišemo tugujući i plačući u ovoj suznoj dolini“, počeo sam shvaćati te žene. Osjećala se neka spasonosna snaga u tim molitvama. Ti nisi sam, govorili su mi moji osjećaji. Ovdje ima netko tko te poznaje i razumije. Netko tko te voli. I ako ti krene po zlu on će biti na tvojoj strani i u njega možeš imati povjerenje“ (Ratzinger: „Bog i svijet“ str. 249), piše papa.

Braćo i sestre, dragi hodočasnici i štovatelji Majke Božje, štovani slušatelji Hrvatskog radija Karlovac! Marijino uznesenje na nebo slika je stvarnosti Crkve. Marija je naša prethodnica. Ona, proslavljena dušom i tijelom, pokazuje konačni smisao našega života, o čemu smo učili u katekizmu. Među prvim pitanjima katekizma bilo je i pitanje: zašto smo na svijetu? Odgovor je glasio da smo na svijetu zato da Boga upoznamo, da ga ljubimo i da tako u nebo dođemo.

Braćo i sestre! Današnja svetkovina govori o dostojanstvu ljudskoga tijela, o postojanju prekogrobnog života, o uskrsnuću mrtvih. Stoga nas današnji Marijin blagdan potiče da živimo kao novi uskrsnuli ljudi. „Ako ste suuskrsnuli s Kristom (a to znači prešli iz stanja grijeha u stanje milosti), tražite što je gore, gdje Krist sjedi s desna Bogu. Za onim gore težite, ne za zemaljskim... Kad se pojavi Krist, život vaš, tada ćete se i vi s njime pojaviti u slavi“ (Kol 3, 1-4), poručuje apostol Pavao.

Braćo i sestre! S tim u vezi postavlja se i pitanje našega uskrsnuća. To je pitanje bilo veoma aktualno u vrijeme apostola Pavla, posebno u korintskoj zajednici. Ne manje važno je i danas, jer kad bismo bolje poznavali istine vjere, drugačije bismo i živjeli.

Korintska zajednica vjerovala je u Isusovo uskrsnuće, ali ne u uskrsnuće našega tijela. Stoga apostol Pavao tumači da Isus nije izuzetak nego je „prvina usnulih“. Kao što je smrt nastupila po čovjeku Adamu i njegovom grijehu, tako će po Isusu Kristu nastupiti život u uskrsnuću. „Ako mrtvi ne uskršavaju, jedimo i pijmo jer sutra nam je umrijeti. Ne varajte se. Otrijeznite se kako valja i ne grijehite jer neki, na sramotu vam kažem, ne znaju za Boga“ (1 Kor 15, 32-34).

Blažena Djeвица Marija prva je od ljudi dobila udio u tom uskrsnuću. Kao što je Marija dijelila s njim patnju i križeve, ona s njim dijeli i proslavu uskrsnuća i uzašašća na nebo. Njeno uznesenje je i naša prethodnica, kako pjeva Predslovlje današnje sv. mise: „Početak i slika budućeg savršenstva Crkve. Ona tako svijetli putujućem Božjem narodu kao znak pouzdane nade i utjehe“ (LG 68). I tako Marija postaje temelj nade u uskrsnuće svakog pojedinca i Crkve općenito.

Braćo i sestre! Marijino uznesenje znak je da

smo kao vjernici na dobrom putu, da se nećemo razočarati, iako nas kao vjernike često nazivaju konzervativnima i zastarjelima: mlade koji žele živjeti svoju mladost u poštenju i čestitosti, roditelje koji prihvaćaju s ljubavlju svoju djecu, braćne parove koji ostaju vjerni jedan drugome. Na kraju povijesti pokazat će se tko je bio pametan a tko lud, tko je bio progresivan a tko je bio konzervativan. „A lude svijeta izabra Bog da posrami mudre, i slabe svijeta izabra Bog da posrami jake“ (1 Kor 1, 27), poručuje apostol Pavao.

Braćo i sestre! Uznesenje Marijino vesela je vijest koju nam objavljuju današnja čitanja. Uznesenje Marijino na nebo nagrada je za njezinu vjer-

nost i predanost Bogu. Stoga nam ovaj blagdan Velike Gospe dozivlje u pamet da se isplati biti vjernikom po uzoru na Isusovu majku kako bismo postigli vječni život. To su najvažnija pitanja ovih dana.

Neki su poručili da očekuju odgovor Crkve, posebno na blagdan Velike Gospe, na neka suvremena pitanja. Ima li važnijeg pitanja od ovoga: kako živjeti da bismo postigli slavu koju je Marija postigla. Ovo se pitanje ne može zaobići, nego se valja poput Marije otvoriti i razmišljati nad riječju Božjom, kako bi ona donijela plod. Neka nam u tome pomogne Velika Gospa čiji blagdan danas slavimo. *Amen* ■

Sveti Bartol, Dan vojne kapelanije u Počasno-zaštitnoj bojni Zagreb, Tuškanac, 24. kolovoza 2010.

Pravo ime Bartola, kojeg slavi danas vaša kapelanija je Natanael. Ime Bartolomej dolazi od židovske riječi Bar-Tolmai, što znači sin Tolmajeve. Bio je rodnom iz pokrajine Galileje, iz mjesta Kane Galilejske, gdje je Isus učinio svoje prvo čudo kad je pretvorio vodu u vino.

Današnje evanđelje govori ne samo o tome kako je Filip doveo Natanaela Isusu nego je i ispovjedio vjeru u Isusa Krista kao Božjega Sina. „Našli smo onoga o kome je pisao Mojsije u Zakonu i Proroci (dakle, Stari zavjet): Isusa, sina Josipova iz Nazareta“ (Iv 1, 45). Za razliku od ostalih evanđelista, koji spominju Bartola, jedino Ivan naziva Bartola Natanaelom, što nas po sebi ne treba zbušnjivati. U svakom slučaju, veoma je važno Ivanovo svjedočanstvo koji je rekao za Filipa da je on u Isusu iz Nazareta prepoznao Spasitelja svijeta. To svoje svjedočanstvo vjere Filip želi prenijeti na Natanaela, odnosno Bartola. Svjedočanstvo Filipovo da je Isus pravi obećani Spasitelj svijeta veoma je važno i za nas osobno, odnosno našu vjeru, kako bismo se i sami učvrstili u svojoj vjeri. Filip stoji čvrsto iza svoga stava kad je riječ o Isusu Kristu. Kad bi naša vjera bila čvrsta onda nas ništa ne bi moglo pokolebati, dapače, nastojali bismo poput apostola druge ljude privesti Kristu i vjeri.

Natanael je rodnom iz Nazareta, kojega Stari zavjet uopće nigdje ne spominje, a osim toga Nazaret kod susjeda stoji na veoma lošem glasu. Zato i kaže Natanael: „Iz Nazareta da može biti što dobro?“ (Iv 1, 47). Naime, Natanael je bio toliko informiran da je znao da će Mesija doći iz Betlehema, jer su tako proroci najavili. Stoga mu veli Filip: „Dođi i vidi!“ I sada slijedi ono o čemu smo maloprije čuli. Kad je Isus ugledao Natanaela, odnosno Bartola, reče mu: „Evo istinitog

Izraelca, u kome nema prijevera“. To znači: evo čovjeka koji je spreman prihvatiti vjeru, suprotno od „Židova“, koji nisu htjeli prihvatiti Isusa Krista, iako im je dao dovoljno dokaza o tome.

Natanael je zatim rekao Isusu: „Odakle me poznaješ?“ Isus mu odgovara da ga je vidio pod smokvom. U tom trenutku Natanael je spoznao da Isus ima nadnaravno znanje. Isus ga nije vidio fizičkim očima nego mu je dao do znanja da zna što je radio prije nego ga je Filip pozvao. Naime, Natanael je molio i razmatrao o dolasku obećanog Spasitelja svijeta. To je bilo dovoljno za Natanaela da ispovijedi vjeru u Isusa Krista kao Sina Božjega. Zato i kaže: „Učitelju! Ti si Sin Božji! Ti kralj si Izraelov!“. Dakle, više nema sumnje, Isus je doista pravi Bog koji je postao čovjekom. On je obećani Spasitelj svijeta, koga su proroci navijestili. „Zaista, zaista kažem ti: vidjet ćete nebo otvoreno i anđele Božje gdje uzlaze i silaze nad Sinom Čovječjim“ (Iv 1, 45-51), veli Isus. Sv. Ivan spominje 25 puta riječ „zaista“, kojom zapravo svečano izjavljuje sa zakletvom da on stoji iza ovih riječi, koja obvezuje onoga koji je izriče. Nitko od evanđelista nije tako jasno govorio da je Isus Bog kao što je to govorio Ivan. Svi apostoli su dali svoje živote zbog uvjerenja da je Isus doista pravi Sin Božji. Niti Ivan nije bio pošteđen od progona zbog vjere, štoviše, strpali su ga u zatvor na otok Patmos.

I tako je Natanael pošao u Isusovu školu. Natanael, odnosno Bartol, imao je prilike osvjedočiti se kako su se u Isusu ispunile riječi proroka. Bartol je u Isusovoj školi učio ljubiti i prihvaćati patnju, ljubiti poniznost i blagost, ljubiti posebno siromašne i potištene. Apostol Bartol bio je svjedokom Isusovog uskrsnuća, kad je zajedno s drugim apostolima bio u dvorani Posljednje večere.

Nalazimo ga prigodom Isusovog ukazanja s Petrom, Tomom, Ivanom, Jakovom i drugima kod ribolova na Genezaretskom jezeru. Bio je prisutan u vrijeme Isusovog uzašašća, kad im je prije toga rekao: „Idite i naučavajte sve narode, krsteći ih u ime Oca i Sina i Duha Svetoga, učeći ih da drže sve što sam vam zapovjedio!“ Na dan dolaska Duha Svetoga, na dan Pedesetnice, bio je zajedno s ostalim apostolima, kad su primili Duha Svetoga. Od toga dana bio je spreman, bude li potrebno, za svoje apostolsko zvanje i umrijeti. I tako je vjera u njemu sve više rasla i učvršćivala se.

Prema Predaji sv. Bartol je krenuo prema Arabiji i Etiopiji, gdje je naviještao evanđelje. Bog ga je obdario da poput Isusa čini čudesa. Tako na primjer, kralj Polemije II. pozvao ga je na svoj dvor da izliječi njegovu kćer, koja je bila opsjednuta od nečistog duha. Nakon što ju je izliječio, kralj je, kao i njegova cijela obitelj, prihvatio krštenje, koje mu je podijelio sv. Bartol. To je razljutilo poganske svećenike koji su se poslužili s Astijagom, bratom Bartolomeja, da podignu bunu. I uspjeli su to učiniti. Astijag je dao uhititi vlastitog brata Bartolomeja i pokušao ga prisiliti uz cijenu smrti da se odrekne vjere, da žrtvuje poganskim bogovima. I kad je sv. Bartol to odbio, njegov rođeni brat je naredio da mu se živome oguli koža od glave do pete. Jedna predaja kaže da su mu odrubili glavu, a druga da je bio pribijen na križ. I jedno i drugo tumačenje nije daleko od istine. Tijelo sv. Bartola bilo je pokopano u mjestu mučenja u gradu Albanopolisu.

Braćo i sestre! Slaveći svetkovinu sv. Bartola Crkva želi učvrstiti svoje vjernike da je Isus Krist Sin Božji. Zašto? Kada bismo bolje poznavali istine vjere, drugačije bismo onda i živjeli. Donedavni engleski premijer Tony Blair, koji je nedavno prešao na katoličku vjeru, rekao je da je budalasto biti religiozno nepismen u svijetu u kojem danas živimo, jer neupućenost može biti opasna“ i nastavlja: „U doba globalizacije vjera je važnija nego ikad. Vjera je pozitivna snaga u društvu. Neke od najvažnijih i najtežih trenutaka teško bih prebrodio da nisam vjernik“, rekao je (Jutarnji list, 15. kolovoza 2010).

Čini mi se da je uprava ta neupućenost i nepoznavanje vjere česti razlog mimoilaženja i nesporazuma među ljudima, pogotovo među ljudima koji pišu o vjeri, a vjere nemaju. Ako se pitamo zašto je sv. Bartol ispovjedio vjeru u Isusa Krista, razlog tome nalazimo u njegovoj iskrenosti. Sam je Isus rekao na račun njega: „Evo pravog Izraelca u kojem nema lukavštine“. Bartol je imao profinjenu savjest. Čovjek profinjene savjesti veoma brzo dolazi do spoznaje Boga kao Boga dobrote i ljubavi. Takav čovjek ne postavlja nikakve barijere Bogu. On je jednostavno otvoren

za sve što je dobro i istinito. Ispravna pak savjest uvjet je zdrave ljudske politike, pravednog gospodarstva, a to znači da je odbacivanje objektivnih načela, istine i dobra plodno tlo za nepravde.

Kad je riječ o savjesti onda treba reći da osim osobne savjesti postoji i kolektivna savjest. To je javno mnijenje i stav neke civilizacije o izboru u odnosu prema vrijednostima života. Ako u nekoj civilizaciji prevladava nihilizam kao posljedica neodgovornog odnosa prema objektivnim moralnim načelima onda se nalazimo pred slijepom kolektivnom savješću. Tada nastupa dramatična moralna kriza društva, jer se redovito dobro prikazuje kao zlo i obratno. Poznato je da je veliko rimsko carstvo propalo zbog unutarnjeg rasula, zbog moralne krize. I danas se često zlo prikazuje kao napredak, demokracija kao sloboda bez ikakvih ograda. Zlo se prikazuje kao jedini i najbolji put prema sreći. Stoga je veoma važno odgajati svoju savjest. Najljepši primjeri takve odgojene savjesti su kršćanski mučenici, poput sv. Bartolomeja. Nijedan od svetaca nije mijenjao svoje stavove pod pritiskom drugačijeg mentaliteta.

U tome je njihova veličina i pobjeda. Posebni uzor savjesti bio je blaženi kardinal Stepinac. Stoga je vrijedno pročitati njegov govor pred komunističkim sudom 3. listopada 1946. godine u kojem se on često pozivlje na svoju savjest, kad kaže na sudu: „Sve tužbe koje su ovdje protiv mene iznesene, odgovaram da je mi je savjest mirna... ja sam za svoje uvjerenje sposoban podnijeti ne samo ismijavanje, prezir i poniženje, nego - jer mi je savjest čista, pripravan sam svaki čas i umrijeti“. I završava svoj govor: „A što se tiče mene i moga suđenja, ja ne trebam milost - savjest mi je mirna“.

Savjest je za Blaženika značila sve. Ona mu je jamčila vjernički identitet prema Bogu, Crkvi i svakom čovjeku. Njegova posljednja riječ bila je: „Budi volja tvoja“. A to je najkraći zakon savjesti bila je njegova usklađenost života s voljom Božjom“ (Duda). Stoga svaki čovjek na bilo kojem radnom mjestu ili službi mora si često postavljati pitanje: radim li savjesno, je li taj moj posao u skladu s dobrom? Od toga nije nitko isključen: liječnik, znanstvenik, političar, svećenik, biskup, vojnik, policajac, trgovac, bankar itd. Kad bi svi članovi društva radili po ispravnoj savjesti, bilo bi za sve nas spasonosno.

Prije završetka želim još jednom naglasiti kako je svjedočanstvo dao Isus o sv. Bartolu: „Evo istinitog Izraelca u kojem nema prijekare!“ (Iv 1, 47), a to znači: evo čovjeka iskrene savjesti, koji je spreman prihvatiti svako dobro. Parafrazirajući ove Isusove riječi želim da se na vas može primijeniti riječ: Evo pravog hrvatskog policajca, posebno specijalne policije, u kojem nema prijekare. Amen ■

22. nedjelja kroz godinu

Zagreb, Vojni ordinarijat, 29. kolovoza 2010.

Draga braćo i sestre! U Starom zavjetu, posebno u biblijskoj mudrosnoj književnosti, velika se važnost posvećivala krepostima, vrlinama kao što su poštenje, iskrenost strpljivost i poniznost. 1. čitanje govori upravo o tome. Pisac Knjige Sirahove obraća se svome sinu kojega potiče na poniznost u poslu. Nagovara svoga sina da ne pokušava druge kupiti materijalnim darovima, nego svojim poniznim stavom. Na taj način on neće dobiti samo naklonost drugih ljudi nego - što je puno važnije - naklonost samoga Boga. Ova krepost poniznosti i danas je veoma aktualna, tim više što mnogi ljudi žele kupiti druge materijalnim dobrima. Primjećujemo kako je poniznost u stara vremena bila na velikoj cijeni. Prošlo je nekoliko tisuća godina od tada, a da se ljudi nisu puno pomakli i promijenili, posebno kada je riječ o poniznosti.

Današnje evanđelje nadovezuje se na tu temu. U Isusovo vrijeme bio je običaj da gost koji je pozvan na ručak održi govor. Kako je Isus bio pozvan u kuću nekog farizejskog prvaka, nije mu bilo teško održati jedan takav govor, tim više što je takve zgrade Isus nastojao uvijek iskoristiti kako bi poučio ljude o vjeri, jer je zbog toga i došao na zemlju. I kad se Isus našao na jednom takvom ručku, zajedno sa svojim učenicima, promatrao je ljude kako zauzimaju prva mjesta. To ga je potaklo da im uputi svoju riječ ne o bontonu nego da im dade do znanja da su svi ljudi ne samo jednaki, nego da je poniznost veoma važna u životu jednog čovjeka.

Što znači biti ponizan? To ne znači sebe podcijeniti, misliti manje o sebi i zaniijekati svoje sposobnosti. Biti ponizan znači ponašati se kao što se Isus ponašao. Stoga i veli Isus: „Sin Čovječji nije došao da bude služen nego da služi“ (Mk 10, 45).

Ako je netko pozvan za stol, to ne znači da odmah mora sjesti na prvo mjesto. Tko će sjesti na prvo mjesto, odlučit će domaćin. Isus je pokazao i primjerom, kad se i sam stavio na stranu poniznih, a ne umišljenih, upućujući im prijekor: Svaki koji se uzvisuje bit će ponižen, a koji se ponizuje bit će uzvišen (usp. Lk 14, 11). Slično se dogodilo Isusovim učenicima uoči njegove smrti. Bio je Veliki četvrtak, posljednja Isusova večer. Zajedno s Isusom okupili su se i njegovi učenici. Među njima je nastala prepirka tko će biti najveći u Kraljevstvu Božjem. Isus im je odgovorio: „Kraljevi gospoduju svojim narodima i vlastodršci nazivaju sebe dobrotvorima. Vi nemojte

tako! Naprotiv, najveći među vama neka vam bude najmanji; i predstojnik kao poslužitelj“ (Lk 22, 25-26). Majka Zebedejevih sinova slično je postupila. Pala je ničice do nogu Isusovih i molila da njezini sinovi sjednu u Kraljevstvu nebeskom, jedan njemu s desne strane, a drugi s lijeve. Isus je odgovorio: „Tko hoće da među vama bude najveći, neka vam bude poslužitelj“ (Mt 20, 26), jer „svaki koji se uzvisuje, bit će ponižen, a koji se ponizuje, bit će uzvišen“ (Lk 14, 11). Na jednom drugom mjestu Isus je rekao: „Učite se od mene, jer sam blaga i ponizna srca i naći ćete spokoj dušama svojim“ (usp. Mt 11, 29). Riječ je, dakle, o poniznosti koja bi trebala resiti svakog čovjeka, posebno kršćanina i vjernika.

Današnja prisudoba je podijeljena u dva dijela: prvi dio upućen je uzvanicima, a drugi domaćinu. U prvom dijelu, koji je upućen uzvanicima, Isus govori da nije dobro ponašati se prema ljudskoj logici i želji biti prvi, jer bi se mogli posramiti ukoliko bi se pojavio netko tko je ugledniji (14, 8-9). Takve ćete ljude brzo prepoznati, posebno po hvalisanju i ogovaranju drugih. Mnogi se hvale kako su u veoma dobrim odnosima s nekim uglednim ljudima, štoviše, obraćaju im se, kažu s „ti“ kako bi istakli svoj ugled. Drugi opet ogovaraju druge, kako bi prikrili svoju oholost. Ogovaranje možemo opisati kao govor o negativnim osobinama, manama ili životnim situacijama drugih ljudi, a da za to nema nikakvog razloga. Prikazuju druge lošima, ističući njihove mane. Mnogi misle da na taj način uvećavaju svoje vrline, a često nisu ni svjesni razorne moći jer ruše dobar glas bližnjega i truju međuljudske odnose.

Suprotnost poniznosti je oholost. Oholost je spojena s nečovječnim ponašanjem čovjeka. Dovoljno je prisjetiti se prvih stranica Biblije i vidjeti što je sve donijela oholost našim praroditeljima i općenito čovječanstvu sve do danas. Umišljen čovjek obuzet je uglavnom samim sobom. On misli o sebi da je najpametniji i da mu nije potreban Bog. Veoma je teško živjeti s takvim čovjekom. Stoga i veli pisac Knjige Sirahove: „Nema lijeka bolesti oholnika jer se opačina u njemu ukorijenila“ (Sir 3, 28).

U drugom dijelu Isusova poruka je upućena domaćinu da ne poziva one koji će mu uzvratiti nego one koji mu to ne mogu učiniti. Podsjećaga na sud na kojem će Isus prepoznati vjernika po tome kako se odnosio prema najmanjima. Dakle, život u poniznosti pred Bogom, pred ljudima

i pomaganju bližnjih izvor su blagoslova i garancija da ćemo uskrsnuti na život vječni.

Marija je uzor poniznosti. Njezina je poniznost došla posebno do izražaja u trenutku susreta s Elizabetom, kad je Elizabeta, ugledavši Mariju, uskliknula: "Blagoslovljena ti među ženama i blagoslovljen plod utrobe tvoje! Ta otkuda meni da mi dođe Majka Gospodina mojeg-a? (...) Blažena ti što povjerova da će se ispuniti što ti je rečeno od Gospodina" (Lk 1, 42-44.45). Marija je odgovorila: "Veliča duša moja Gospodina, klikće duh moj u Bogu, mome spasitelju, što pogleda na neznatnost službenice svoje, od sad će me, evo, svi naraštaji zvati blaženom (Lk 1, 41b-42, 46-48). Marijina poniznost proizlazi iz njezine vjere u Božju Riječ, u Božja obećanja. Ona

hrabro prihvaća vjerom ono što je ljudski govoreći bilo nemoguće.

Draga braćo i sestre! Marija nije nikada težila za čašću niti za povlaštenim položajem. Uvijek je nastojala vršiti volju Božju, živeti prema naumu Oca nebeskoga. Kršćanski se puk divio njezinoj ljepoti duše, koja se do kraja predala Bogu i zativao ju je u pomoć, da je može nasljedovati u vrlinama kao što su vjera, blagost i poniznost. Upravo je o tome govorio Isus u današnjem Evanđelju. On želi da prevedemo Božju riječ u svakodnevni život. Stoga molimo danas: Gospodine, nauči me biti velikodušnim. Nauči me služiti kao što si ti služio. Nauči me davati, a da ne očekujem nagradu. Nauči me raditi, a da ne tražim plaću, osim da znam da činim Tvoju volju. *Amen* ■

10. hodočašće Hrvatske vojske i policije Ludbreg, 3. rujna 2010.

Draga braćo i sestre, dragi hodočasnici! Početkom mjeseca rujna održava se svake godine veliko proštenje ovdje u Ludbregu u čast Predragocjene Krvi Isusove. Ovdje se od davnina okuplja vjerni hrvatski katolički puk da ispovijedi svoju vjeru i da se zahvali na daru otkupljenja Gospodina našega Isusa Krista koji nas je otkupio svojom mukom i smrću na križu. Njegova prolivena krv znak je njegove velike ljubavi prema nama ljudima.

Današnja biblijska čitanja uvode nas u središte Božje ljubavi, koja se objavila u Isusu Kristu. Ta Kristova ljubav ostat će velika tajna, ali i izazov za čovjeka, pitajući se zašto je Isus Krist, koji je odvijeka, u vremenu postao čovjekom i umro za nas na križu. Odgovor na to pitanje dao je Isus poznatom židovskom učitelju Nikodemu, kad je rekao: „Bog je tako ljubio svijet te je dao svog Sina Jedinorođenca da nijedan koji u njega vjeruje ne propadne; nego da ima život vječni“ (Iv 3, 16).

Mnogi ljudi nisu toga svjesni. Blaženi Alojzije Stepinac je rekao kako je jedna časna sestra dvorila bolesnicu. Ta je bolesnica imala djevojčicu koja je bila nekrštena i sestra ju je poučavala u vjeri. Kad je djevojčica opazila kod sestre krunicu, zapitala je časnu sestru: „A što je ovo sestri ispod zrna?“. Ona je rekla: „To je Isus koji je sišao na zemlju i umro je za nas na križu kako bi nas oslobodio od Sotone, koji nas je želio upropastiti. Zli su ljudi pribili Isusa na križ.“ Milost je Božja taknula djevojčicu“, veli blaženik „i ona je potrčala prema mami i rekla: „Mama, znaš li što je rekla časna? Rekla je da je Bog, Isus Krist, umro

za nas na križu, a mi to nismo znali sve do sada“.

Braćo i sestre, dragi hodočasnici! Ima ljudi koji tu istinu ne znaju, a mnogi je nisu čuli, ili je jednostavno prešućuju. A to nije dobro. Mnogi pogani su, u želji da dođu do mira, prinosili žrtve kako bi im se Bog smilovao i oprostio grijeha. No sve te žrtve nisu ništa prema Isusovoj žrtvi koja je spasila ljudski rod od grijeha. Stoga kaže apostol Petar: „Niste otkupljeni nečim raspadljivim, srebrom ili zlatom, nego dragocjenom krvlju Krista, Jaganjca nevina i bez mane“ (1 Pt 1, 19).

Tu istinu, braćo i sestre, trebamo kao vjernici često ponavljati, baš kao i istinu o Domovinskom ratu i ljubavi naših hrvatskih branitelja, od kojih su mnogi žrtvovali svoju krv i dali živote, kako Hrvatska ne bi bila žrtvovana. Kad bismo češće govorili o istini Domovinskog rata, o hrabrosti i nesebičnoj ljubavi hrvatskih branitelja, ne bismo toliko gubili vrijeme u beskorisnom raspravama, a još manje omalovažavali Domovinski rat i hrvatske branitelje.

Činjenica je da o tim i sličnim pitanjima govore i negativno pišu oni koji su bili daleko od bojišnice, daleko od prvih linija obrane, a neki od njih i izvan Hrvatske dok je Hrvatska krvarila. I kad o tome razmišljamo opravdano se pitamo: odakle im hrabrost pisati i obezvjeđivati Domovinski rat? Odakle im hrabrost prezirati suze djece, majki, roditelja i supruge, suze onih koji su izgubili najmilije? Odakle im hrabrost prezirati krv hrvatskih branitelja, koja nas je spasila od agresije, donijela slobodu, omogućila državu?

Braćo svećenici, dragi hodočasnici vojno-polijskih snaga, braćo i sestre! Tema krvi od primarne

je važnosti u Sv. pismu. Škropljenje krvlju žrtvovanih životinja u Starom zavjetu imalo je posebno značenje. Tako na primjer, čitamo u knjizi Izlaska: „Mojsije potom uze krv te poškropi narod govoreći: „Ovo je krv Saveza, koji je Jahve s vama uspostavio na temelju ovih riječi,“ (Iz 24, 8). To je bio vanjski znak da je sklopljen Savez između Boga i čovjeka i da je obvezatan s obje strane. Na tu će se rečenicu nadovezati Isus na Posljednjoj večeri kada je, pružajući kalež učenicima, rekao: „Ovo je krv moja, krv Saveza koja se za mnoge proljeva za oprostjenje grijeha“ (Mt 26, 28). I doista ta je Isusova krv tekla kod bičevanja pa sve do smrti na križu.

Apostol Pavao piše: „Doista, ako već poškropljena krv jaraca i bikova i pepeo juničin posvećuje onečišćene, daje tjelesnu čistoću, koliko li će više krv Krista - koji po Duhu vječnom samoga sebe bez mane prinese Bogu - očistiti savjest našu od mrtvih djela, na službu Bogu živomu!“ (Heb 9, 13-14)

U knjizi Postanka čitamo da krv Abela, kojega je ubio brat Kain, više Bogu iz zemlje (usp. Post 4, 10). Nažalost, danas kao i jučer, taj krik ne prestaje jer se nastavlja proljevati krv zbog nasilja, mržnje i nepravdi“, poručuje sadašnji papa (Papin nagovor na molitvu Anđeo Gospodnji 5. srpnja 2009). Na krik zbog prolivene krvi, koji se uzdiže iznad mnogih dijelova svijeta Bog odgovara svojom ljubavlju. Otac nebeski dao je svoga Sina za nas. Isus Krist nije odgovorio na zlo zlo, nego svojom beskrajnom ljubavlju. Sv. Ivan će reći: „U ovom se očitovala ljubav Božja u nama: Bog Sina svoga Jedinorođenoga posla u svijet da živimo u njemu (1 Iv 4, 8). „Po ovom smo upoznali Ljubav: on je položio život svoj za nas (3, 16). I po tom smo upoznali ljubav koju Bog ima prema nama i povjerovali joj“ (4, 16).

Braćo i sestre! Promatrajući Kristove rane svaki čovjek može reći: Bog me nije napustio. I tako nam ponovno vraća nadu. Nakon Isusove smrti čovjek ne može više sumnjati u Božje milosrđe ili zdvajati da je sve propalo. Stoga bih preporučio svim hrvatskim braniteljima, posebno onima, koju imaju bilo tjelesne ili duhovne rane na duši, da ne klonu pod teretom vlastitoga križa. Vrata Božjeg milosrđa otvorena su svima, i najvećem Isusovom neprijatelju, jer smo „opravdani krvlju njegovom“, i pomireni po smrti Kristovoj.

Čovjek je takav kakvo je njegovo srce. Većina ljudi ima dobro srce. I drago nam je susresti se s takvim ljudima. No čovjekovo srce može biti i okrutno, nemilosrdno, pohlepno, ispunjeno mržnjom. I spontano nam se tada nameće pitanje: Pa gdje je to ljudsko srce? Što se s njim dogodilo? Kako je moguće da još danas postoje ljudi, koji

čine zločine? Stoga nas Isus poziva: „Učite se od mene jer sam krotka i ponizna srca“. Ako su ljudi bez srca, onda je civilizacija bez srca, politika bez srca, sustav ekonomije bez srca, ljudski su odnosi prema Bogu i ljudima bez srca.

Sv. Ivan piše: „Mi ljubimo jer on nas prije uzljubi“ (1 Iv 4, 19). Ta bi nas misao trebala stalno pratiti. Isus Krist nas je ljubio i predao samoga sebe za nas. Sv. Pavao kaže: „Još bi se netko možda za dobra i odvažio umrijeti, ali on je umro za nas dok smo još bili grešnici (usp. Rim 5). On je za nas prolio svoju krv, koja nas je spasila.

Braćo i sestre! Ima trenutaka kada ne koristi više nikakav lijek, pa liječnici poduzimaju zadnje sredstvo kako bi spasili ljudski život, a to je krv. To se posebno događa u vrijeme rata. U II. svjetskom ratu novine su pisale kako je američka vojna bolnica trebala obaviti transfuziju pedeset tisuća litara ljudske krvi da spase živote mnogim ranjenicima. Pa ipak, što sve to znači u usporedbi s onim što je učinio Isus Krist. Sva ta ljudska krv nije bila kadra izbrisati nijedan grijeh pred Bogom. To je mogao učiniti samo Isus Krist. Naše je grijeh mogla oprati i očistiti samo Isusova krv. U to ne smijemo sumnjati. S tim u vezi nameće se pitanje: Kako je uopće nastalo svetište u čast Predragocjene Krvi Kristove ovdje u Ludbregu? Ono je nastalo zbog sumnje jednog svećenika. Bilo je to 1411. godine kada je spomenuti svećenik posumnjao u prisutnost Isusovu pod prilika vina u trenutku pretvorbe kada je izgovorio riječi: „Uzmite i pijte ovo je krv moja“. I dogodilo se čudo. Nestale su prilike vina, a u kaležu se pojavila krv, koja se danas čuva u posebnom relikvijaru. I od tada dolaze mnogi vjernici u Ludbreg, kako bi svojom prisutnošću posvjedočili tu istinu vjere, koja nam je tijekom povijesti davala život. Stoga nas Kristova prolivena krv mora potaknuti na zahvalnost Gospodinu, što je za nas prolio svoju krv i ostavio samoga sebe da nam bude hrana i piće. Stoga veli apostol Pavao: „Kupljeni ste otkupninom. Proslavite Boga u tijelu svojem“ (1 Kor 6, 20). To znači živjeti dostojnim životom Isusove Krvi, dostojnim životom koji se traži od jednog kršćanina.

Ako želimo proslaviti Boga u svome tijelu, onda se moramo moliti i za obraćenje onih koji su nam nanijeli bol i nepravdu. Zar se moramo moliti i za one koji su nam nanijeli zlo u Domo-vinskom ratu? Mučili i ubili naše branitelje i redarstvenike? Da, i za njih treba moliti. Nećemo ih proklinjati jer bismo još više jačali njihovu mržnju i učvršćivali ih u zlu, nego ćemo moliti da spoznaju strahotu zlodjela što su ih počinili da ih dobri Bog vrati na pravi put. Ovo je teško shvatiti, a još teže prihvatiti, ali je s Božjom pomoću moguće.

Sjećam se riječi koje je izgovorio kardinal Kuharić: „Ako je netko spalio moju kuću, ja neću njegovu, ako je netko ubio mog brata ja neću njegovog. Ako je netko ubio moga oca, ja neću njegovog“. Bilo je i negodovanja zbog kardinalovih riječi. Ali ako znamo što je Isus Krist za nas učinio, onda ćemo i ovo shvatiti i prihvatiti. Zapamtimo, nije veličina čovjeka u moći, osveti, u vraćanju zla zlom, nego u praštanju.

Dragi hodočasnici, braćo i sestre! Došli smo na proštenje u Ludbreg da bismo tražili od Boga oproštenje. Poznato vam je da je Hrvatski sabor godine 1739. molio da nas dobri Bog oslobodi i očuva od kuge koja je tada harala. Tada se zavjetovao da će podići crkvu u znak zahvale. Bila su burna i teška vremena. Tek u novije vrijeme, godine 1994. godine započelo se s gradnjom svetišta u čast Predragocjene Krvi, u znak zahvale što nas je Bog poštedio od bolesti gube.

Ja sam blagoslovio temelje ovoga svetišta 1994. godine. Izaslanik sabora bio je gospodin Martin Sagner, zvani Dudek. Nakon blagoslova pristupio je mikrofONU i rekao u šali: „Mi smo vam blagoslovili temelje, a sad si sami delajte“. Nadamo se da neće ova gradnja stati na njegovoj šali. Za očekivati je da će se nastaviti s gradnjom

i proširenjem svetišta u znak zahvalnosti Bogu, kao i preporuka da nas oslobodi od svakoga zla duše i tijela. Stoga, molimo danas da nas dobri Bog oslobodi ne samo od kuge rata nego i svake druge kuge koja razara tkivo našega bića, prije svega od bijele kuge, koja se uvukla u mnoge obitelji. Molimo dobroga Boga da nas oslobodi od kuge podjela i nesloge, od kuge razdora. Isus Krist koji je prolio za sve nas svoju krv, neka nagradi sve one koji su dali svoju krv u obrani Hrvatske, koja je postala zalogom naše sretnije budućnosti.

Još jednom, dobro došli na ovo regionalno hodočašće hrvatske vojske i policije. Zahvaljujem upravitelju svetišta preč. Josipu Đurkanu i policijskim kapelanima na organizaciji kao i načelnicima policijskih uprava ovoga dijela Hrvatske na potpori. Ugodno se osjećajte, slaveći Predragocjenu krv Kristovu. Neka nam Blažena Djevica Marija, koja je gledala kako teče krv njezina Sina Isusa Krista, pomogne ponovno otkriti neprocjenjivo blago Krvi Kristove, ali i veliko blago krvi naših branitelja, posebno poginulih, da ne zaboravimo Kristovu ljubav prema nama ljudima, ali i ljubav poginulih hrvatskih branitelja. *Amen* ■

23. nedjelja kroz godinu

Zagreb, Vojni ordinarijat, 5. rujna 2010.

Draga braćo i sestre! Što znači biti dosljedan Isusov učenik govore nam današnja čitanja. Prvo čitanje odlomak je iz Knjige Mudrosti koja govori o čovjekovoj podvojenosti, koju je apostol Pavao opisao riječima: „Doista znam da dobro ne prebiva u meni, to jest u mojem tijelu. Uistinu, htjeti mi ide, ali ne i činiti dobro. Ta ne činim dobro koje bih htio, nego zlo koje ne bih htio - to činim“ (Rim 7, 18-19). Nama je dano svjetlo razuma. No, ono u mnogim stvarima svijetli, a nerijetko i zataji. Ljudi znaju reći: gdje je bila moja pamet da sam to učinio! Svjesni toga svoga stanja mnogi su ljudi, a posebno vjernici, tražili mudrost i pomoć s neba.

Knjiga Mudrosti spominje kako je kralj Salomon tražio pravu mudrost u želji da svoj život uskladi s voljom Božjom. I Salomon je osjetio u sebi glas Božji: „Traži što da ti dadnem“ (1 Kr 1, 5). Salomon se pozvao na svoga oca Davida koji je bio vjeran Bogu, pošten u srcu i duši, te je na taj način zadobio Božju naklonost. Salomon je svjestan svoje mladosti i nedostatka životnog iskustva, a k tome je i odgovoran za svoj Izabrani narod (1 Kr 1, 7-9). Upravo zbog toga traži „pronicao srce“ (1 Kr 1, 9), to jest mudrost koja dolazi od Boga, kako bi mogao po „pravdi i zakonima“ služiti svome narodu. Isus Krist je ta Božja mudrost koja se objavila čovjeku i poučila čovjeka što mu je činiti.

Današnje evanđelje govori kako se Isus uputio prema Jeruzalemu gdje ga čeka smrt ali i proslava uskrsnuća. I dok je tako putem govorio, odjednom se okrenuo mnoštvu ljudi i postavio je uvjete tko može biti njegov učenik.

Prvi uvjet: „Dođe li tko meni, a ne mrzi svoga brata, oca i majku, ženu ili djecu, braću sestre, pa i sam svoj život, ne može biti moj učenik“. Na prvi pogled vas može iznenaditi riječ „mrziti“, pitajući se kako to može Isus reći, koji je sama dobrota da mrzimo osobe. Stoga je evanđelist Matej bio jasniji u formulaciji Isusove riječi, kad kaže: „Dođe li tko k meni, a više voli svoga brata, oca i majku, ženu ili djecu, braću i sestre, pa i sam svoj život, ne može biti moj učenik“. Isus zna da je teško ostaviti obitelj i najmilije. On poziva čovjeka, ali ga ne prisiljava, kao da želi reći: dobro razmisli! Moraš se jasno opredijeliti! Isus Krist nam mora biti iznad svega i njemu treba biti sve podređeno. Budući da smo plaćeni velikom cijenom, cijenom njegove smrti, ima pravo od nas tražiti takvu žrtvu.

Drugi uvjet: „Tko ne nosi svoga križa i ne ide za mnom, ne može biti moj učenik“. Križ je bio mučilo samo za robove, dezertere, buntovnike, koji nisu bili rimski građani. Smatrali su pro-

kletim svakoga tko je visio na križu. Ulicama grada Jeruzalema često se vidjelo čovjeka kako na ramenima nosi križ. To je bio znak da se više neće vratiti, da će biti osuđen ma smrt vješanjem. Ta je slika veoma dirnula Isusa pa ga je potakla da progovori o nošenju vlastitoga križa, koji postaje spasonosan za čovjeka. Prihvatiti križ ludost je za one koji propadaju, a pozvanima je „Božja sila i Božja mudrost“ (1 Kor 1, 2), kaže apostol Pavao.

Isus nam daje dva primjera koja nam mogu pomoći da vidimo je li naša odluka donesena pametno ili nije.

Prvi primjer govori o gradnji kule. Onaj tko je odlučio graditi kulu, najprije će sjesti i izračunati hoće li imati dovoljno novaca da je izgradi. O kakvim je kulama riječ? Ljudi su imali u svojim vinogradima male kućice koje su im služile za sklonište i ujedno kao promatračnice s koje se nadaleko moglo vidjeti da li prijete vinogradu kradljivci ili životinje. Svakom je seljaku bio san izgraditi takvu jednu kućicu odnosno kulu. I zato je trebao dobro izračunati može li je podići ili ne. Ako se upusti u njezinu gradnju, a ne dovrši je, mogli bi ga ljudi ismijati. Da se to ne bi dogodilo trebao je prije toga dobro promisliti.

Drugi primjer je iz visoke politike. Nekad se ratovalo otvoreno, na bojnom polju. Prije nego što je došlo do oružanog sukoba kralj je dobro promislio hoće li se moći suprotstaviti neprijatelju ili neće, ili će zatražiti primirje? Jer nepromišljeno povesti rat protiv neprijatelja mogla bi biti pogubna odluka za njega i njegov narod. Bitno pravilo mudrosti, odnosno mudroga čovjeka, koje vrijedi za sva područja ljudskoga života, je najprije pažljivo ocijeniti hoće li moći uspjeti ili neće ostvariti ono što je zamislio i odlučio učiniti. To se također odnosi i na čovjeka koji je odlučio biti kršćaninom. Biti kršćanin to je milost Božja. To je dar i baština naša koju smo naslijedili i primili od očeva i majki. Dragocjen je to dar kojega ne smijemo prokockati. Sigurno je da je teško biti kršćaninom, ali se s Božjom pomoću može. Toga smo svjesni ali i pomoći Isusove koji je rekao: „Uistinu, bez mene ne možete učiniti ništa“ (Iv 15, 5).

Treći uvjet pomoću kojega možemo prepoznati jesmo li Isusovi pravi učenici ili nismo. „Tako dakle nijedan od vas koji se ne odrekne svega što posjeduje, ne može biti moj učenik“ (Lk 14, 33). Krist je jedino i najveće bogatstvo. Kada smo prihvatili kršćansku vjeru trebamo biti dosljedni, ustrajni. „Nitko tko stavi ruku na plug pa se obazre natrag, nije prikladan za kraljevstvo

Božje“ (Lk 6, 39), veli Isus. Niti na jednom mjestu Isus ne govori s ovakvom ozbiljnošću o uvjetima za nasljedovanje kao u današnjem evanđelju. Treba biti mudar kao vinogradar ili kralj koji se ne upušta u nemoguće jer zna da mu slijedi propast. Krist i nas pita: jesmo li spremni ići za njim?

U 2. čitanju slušali smo poslanicu apostola Pavla, koju neki nazivaju pravim novozavjetnim biserom, kojom Pavao potiče Filemona na dosljedan život u Kristu. Riječ je o pismu apostola Pavla Filemonu. Filemon je bio ugledni građanin grada Kolosa i Pavlov prijatelj i suradnik. Onezim mu je bio rob, ali je zbog neke nevolje pobjegao Pavlu. Pavao ga je krstio i zavolio i sada ga Pavao šalje natrag njegovom gospodaru Filemonu s preporučenim pismom. nazivajući Onezima „srce moje“. Pavao je krstio Onezima kao i Filemona. To je bilo doba robovlasničkog sistema kada su bogatiji ljudi imali svoje robove. S njima su mogli postupati kako su htjeli, čak ih i prodati. Takav je bio cijeli društveni poredak koji je bio utemeljen na takvim odnosima među ljudima. Iako bi Pavao želio imati uza sebe Onezima vraća ga Filemonu, poštujući njegovu slobodu ali i zakonito vlasništvo nad robom (Flm 13-14). Pavao upozorava Filemona da Onezima

može pridobiti za sebe zauvijek (Flm 15), ali na sasvim drugačiji način: ne kao roba, nego više od roba, kao brata ljubljenoga“ (Flm 16). Tu se vidi Pavlova želja da Filemon dade slobodu svoje robu. Tako bi Filemon, u čijem su se domu sastajali kršćani na molitvu, dao dobar primjer i istinskog nasljedovanja i vjernosti Isusu Kristu. Da bi se to moglo reći za Filemona Pavao još jednom potiče njega: „Smatraš li me drugom, prijateljem, primi ga kao mene“ (Flm 17). Pavao u svojim poslanicama govori o jednakosti svih ljudi pred Bogom, budući da smo svi grešnici i potrebni smo Božje pomoći. „Nema više: Židov - Grk! Nema više: rob - slobodnjak! Nema više muško -žensko! Svi ste vi jedan u Kristu Isusu! (Gal 3, 27).

Dakle, Isus Krist svima upućuje svoju riječ da ga nasljedujemo. On ne krije teškoće nasljedovanja, ali nam i govori da računamo na njegovu pomoć, da idemo putem kojim je on išao, preko Jeruzalema do konačne proslave, preko križa koji će nas dovesti do zajedništva s Bogom. Stoga još jednom razmislimo što smo krštenjem postali, kome smo se odazvali i radosno nastavimo živjeti s Kristom, nošeni snagom Duha i zagovorom Isusove Majke Marije. *Amen* ■

Blagoslov kapele i 20. obljetnica osnivanja ATJ Lučko Zagreb, 7. rujna 2010.

Braćo i sestre, dragi prijatelji! Nedavno sam čitao da je nakon građanskog rata u Americi jedan seljak odlučio ići svake godine iz Illionoisu u Nashville, na grob jednog poginulog vojnika. U vrijeme rata taj je seljak dobio poziv da se odmah javi na mjesto ratnog rasporeda. Poziv je teško primio jer je imao bolesnu ženu i sedmero djece koje je trebalo prehraniti. Kad je to čuo mladić iz susjedstva, prijavio se kao dobrovoljac da ide umjesto njega u vojsku. Otišao je, a da se nije više nikada vratio. Poginuo je u ratu. U znak zahvalnosti prema poginulom mladiću seljak je svake godine dolazio na njegov grob. Mnogi su mislili da je to grob njegova sina jer ga je kitio cvijećem. Podigao mu je i spomenik na kojem su bile ispisane riječi: „Ovaj je mladić umro za mene“.

Dragi prijatelji, braćo i sestre! I vi ste podigli divan spomenik poginulim hrvatskim braniteljima, pripadnicima Antiterorističke jedinice Lučko, kapelu kao i memorijalni centar, mjesto gdje ćete se okupljati i odavati im počast, moleći se za pokoj njihovih duša. I kada će biti ispisana imena četrnaestorice djelatnika u Memorijalnom

centru, svaki prolaznik će moći reći: „On je umro za mene“, „Oni su poginuli u obrani Hrvatske“.

Gradnjom kapele, koja je posvećena blaženom kardinalu Stepincu, najvećem sinu Hrvatske prošlog stoljeća, htjeli ste se na neki način odužiti svojim poginulim braniteljima, ali i reći da prave veličine uvijek sjaje poput zvijezda na nebu.

Danas ne trebaju biti pognute glave roditelja, supruga i djece poginulih branitelja, jer njihovi najmiliji nisu poginuli u osvajanju tuđih nego u obrani vlastitih prostora. Na njih se, kao i na sve mučenike vjere, poput Marka Križevčanina, čiji blagdan danas slavimo, i blaženog kardinala Stepinca, mogu primijeniti riječi 1. čitanja: „Duše su pravednika u ruci Božjoj, i njih se ne dotiče muka nikakva: očima se bezbožničkim čini da oni umiru, i njihov odlazak s ovoga svijeta kao nesreća, i to što nas napuštaju kao propast. Ali oni su u miru“.

U današnjem evanđelju veli Isus: „Hoće li tko za mnom, neka se odreče samoga sebe, neka danomice uzima križ svoj, i neka ide za mnom“. Nisu bili rijetki slučajevi da su Rimljani kažnja-

vali zločince smrću na križu. Ako je netko nosio križ ulicama grada Jeruzalema, to je bio znak da se više neće vratiti. Ta je slika dirnula Isusa i poslužila mu je kao znak da pozove slušatelje da ga nasljeđuju u svojem životu uz cijenu križa. Stoga je križ nama kršćanima bio, jest i bit će i ubuduće najveća svetinja. On je znak Božje ljubavi prema nama. I kada ga stavljamo na grobove naših pokojnika, križ je ne samo znak Kristove ljubavi nego i znak naše vjere u uskrsnuće. „Križ je“, prema riječima potpredsjednika Europskog parlamenta Giovanni-a Pitelle, „simbol kršćanske vjere, ali i simbol mira, tolerancije i poštovanja prema cijelom čovječanstvu“. Isus dalje nastavlja: „Tko hoće život svoj spasiti, izgubit će ga; a tko izgubi svoj život poradi mene, taj će ga spasiti“. To znači da se život spašava, darujući ga drugima poradi Isusa Krista.

Braćo i sestre! Mučeništvo je najveći dokaz ljubavi prema Bogu. Mučenici su svjedoci vjere. Postoje dvije vrste mučenika: ima mučenika koji su umrli za ovozemaljske ideale, ali i mučenika koji su umrli za uzvišene kršćanske ideale iz ljubavi prema Bogu. Za razliku od prvih koji su poginuli za ovozemaljske ideale, boreći se na primjer za vlast, oni se mogu nazvati mučenicima, ali u sasvim drugom smislu. Oni nisu kršćanski mučenici i svjedoci. Kršćanski se mučenik u prvim stoljećima nazivao martyr, što znači kršćanski svjedok. To je čovjek koji svjedoči za istinu o Bogu, koji je spreman dati i svoj život za njega. Biti mučnikom u kršćanskom smislu, posebno danas, znači živjeti u duhu evanđelja, unatoč onih koji smatraju takav život konzervativnim i zastarjelim. Takvih je pak mučenika bilo i među pripadnicima vojno-redarstvenih snaga, osobito u prvim stoljećima kršćanstva i u Domovinskom ratu također.

Dragi prijatelji! Od 1990. godine pa sve do oslobođanja okupiranih hrvatskih područja od strane jugoslavenske odnosno srpske vojske, naš je narod dao mnoge svoje sinove i kćeri u obrani Hrvatske. Stoga ih možemo s pravom nazvati da su to naši mučenici, čijom je žrtvom bila plaćena naša sloboda i mir. Oni su mučenici i vjere, jer su bili vođeni ljubavlju prema Bogu i bližnjima i domovini. Domovina im je bila draža od života. U svom su rodoljublju i domoljublju na bojište ponijeli narodne ideale i univerzalnu ljubav. Krunicu oko vrata i vjeru u srcu. Bogoljublje i čovjekoljublje zajedno.

Braćo i sestre! Činjenica je da hrvatski narod nije želio rat. Svake godine, počevši od prvog hodočašća na Mariju Bistricu, hrvatski je vojnik u prikaznim darovima za vrijeme svete mise uz domovinsku zastavu nosio i maslinovu grančicu kao znak mira.

Činjenica je da Hrvatska nije željela rat, da nije drugoga napadala i tuđe osvajala. Stoga je bila prisiljena na samoobranu. Samoobrana je moralni čin, koji ne smije prijeći istom mjerom u zločin. Ukoliko su se dogodili pojedini zločini, njih se ne može opravdati, ali se oni trebaju svakako uzeti u obzir pri donošenju konačne presude, jer ne bi nikada bili učinjeni da prije toga nije bila izvršena agresija na Hrvatsku. S tim u vezi očekujemo da se neće suditi našim haškim optuženicima po nikakvim političkim procjenama. Ako se to i dogodi u srcu hrvatskog naroda ostat će zauvijek generali.

Dragi prijatelji, braćo i sestre! Kad je nastupila agresija na Hrvatsku, trebalo je spašavati vlastiti život, život obitelji i opstojnost Domovine i to uz cijenu vlastitoga života. Na današnji dan 7. rujna 1990. godine bila je osnovana Antiteroristička jedinica Lučko u koju su selekcijom ušli najsposobniji hrvatski sinovi. Može se reći da je to bila jezgra stvaranja obrambenih snaga Republike Hrvatske, koje su svojom hrabrošću i velikim srcem krenuli u njezinu obranu, zajedno sa svojim vrhovnim zapovjednikom dr. Franjom Tuđmanom. Oni su ne samo obranili Hrvatsku od agresora nego su svojom hrabrošću i svojim primjerom pokazali put prema istinskom domoljublju i čovjekoljublju. Stoga su stekli velike simpatije poštenog svijeta, hrvatskog naroda posebno. Na njih se mogu primijeniti Isusove riječi: „Veće ljubavi nitko nema od ove: da tko život svoj položi za svoje prijatelje“ (Iv 15, 13). Stoga se sa zahvalnošću i ljubavlju spominjemo poginulih branitelja, moleći se za pokoj njihovih duša.

Dragi prijatelji, braćo sestre! Ova će kapela govoriti svakom prolazniku da ju je sagradilo zajedništvo i sloga u spomen na poginule hrvatske branitelje. Stoga, neka je od Boga nagrada svima koji su u nju ugradili samoga sebe, posebno vrijeme i ljubav. Ova će kapela zajedno s Memorijalnim centrom govoriti svakom djetetu, mladima i starcima, o cijeni naše slobode, o žrtvi onih koji su dali svoje živote. Ovaj memorijalni centar govorit će svakome tko je, uz mudru politiku hrvatskog vodstva i naroda, izvojevao samostalnost i priznanje države Hrvatske, a to su naši hrvatski branitelji. Imena poginulih branitelja govore svakom prolazniku da se isplati živjeti za velike ideale, kao što su Bog, narod i domovina.

Dragi prijatelji, braćo i sestre! Većina od tih mladih ljudi nosila je krunicu kao znak ljubavi prema Majci Božjoj. Stoga joj danas upućujemo svoju molitvu, koja je uklesana na vanjskom zidu crkve u nacionalnom svetištu Majke Božje Bistričke: „Dušo, duše Hrvatske, Isusova Mati. Sunce naših stradanja, ne prestani nam sjati. Amen ■

Mala Gospa - proslava 10. obljetnice Bojne za specijalna djelovanja Delnice, 8. rujna 2010.

Prije deset godina telefonirao mi je moj nekadašnji župljanin. "Oprostite, veli on, nisam se dugo javljao, ali ovoga puta nisam mogao izdržati, a da ne podijelim s Vama radost. Vi dobro poznajete moju kćerku. Ona je završila građevinski fakultet. No, ne zovem Vas zbog toga, nego zbog vijesti koja nas je sve obradovala. Željka je nedavno rodila osmo dijete. Ne mogu Vam opisati koliko smo sretni: žena i ja, a da ne kažem Željka, njezin suprug i djeca. Poznato Vam je da živimo dosta skromno, ali dodatni motiv našem životu daju nam djeca koja su naša nada i budućnost."

Draga prijatelji, braćo i sestre! Danas slavimo rođenje jednog djeteta, koje je obradovalo ne samo roditelje, rodbinu, nego i samo nebo, kako kliče Crkva u ulaznoj pjesmi današnje svetkovine: "Radostno svetkujmo rođenje Blažene Djevice Marije, iz nje se rodilo sunce pravde, Krist Bog naš." Razlog, dakle, današnje radosti je Marijino rođenje.

"Tko je ta što se diže kao zora, krasna kao mjesec, divna kao sunce?", pita se sv. Bernardin i odgovara: "To je Marija, Majka Isusova". Marijino rođenje najavljivali su proroci, poput proroka Miheja. Prvo čitanje govori da će se Spasitelj svijeta roditi u gradu Betlehemu. Kad se Isus rodio u Betlehemu uputili su se s istoka mudraci prema Betlehemu, jer su došli do tih podataka upravo na temelju Sv. pisma, odnosno proroka Miheja. Današnje Evanđelje govori o ispunjenju prorokovih riječi, o rođenju Isusa Krista, koji će spasiti narod od grijeha njegovih (usp. Mt 1, 21). Ono započinje riječima „Rodoslovlje Isusa Krista“. U izvorniku riječ rodoslovlje znači postanak. Ova nas riječ podsjeća na početak Biblije. Evanđelist Matej želi naglasiti da Isusom Kristom nastaje novo stvaranje, novo čovječanstvo, novo doba, evanđelje radosti.

Sv. Matej spominje i imena mnogih ljudi kako bi naglasio da je Isus doista potomak Davida, ali i sin Božji. Niz nabranja imena prekida se s Josipom, koji je muž Marijin „od koje se rodio Isus koji se zove Krist“. Ovo nam govori da Isus nije naravni sin Josipov nego je začeo po Duhu Svetom (Mt 1, 18). Naime, kad je anđeo navijestio Mariji da će roditi Spasitelja svijeta, Marija ga je izričito pitala: "Kako će to biti kad ja muža ne poznajem?". Anđeo joj odgovori: „Duh Sveti sići će na te i sila će te Svevišnjega osjeniti. Zato će to čedo i biti sveto, Sin Božji“ (Lk 1, 34-35).

Koja je poruka današnjeg blagdana? Ima ih više. Ja bih istaknuo bar dvije za koje držim da su veoma važne. Prva poruka: život je najveća sveti-

nja. Slaveći Marijino rođenje Crkva želi naglasiti da je život svetinja. Crkva se oduvijek zauzimala za obitelj i život čovjeka, od njegova začeca pa sve do smrti. Kod nas ne postoji posebna skrb, koja bi rješavala obiteljsko pitanje, barem ne sustavno, a to je također znak da ne postoji sluh za obitelj. Danas je veoma ugrožen život cijelog naroda i Crkve u hrvatskom narodu, tako da se postavlja pitanje njegovog opstanka. Najnoviji statistički podaci pokazuju da je ove godine upisano puno manje djece u školu nego prošlih godina. O tome se veoma malo ili ništa ne piše. Više se piše o zaštiti životinja i pasa.

Koliko je samo uzburkala prošlih dana vijest i napunila svjetske medije zbog snimke na kojoj se vidi kako jedna djevojčica baca psiće u rijeku Vrbas. Roditeljima se prijeti iznosom od 10 tisuća konvertibilnih maraka. Čak se i neki američki redatelj Michael Bay uključio u lov djevojčice i ponudio 50 tisuća dolara da ju se pronađe. (Jutarnji list, 4. rujna 2010., str. 2). Te male pse spasila je jedna baka koja je za deset dana potrošila na njih svoju penziju i danas ih nitko ne želi, veli ona. „Hoće li tko doći po psiće, ostaje nam vidjeti“, veli ona. I nitko ne pita za baku i njezino siromaštvo, kao ni za psiće danas, kao ni Amerikanac Bay. Baka moli i sve udruge za zaštitu životinja ali se još nije nitko javio, barem ne do prije dva dana. Pa ako već toliko žale pse, neka ih barem nahrane, ali ni to ne žele. Nije isključeno da i baku kazne, ako uginu, iako ih nema čime hraniti. Tu da vam pamet stane. Zbog velikog pritiska javnosti majka je morala odvesti svoje dijete na neuropsihijatriju. „Život mi je uništen. Ne mogu spavati, pijem tablete“, veli majka te djevojčice. Sve su to posljedice kada se poštuje više život životinje negoli život jednoga čovjeka.

Dragi prijatelji, braćo i sestre! Kad bi se poštivao ljudski život, ne bi se zatvarale škole i ne bi bilo najava nestanka Hrvata za 200 godina. Za 30 godina neće imati tko raditi, jer će većina ljudi biti starci. Ima mnoštvo mladih koji se ne žene i ne udaju. To je opća pojava manje-više u cijeloj Hrvatskoj. Sve bržem nestanku Hrvata pridonosi veliki broj abortusa (godišnje oko 40 tisuća). Nisu nas mogli uništiti stoljećima najljući neprijatelji, a sada sami sebe uništavamo. Blagdan Marijina rođenja potiče nas da ljudskom životu valja pristupiti do kraja odgovorno; da je rođenje djeteta blagoslov, a nipošto konkurencija u obitelji; da nema razlike između rođenog djeteta, i začetog a nerođenog, kad je riječ o njegovu pravu na život. Često se neodgovorno spominje da žena slobod-

no odlučuje o sudbini svoga djeteta i njezinog života. To je sotonska varka. Vlast nad ljudskim životom ima samo Bog, a ne čovjek. Prema tome ni Sabor ni Vlada ne mogu glasovanjem o tome odlučivati. Kao što svaka žena ima pravo na život, ali jednako tako ima pravo i dijete na život.

Prije tri godine posjetila me kćerka poznate najnovije blaženice talijanske liječnice Giannne Berette Molla. Između ostalog, dok smo tako razgovarali, rekla je: "Mamina ljubav prema Bogu došla je do vrhunca u trenutku kad je trebala donijeti odluku: spasiti dijete ili ga uništiti. Dok su liječnici savetovali da uništi dijete, ukoliko želi ostati na životu, mama je donijela odluku bez odlaganja: dat ću život za moje dijete". Kakva samo veličina te majke!

Dragi prijatelji! Čini mi se da je u dnu svih problema kriza vjere u Boga, vjere u Isusa Krista. Isus se poistovjetio s djetetom kad je rekao: „Tko god jedno ovakvo dijete primi u moje ime, mene prima. A tko mene prima, ne prima mene, nego onoga koji me posla“ (Mk 9, 37).

Braćo i sestre! Mi znamo da velika odgovornost leži na nositeljima vlasti, bez obzira koja i kakva je to vlast. No, kršćanski roditelji nisu nikad pitali što im država i društvo može dati, nego su svoje povjerenje stavljali u Boga, pitajući se što će oni dati Bogu, Crkvi i svome narodu. Svako začeto dijete očekivali su s najvećom ljubavlju i prihvaćali ga kao Božji dar i najveći blagoslov. Blaženi kardinal Stepinac je rekao: „Tko iskazuje veće usluge domovini i narodu svome od majke koja je rodila i kršćanski odgojila brojnu djecu?“

Druga važna poruka današnjeg blagdana je da osim naravnog života postoji i duhovni, božanski život. Isus Krist se rodio kako bi uspostavio narušeni red između Boga i čovjeka: vratiti čovjeku izgublenu milost, koju je izgubio. Stoga i veli anđeo Josipu: "Josipe, sine Davidov, ne boj

se uzeti k sebi Mariju, ženu svoju. Što je u njoj začeto doista je od Duha Svetoga. Rodit će sina, a ti ćeš mu dati ime Isus, jer će on spasiti narod svoj od grijeha njegovih" (Mt 1, 21). Isus Krist će tako ne samo osloboditi čovjeka od njegovih grijeha, nego ponovno uspostaviti prijateljstvo s Bogom, vratiti mu, drugim riječima, milost po kojoj postajemo djecom Božjom.

Dragi prijatelji! Naš vjernički hrvatski katolički puk tijekom povijesti se rado utjecao Majci Božjoj. Stoga, rođenje Blažene Djevice Marije za nas je izvor iskrene radosti, jer je ona rodila Spasitelja svijeta. Što nam je činiti? Potrebno je obnoviti vjeru i vratiti molitvu u naše obitelji, posebno Majci Božjoj. Marija se neće oglušiti na naše molitve, jer "Marija se brine materinskom ljubavlju za braću svoga Sina koji još putuju i nalaze se u pogibeljima i tjeskobama, dok ne budu dovedeni u sretnu Domovinu" (usp. LG 62), ističe II. vatikanski sabor.

Nije li se naš vojnik okitio s krunicom kao simbolom ljubavi prema Majci Božjoj, vjerujući u njezin zagovor i pomoć. I danas, kada razmišljamo o vremenima rata i agresije na Hrvatsku, spominjući se tih divnih ljudi, mladića i očeva, koji su svojim životima branili ne samo dom i domovinu, nego i naše živote, u ovim mirnim vremenima i dalje rat traje, posebno po našim bolnicama. Stoga pokažimo svoju velikodušnost u obrani tih malih ljudskih života. Slavimo rođenje Blažene Djevice Marije kako bismo bili svjesni veličine svakog ljudskog bića. Budemo li s vjerom i ljubavlju prihvaćali svaki ljudski život i kao darom Božjim, čvrsto sam uvjeren da će Hrvatski narod opstati i živjeti. Mrtvi nam branitelji poručuju kako je važan svaki čovjek i velik u očima Božjim. Pokojnim braniteljima želimo da se nađu u društvu velike obitelji svetaca, u društvu Isusove i naše Majke, u društvu Trojedinog Boga Oca i Sina i Duha Svetoga. *Amen* ■

Graditi budućnost domovine na evanđeoskim temeljima

Propovijed biskupa Ante Ivasa na Dan pobjede i domovinske zahvalnosti i Dan hrvatskih branitelja, Knin 2010.

“... Budite uvijek spremni na odgovor svakomu, koji od vas zatraži obrazloženje nade koje je u vama, a posebno onima koji vas ozloglašuju, ali blago i s poštovanjem, dobre savjesti.” To je poruka sv. Petra iz poslanice koju smo danas slušali.

Ima ih koji pitaju: “A što to vi slavite u Kninu?” Možda doista ima onih koji ne znaju što to ovdje danas slavimo i zašto Bogu zahvaljujemo! Ima onih koji su to zaboravili, jer mi nažalost brzo zaboravljamo važne i svete događaje naše povijesti i lako prepuštamo da nam ih drugi tumače, iskrivljuju i pišu drugačijim rukopisom. Neki tako pitaju i zato jer i danas uporno izvrću i prešućuju istine o uzrocima i posljedicama, o agresoru i žrtvi, pa čak uporno i zločesto tvrde da se ovdje dogodio još jedan hrvatski “zločinački pothvat”, protiv srpskog naroda. I ta se laž uporno i agresivno podmeće svima nama, i drugima, čak i međunarodnim sudovima i svjetskom javnom mnijenju. Oni misle da ni ovdje, ni igdje u Hrvatskoj ne bi trebali ovaj dan ni slaviti.

Mi ovdje danas znamo što slavimo i zašto trebamo slaviti. I to ovdje još jednom, po 15-ti puta, petnaest godina, obznanjujemo svima, u domovini i u svijetu, bilo to kome pravo ili ne: Slavimo istinu koja se dogodila, ovdje među nama i u nama. Kojoj smo mi živi svjedoci. Za koju su mnogi dali svoje živote. Slavimo Istinu koju ne možemo i nikome je nećemo dati nijekati ni mijenjati, iskrivljavati i obezvrjeđivati, ni za kakvu cijenu ili ucjenu... Poručujemo sebi i svojim i svima: Danas ovdje slavimo, “Dan pobjede i domovinske zahvalnosti i dan hrvatskih branitelja” I za sve to, ovom svetom misom za Domovinu, Bogu zahvaljujemo. I molimo da se ovo zahvalno slavlje slavi i barjak da se hrvatski vije po cijeloj Hrvatskoj, zavazda !

Važno je uvijek biti spremni na odgovor onima koji pitaju dobronamjerno, na poseban način našoj djeci i mladima, kojima smo dužni reći i obrazložiti cjelovitu istinu o našoj povijesti. “Čistu” istinu, ne obojanu ideološkim bojama ili političkim potrebama. Ne osakaćenu i nasilno prepravljenu ili ubijenu istinu. Na žalost, još kao da nema jasne želje ni volje da se nepristrano i bez strasti istraže i obznane istine naše povijesti, kako bi rekao sv. Petar: “s poštovanjem, blago i dobre savjesti!”

Trebamo biti spremni na obrazloženi odgovor u istini, naročito onima “koji nas ozloglašuju”. I to radi istine o našoj prošlosti, a naročito radi naše budućnosti! Jer samo će vas “istina osloboditi... I koji je od Istine sluša glas moj”, govorio je naš Učitelj i Gospodin Krist Isus. Istina je Božji dar koji obvezuje. Osakaćena i iskrivljena istina, kao i neistina i laž je grijeh koji rađa nepravdom, nemirom, koji prijeti novim, bolnim i opasnim frustracijama u narodu. Naročito u onima “malim” ljudima, koji su šutljiva većina, jer se njihov glas ne čuje ili prešućuje u medijima i javnim glasilima, koji se omalovažavaju ili etiketiraju već poznatim “pričuvnim frazama s visoka”...

Mi danas ovdje zahvalno slavimo Boga za dar ove zemlje naše lijepe domovine Hrvatske. Zahvaljujemo za veliki Božji dar, kojim je, slobodnom voljom i izborom većine hrvatskog naroda, konačno uspostavljena samostalna i slobodna Hrvatska država; za “dar u kom sva blaga višnji nam Bog je do!”, kako je pjevao naš slavni Gundulić... Mi danas zahvaljujemo Bogu i za sve one ljude koji su ovu Domovinu našu, uz svekoliku podršku i molitvu naroda, stvarali i gradili svojim rukama, umom i srcem. Koji su je vjekovima branili, mnogi od njih i mučeničkom žrtvom vlastita života. A trebalo ju je vjekovima braniti od ropstva i jarma svakojakoga: od mletačkog i turskog, austrougarskog i jugoslavenškog, nacističko-ustaško-četničko-fašističkoga, i od jarma komunističkoga, pod znakom “crvene zvezde”... Cjelovite istine radi treba reći da su je mnogi (i istinski antifašisti) morali nositi i protiv svoga uvjerenja. Tu istu “zvezdu”, pamtimo kako je rušila i izdašno štitila i pomagala agresore i rušitelje ove zemlje. Zato danas, ovdje zahvaljujemo Bogu za sve one koji su ovu Domovinu branili i obranili. I pobijedili, vjerujemo zauvijek. Zato molimo: “Bože, čuvaj Hrvatsku, moj dragi dom!”

Mi danas zahvalno slavimo Boga za veličanstveni događaj “Oluje”, tu briljantnu pobjedu naše Hrvatske vojske, njezinog vrhovnika i predsjednika Franje Tuđmana, njezinih generala, časnika i vojnika branitelja. Mi vjerujemo da je to pobjeda vjekovne i stamene vjere svega naroda hrvatskoga u domovini po svijetu raseljenoga, pobjeda vjere da je slobodna Domovina Božji dar čovjeku. I da svaki čovjek i narod, pa tako i Hr-

vatski, ima neotuđivo pravo na dom i domovinu. I da to pravo smije braniti od "agresora" i mora čuvati od lopova... "Oluja" 1995-e je pobjeda i ustrajne molitvene vjerničke podrške. Naročito molitve Gospine krunice, kojom smo, (sjećamo li se toga), kao "molitvenom pozadinom" pratili, podržavali i hrabрили one u teškim obrambenim akcijama, na prvim crtama bojišnice širom raskomadane, izmučene i ubijane Domovine. Mnogi su branitelji poginuli na tom svetom zadatku i sebe ugradili u krvavu Kalvariju našega narode. Ali mi kršćanski vjerujemo, Gospa nas je naša tako učila, da s Kalvarije puca Božji vidik Uskrsnuća. Mi vjerujemo u istinitost one naših mučenika Zrinskih i Frankopana: "Na vik on živi ki zgine pošteno!" I odavle danas čujemo pjesmu: "Slušaj kako grmi, kako more pjeni, pitaju nas, jesu li zaboravljeni. I ovdje danas slušamo vapaj Domovine: Za njih se pomoli, nek mi braća znaju, heroji se nikad ne zaboravljaju!"

Mi danas Bogu zahvaljujemo za dar odvažnosti, kojom su naši branitelji išli pred tenkove i avione, pred rušilačku i ubojitu JNA vojnu tehniku i propagandu, i pred nenaklonjenu nam politiku mnogih svjetskih sila, moćnika i "mešetara". Treba jasno ponavljati istinu, da je veliki dio zemlje Hrvatske bio oteč i okupiran, od onih koji su sustavno, kroz duge godine, od "memoranduma do hrvatskog Kosova", stvarali i širili atmosferu "ugroženosti" srpskog naroda u Hrvatskoj državi. Koji su ignorirali sve njezine legalno izabrane institucije. Blagopokojni moj prethodnik, biskup Srećko, neposredni svjedok onih mučnih dana i događaja, koji je neumorno molio i kumio i pregovarao, ovdje u Kninu i posvuda, i nastojao tražiti mirna i demokratska rješenja, govorio je tada s mukom u duši: "Umjesto da se početni koraci demokracije razvijaju, da sazriju, izabran je drugi put koji je srljao u katastrofu, i to uz veliku pomoć i podršku upravo 'crvene zvijezde na zalazu'... Treba ponavljati Istinu da su nam od matice zemlje Hrvatske, nasilno otrgnuli, kako su govorili (i još govore, i jučer smo to čuli): 'svoja vekovna ognjišta' i stvorili tzv. 'SAO Krajinu'. U njoj su (ne znamo tko su), ali smo se osobno uvjerali da su na najpoganskiji način porušeni i spaljeni, uništeni ili obeščaćeni svi hrvatski kulturni spomenici, naročito crkve i oltari, slike i kipovi, na tisuće. I da su etnički 'očišćeni' cijeli dijelovi hrvatske Like i Dalmacije, Banovine i Korduna, istočne i zapadne Slavonije. Sjećamo se tisuća naših prognanih i izbjeglica (Danas, mnogima kao da svega toga nije ni bilo). A sve se to događalo pred očima europskih promatrača, pod poznatim sloganom "ovo je Srbija", koju su odlučili priključiti tzv. "Velikoj Srbi-

ji". Hrvatskoj je tako nametnut strašan rat koga nije htjela.. Jer "rat je poguba ljudske naravi" govorili su stari Dubrovčani, a mi, na žalost gorko iskusili.

I kad su propali svi pokušaji mirnog rješenja, sve molitve i svi pregovori za domaćim i međunarodnim pregovaračkim stolovima. Kad drugačije nije bilo moguće, "Oluja" je morala krenuti. Istina je, koju treba ponavljati, jer se sustavno niječe i opasno krivotvori, da su sve to vrijeme, vlasti tzv. SAO Krajine, pripremali i organizirali narod da u slučaju dolaska Hrvatske vojske, masovno isele iz države "koju nisu htjeli svojom". Kad je krenula Oluja pozvali su i organizirano povelu većinu naroda da iseli. Biskupu Srećku su Europski promatrači i prije Oluje kazali, kako im je episkop u Kninu rekao: "Ako nas hrvatska napadne, pozvat ćemo narod da iseli"! Unatoč pozivima Hrvatske vojske i Predsjednika osobno, da ostanu u Hrvatskoj, oni su izabrali odlazak. (Suprotno svim lažnim konstrukcijama Štrbčevih i inih tzv. "veritasa")

U prvoj svetoj misi poslije Oluje, na zgarištu crkve Sv. Ante, ovdje u Kninu, (13. kolovoza) biskup Srećko je govorio: "Mi sa zahvalnošću primamo Božji dar 'Oluje' i slavimo ovu svetu misu u prvom redu za katoličku zajednicu Knina, koja je raspršena. Ali slavimo i za one Kninjane, koji su po razumu, po vjeri i po moralu trebali biti u svojim kućama, trebali ostati ovdje i živjeti zajedno s nama. Molit ćemo za pokojne, za žive, za pale, za patnike, za čitavu našu Domovinu. Molit ćemo se za mir i pravednost, koju otvaramo s pouzdanjem prema našoj budućnosti. Molit ćemo da nam ne ponestane snage, da ne bismo klonuli pred teškim zadatkom obnove koji nam se otvara. Da bismo u svemu tome bili ustrajni na Božjem putu, da ne bismo skrenuli, da ne bismo iznevjerili svoje krštenje, svoju moralnu i duhovnu hrvatsku baštinu... Činili su nam ono što ne žele da drugi njima čine: kuće domovi, zapaljeno, porušeno, opljačkano. Poginuli, mrtvi, izmučeni, izranjeni... Ali i za nas vrijedi, i u ovoj situaciji: "Ne čini drugome ono što ne želiš da drugi čini tebi. Postoji opasnost, u nama je, da naša djela ne budu znak da nam je Bog Otac, da zaboravimo opraštati i biti u miru, da nas svlada napast osvete..." Biskup je tada, kao i svi naši biskupi mnogo puta, u svojim apelima i propovijedima žalio što je u tom strašnom ratu bilo zala i zločina i s naše braniteljske strane, pozivao je na kajanje, na oprost i pomirenje. "Treba nam, govorio je, liječiti naše rane, liječiti naše muke, liječiti onu duhovnu ruševinu. Treba se izdizati iz ovih ruševina, materijalnih i duhovnih. Treba se prepustiti Božjemu Duhu da nas izliječi, da nas odgaja,

da ovdje gdje nas je Bog poslao i postavio prije toliko stoljeća budemo Božji kvasac, u narodu u povijesti, sada i u budućnosti."

Danas, 15 godina poslije "Oluje" i svega što nam ona doziva u sjećanje i budi u pamćenju, sve zle uzroke i posljedice rata, ali i sve darove i plodove te velike pobjede koje danas živimo i uživamo (iako smo pokatkad, s razlogom ili bez razloga, razočarani ili rezignirani), ponavljam misao biskupa Srećka, koja se čini važnom porukom, i nama za danas i za sutra bitnom: "Trebamo se prepustiti Božjemu Duhu i surađivati s njime da budemo kvasac, onaj Evanđeoski Božji kvasac u (tijestu) naroda i povijesti naše, sada i u budućnosti"...

Doduše, trebaju nam, kao svim ljudima i narodima, spomeni i spomenici. Trebaju nam sjećanja i slavlja... Ali više od svega, treba nam Božjega Duha, da bismo očuvali živim (kršćanski) duh i dušu naše povijesti, našega naroda. Treba nam i duh onih koji su stvarali našu povijest i našu domovinu, gradili njezinu duhovnu i materijalnu kulturnu baštinu, našu samobitnost i prepoznatljivost, ovdje i u zajednici naroda Europe i svijeta. Treba nam te vrijednosti i bogatstvo živjeti, prenositi ih mladima poput dobrog kvasca, i tako graditi svoju budućnost na trajnim zdravo-naravnim, Božjim evanđeoskim temeljima. To bi bio najbolji znak domovinske zahvalnosti našim braniteljima, bez opasnosti lažnog i paradnog, praznog i jalovog prigodnog slavlja...

Dakako da budućnost naše Države i naroda Hrvatskoga vidimo u novoj ujedinjenoj Europi. Poznato je da hrvatska država o tome vodi "pristupne pregovore", koji su već znatno uznapredovali. Hrvatski biskupi su na blagdan sv. Josipa ove godine o tome uputili pismo vjernicima i javnosti.

"Začetnici Ujedinjene Europe zamišljali su je na temeljima zajedničke kršćanske baštine. Papa Ivan Pavao II. je prvi govorio o cjelovitoj Europi, koja mora disati punim plućima, tj. svojim zapadnim i istočnim krilom, jer je Europa plod dvaju kršćanskih tradicija njezinog istoka i zapada... Papa Benedikt XVI. napominje da je Europska kultura rođena iz susreta vjere i razuma. Suvremeni razlaz između vjere i razuma prijeti temeljima europske kulture. Potrebno je zauzimati se za uspostavu jedinstva vjere i razuma, kršćanstva i kulture, ako Europa želi preživjeti. Sadašnja Europska zajednica unatoč pozitivnih gospodarskih pa i političkih prednosti, pati od duboke krize vrednota i često ne pruža dostatne razloge nade. Pred tim ne smijemo zatvarati oči. Europa gubi naravni i kršćanski moral, olako pri-

hvaća vrednote drugih kultura a napušta svoje". Trebamo znati, poručuju biskupi da Hrvatska oduvijek živi u okviru europske kršćanske civilizacije. Zato je važno da naša vlast i pregovarači, temeljito, pravodobno i objektivno informiraju cijelu javnost, ne samo o tijeku pregovora, nego i o tome što pojedina rješenja znače ili mogu značiti za budućnost države, naroda i građana.

Važno je k tome da se i u Hrvatskoj uvažuje europske rezolucije, da istina o zločinima i žrtvama komunističkog režima dobije pravo na javnost i cjelovitost. Da se okrutno prešućivane, iskrivljavane i zabranjene, posebno one sustavno ubijane i skrivane istine i činjenice otkriju i uvažuje. Da se na nameću samo jednostrane interpretacije privilegiranih tumača i povjesničara. Da se ti strašni zločini ne nazivaju tek "sporadičnima" ili čak opravdanima, a svi koji drugačije misle sumnjivim "desničarima zlih namjera" (ili "ustašoidima", kako to neki kažu.)

Važno je da uspravno i dostojanstveno uđemo u zajedništvo europskih naroda, poručuju hrvatski biskupi. Treba razgovarati s načelnih polazišta, a nikad na koljenima, svjesni da smo europskoj kulturi i obrani dali svoj obol. Treba razvijati zdravu samosvijest u našem narodu, posebice kod mladeži, da upoznaju i budu ponosni na svoju kulturu. Ovdje nismo od jučer. U Europi nismo stranci. Nismo bez "osobne iskaznice i prtljage". Samo s vlastitim imenom i identitetom, kulturom i poviješću, možemo i želimo s drugima, u međusobnom uvažavanju i poštivanju, izgrađivati zajednički europski dom, utemeljen na istini o čovjeku... Da možemo u ljubavi i miru zajedno živjeti i Bogu zahvaljivati i slaviti.

"Ima jedna stina u njidrima Knina, na njoj stig vijori i s burom se bori."

Danas ovdje, podno ove stine čvrste, snažne i stamene, podno slavne tvrđave kninske, 15 ljeta od kako na njoj crven, bijel i plav stijeg vijori, slušamo li, čujemo li braćo, kako nam govori i kako nas moli? "Tili su te i Ugari stari, tili su te Turci i Mleci, tukli su te svakakvi barbari, čija li si stino, svima reci! Ja sam stina kralja Zvonimira. Hrvatska sam od vika vikova. Darujte mi braćo malo mira, jer ja sam stina vaših pradidova..." "Tko na tvrdoj stini svoju povijest piše, to ne može nitko nikad da izbriše!"

Braćo i sestre, svima, vama ovdje nazočnima, vama diljem Domovine i po svijetu: Sretan vam Blagdan pobjede, domovinske zahvalnosti i dan branitelja, "ma gdje bili"! Na nama je red nastaviti časno pisati povijest roda svoga, hrvatskim rukopisom, po Božjim crtama... Gospe, našega Velikoga hrvatskog krsnog saveza, vodi nas i moli za nas. *Amen* ■

Pismo biskupa Zagrebačke crkvene pokrajine povodom središnje proslave 600. obljetnice posebnoga šovanja Krvi Kristove u Ludbregu

Draga braćo i sestre!

1. Nakon što smo se tijekom proteklih godina i mjeseci na različite načine usmjeravali prema središnjoj proslavi 600. obljetnice posebnoga šovanja Krvi Kristove u Ludbregu, nalazimo se u neposrednoj blizini 2011. godine, koja će u Varaždinskoj biskupiji, u Zagrebačkoj crkvenoj pokrajini i u Crkvi u našoj Domovini na osobit način biti obilježena slavljinama, u središtu kojih će biti otajstvo Kristove Krvi.

To je otajstvo predragocjene Božje prisutnosti, otajstvo euharistije koja čini Crkvu, od koje Crkva živi u svome naviještanju i u neprestanoj pronalaznji načina zauzetosti kršćanskom ljubavlju. To otajstvo Kristove krvi, življeno u i po euharistiji, nas, slabe ljude, uvodi u zajedništvo ljubavi s bližnjima i u dioništvo vječnoga života.

2. U Bibliji je upravo krv promatrana kao nositeljica života i životnosti. Ona je neizmjernost dara koju čovjek treba poštovati i štiti te u njoj vidjeti Božju naklonost s kojom čovjek ne može raspolagati po svojoj volji, naročito ne dovodeći u opasnost tuđi život i prolijevajući tuđu krv.

Isus Krist, poslan od nebeskoga Oca, utjelovio se, postao čovjekom, uzeo na se našu ljudsku narav, a njegova je krv najveća i savršena objava ljubavi Boga koji toliko ljubi svijet i čovjeka da nam je darovao svoga Jedinorođenca. Njegovom smrću na križu otvorio nam je neiscrpno vrelo na kojemu se, blagujući u sakramentu spasenja Tijelo i Krv, neprestano napaja i preporuča zajednica vjernika. Kristova je krv dar oprostjenja grijeha, razlog ljudske radosti i snažan govor Duha u poslanju Crkve.

Sliku krvi Isus tumači na Posljednjoj večeri. Prije nego li će prolići svoju krv na Kalvariji za otkupljenje svijeta, za radost ljudskoga roda, Isus svojim učenicima ostavlja novu stvarnost, novi i vječni Savez, povezanost neba i zemlje – jednom zauvijek u sakramentu euharistije. U tome savezu Bog se u Kristu daje ljudima. Kristova je krv novi znak Saveza, izražaj bezuvjetne ljubavi koja se objavljuje i postaje djelotvornom čak i u najdubljem ljudskom padu i u otklonu od sebe samoga i od Boga.

3. Kada primamo njegovu krv, ulazimo u taj savez s Bogom i živimo bezgraničnu ljubav prema nama koja se očituje u posvemašnjoj predanosti Sina. Od Boga koji se predaje ljudima nije nam moglo biti više darovano. No, njegovo se predanje živi na način dara i nesebičnosti. Nitko ne može primiti Kristovo tijelo i krv u sebičnosti i zatvorenosti istini otajstva. Nije teško uočiti da živimo u vremenu i kulturi kojoj je potreban euharistijski govor i način življenja. Kao kršćani

znamo da život dobiva smisao u svjetlu dara, a darovanost se ne može usvojiti bez prepoznavanja otajstva. Susret s otajstvom izaziva odgovor ispunjen ljubavlju i zalaganjem za bližnje, osobito za najpotrebnije i najugroženije.

Euharistija u sebi nosi snagu prihvaćanja, praštanja, sebedarja, svijesti o ljudskoj ograničenosti i konačnosti, pogleda uprta u Kristov križ i u otvorenost neba koju je omogućio Kristov križ. Dok prolivena krv najčešće progovara nasiljem i nepravdom, u euharistiji je on posvemašnje očitovanje nenasilja i ljubavi.

4. Povezanost života i smrti, Izlaska i Vazma, prinošenja žrtve i predanosti vlastitoga života, Otkupljenja i saveza, čitljiva je u biblijskim pralikovima: Jaganjca Božjega i Sluge patnika. Oni su ostvareni u Kristovu utjelovljenju i njegovu prelasku k Ocu.

Na zemlji su nam ostavljeni znakovi ostvarenoga otkupljenja i simboli Crkve rođene iz Krista usnuloga na križu. Posebno mjesto zauzima euharistijski kalež, neiscrpivo vrelo života s Bogom. Njime Crkva Bogu Ocu uzdiže zahvalu, "čašu blagoslovnu" (usp. 1 Kor 10, 16; usp. 115-116, 13) i daje ju vjernicima kao stvarni sakrament "zajedništva Krvi Kristove" (1 Kor 10, 16). On je prisutnost onoga vrela o kojemu pjevamo na Veliki petak tijekom klanjanja Križu: "Žuč mu daju i on gine. Nježan lik mu presveti bodu trnje, čavli, koplje, Krv i voda s boka vrí. O, gle vrela, koje pere zemlju i svijet čitavi!" Svetkovina Tijela i Krvi Gospodinove, brojna druga slavija spomena Krvi našega Spasitelja, a naročito liturgijska slavija Velikoga tjedna potaknula su stvaranje oblika pučke pobožnosti.

U središtu ove jubilejske godine svakako je euharistija i promicanje slavljenja Dana Gospodnjega, ali pozornost valja usmjeriti i na izražaje pučke pobožnosti, među kojima ističemo: Vijenac Predragocjene Krvi Kristove, Litanije Krvi Kristove, Sat klanjanja Predragocjenoj Krvi Kristovoj, Put Krvi Kristove (Via Sanguinis). U tim se pobožnostima, prožetima biblijskim čitanjima i molitvama jasno vidi povijesno-spasenjska nit vodilja i molba za dobivanje milosrđa i oprostjenja, kao i prinos Predragocjene Krvi za dobro Crkve.

5. Braćo i sestre, pozornost usmjerena na čudesan događaj u Ludbregu koji nam je prenijela predaja i spomen na njega koji je u Ludbregu živ šest stoljeća pred nas stavlja Kristovu krv koja ima središnje mjesto u životu kršćana. Teško je doprijeti do svih okolnosti koje su povezane sa samim događajem privatne objave prije toliko godina, ali

je lako vidjeti da nas taj spomen pita o našoj vjeri, o našem odnosu prema životu, bližnjima, prema patnji, smislu i evanđeoskim vrijednostima.

Taj spomen ujedno budi zahvalnost za milosti koje smo kao pojedinci i kao narod primili tijekom šest stoljeća. Mislimo pritom na uslišanja u velikim iskušenjima, ratovima, prijetnjama bolestima, neimaštinom, raznim političkim i kulturološkim previranjima. Kristova krv nas, dakle, pita o vrijednostima života i smrti. Ona je ispunila sva ljudska traženja u raznim religijskim oblicima molitava i obraćanja Bogu, žrtava, sklapanja saveza s Bogom i duboke čežnje za spasenjem, srećom i za vječnim životom. Bog se utjelovio, da bi živio našu ljudskost; uključio se u ljudsku zajednicu, da bi nam pružio svoju mjeru u zalaganju, u brizi i uključenost u društvene poteškoće; postao je služiteljem, da bi otvorenim čuvao prisutnost neba i budućnost prožeo nadom i radosnim očekivanjem susreta s njim.

6. Ova je godina prilika da upoznajemo predivan govor središnjega sakramenta Crkve da dublje živimo euharistijsku zbilju. Ona ima svoje izvorište i svoje novo polazište u djelatnome sudjelovanju u misnome slavlju, naročito u pristupanju svetoj pričesti. Uz prikladnu pouku i produbljanje poznavanja sadržaja euharistije, pohvalno je da se tijekom godine nastoje pronaći prigode za slavlja u kojima će se vjernici moći pričestiti pod objema prilikama, dakle ne samo Kristovim tijelom, nego i Presvetom krvlju. U euharistijskome slavlju Isus nam govori: Ovo je moja krv, čime naglašava: da je to on – za nas. Njegovom smo ljubavlju prožeti i preplavljeni. Kristova krv nas oslobađa tvrdoće srca i pomanjkanja ljubavi, boli i ogorčenosti. Ona u nama nosi snagu novoga života. Kao što u zemaljskome životu darivanjem krvi omogućujemo življenje drugima, na još uzvišeniji način od Kristove krvi, koje smo mi dionici, nastavlja se život u Božjoj radosti. Mi, snagom Duha koji preobražava kruh i vino, postajemo Kristovim tijelom. Bog svakoga dana uzima naša razočaranja i povrijeđenosti, krutost i okorjelost, te nas preobražava u neslućenu životnost. Mislimo na to dok primamo euharistijski dar pričesti, jer po nama kršćanima ljudi prepoznaju da je Bog u nama i u svijetu živ po svojoj ljubavi, prisutnoj po daru Duha Životvorca.

7. Od jubilejskih događanja koja treba posebno istaknuti spominjemo da je 4. i 5. ožujka ove godine u Varaždinu održan teološki simpozij o štovanju Predragocjene Krvi Kristove, kao prvi dio znanstvenoga osvjetljavanja stvarnosti koja je obilježila Ludbreg tijekom proteklih šest stoljeća. Drugi dio, s naglaskom na povijesnome vidiku, bit će održan najesen. Naime, 28. listopada 2010., u Velikoj svečanoj dvorani Restauratorskoga centra Ludbreg dvorca Bathyany bit će

simpozij povjesničara o štovanju Predragocjene Krvi Kristove u Ludbregu, s posebnim osvrtom na ludbrešku relikviju. Pred nama se nalazi slavlje "Svete Nedjelje", dana 5. rujna 2010., sa svečanim misnim slavljem koje će predvoditi uzoriti gospodin kardinal Josip Bozanić, nadbiskup i metropolit zagrebački, uz nazočnost biskupa mjesne Varaždinske biskupije mons. Josipa Mrzljaka i svih drugih biskupa Zagrebačke crkvene pokrajine. Dan ranije, na "Svetu Subotu" 4. rujna 2010., misno slavlje predvodit će biskup Križevačke eparhije mons. Nikola Kekić.

Tijekom jubilejske godine posebno je značajno hodočašće svećenika Zagrebačke crkvene pokrajine koje će biti na Svećenički dan Metropolije, 4. travnja 2011. godine. Završno, najsvečanije slavlje bit će u nedjelju, 4. rujna 2011. godine.

8. Pozivamo sve pastoralne djelatnike: svećenike, redovnike, redovnice, vjeroučiteljice i vjeroučitelje, voditelje raznih skupina u župi i u drugim zajednicama da tijekom ove godine u sadržaj svojih programa susreta, molitve i razmatranja, ugrade duhovnost Predragocjene Krvi Kristove. To je posebno izazovno za ministrantske skupine i cijeli liturgijski pastoral, za pastoral mladih, obitelji, pokreta i udruga. Potičemo vas da dođete u Ludbreg i da hodočašćima, duhovnim obnovama i molitvama u svoje živote unesete svježinu novoga pogleda, obasjanoga otajstvom Života. Snaga Kristove krvi ima moć razlučiti dobro od zla i bitno od nebitnoga, zaustaviti neplodnu žurbu i raspršiti strah koji nas koči na putu dobra.

Ovo je godina u kojoj nas euharistija poziva na svjedočenje euharistijskoga dara u svakodnevicu, na nutarnji stav klanjanja i na izvanjsku djelatnu ljubav. U Kristu, po Duhu Svetome postajemo jedno tijelo. Raspoloženjem Blažene Djevice Marije, Isusove i naše Majke, koja je od betlehemske noći Rođenja do jutra Uskrsnuća posebnom snagom bila povezana s Kristovim Tijelom i Krvlju, i mi pristupimo radosna i zahvalna srca ovim slavljinama. U zajedništvu Crkve, rođene iz Kristova boka, molimo Božji blagoslov. ■

*U Zagrebu, na blagdan Preobraženja Gospodnjega,
6. kolovoza 2010.*

*Biskupi Zagrebačke crkvene pokrajine
+ Josip kard. Bozanić, nadbiskup zagrebački i metropolit, v.r.
+ Josip Mrzljak, biskup varaždinski, v.r.
+ Vlado Košić, biskup sisački, v.r.
+ Nikola Kekić, biskup Križevačke eparhije, v.r.
+ Vjekoslav Huzjak, biskup bjelovarsko-križevački, v.r.
+ Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački, v.r.
+ Ivan Šaško, pomoćni biskup zagrebački, v.r.
+ Mijo Gorski, pomoćni biskup zagrebački, v.r.*

Uprava Vojne biskupije Vojni ordinarijat u Republici Hrvatskoj Ksaverska cesta bb HR - 10 000 Zagreb tel: +385 1 4670 660 (centrala) tel: +385 1 4670 659 (centrala) faks: +385 1 4670 662 www.vojni-ordinarijat.hr uprava@vojni-ordinarijat.hr vojni.ordinarijat@morh.hr Mons. Juraj Jezerinac, vojni ordinarij Mons. Josip Šantić, generalni vikar tel: +385 1 3784 489 josip.santic@vojni-ordinarijat.hr Robert Stipetić, kancelar tel: +385 1 4670 660 robert.stipetic@vojni-ordinarijat.hr Dragan Logarušić, ekonom tel: +385 1 4568 572 mob: +385 99 5793 911 dragan.logarusic@vojni-ordinarijat.hr S. M. Gordana Miškić, tajnica Vojnog ordinarijata tel: +385 1 3784 389 gordana.miskic@vojni-ordinarijat.hr Marinko Nikolić, osobni tajnik vojnog ordinarija tel: +385 1 4568 587 marinko.nikolic@vojni-ordinarijat.hr	Odjel za potporu Vojnom ordinarijatu (MORH) Vojni ordinarijat u RH Odjel za potporu Vojnom ordinarijatu Ksaverska cesta bb HR - 10 000 Zagreb tel: +385 1 4670 660 faks: +385 1 4670 662 Bojnik Petar Klarić, načelnik Odjela tel: +385 1 4670 657 petar.klaric@vojni-ordinarijat.hr Vladimir Krpan, osobni tajnik generalnog vikara tel: +385 1 4568 580 vladimir.krpan@vojni-ordinarijat.hr Ivanka Crnjac, viši stručni savjetnik za organizaciju tel: +385 1 4568 577 Mladen Čobanović, stručni savjetnik - arhivar tel: +385 1 4568 570 Marija Vukovojac, stručni savjetnik tel: +385 1 4670 660	Odjel za suradnju s Vojnim ordinarijatom (MUP) Policijska akademija Avenija Gojka Šuška 1 HR -10 000 Zagreb tel: +385 1 2391 525 (specijal 26 525) faks: +385 1 2391 496 (specijal 26 496) Josip Zagorščak, načelnik Odjela tel: +385 1 2391 525 (specijal 26 525) jzagorscak@mup.hr Mato Topić, policijski službenik za međunarodnu vjersku suradnju tel: +385 1 2391 527 (specijal 26 527) mob: 091 4554 649 (specijal 82 649) mtopic@mup.hr Mario Dokmanić, policijski službenik za međunarodnu vjersku suradnju tel: +385 1 2391 523 (specijal 26 523) Branko Šarkanj, policijski službenik za organizaciju i potporu tel: +385 1 2391 528 (specijal 26 528) mob: (specijal 82 958) dsarkanj@mup.hr Darko Šantek, policijski službenik za organizaciju i potporu tel: +385 1 2391 529 (specijal 26 529) mob: 091/4565 464 (specijal 82 644) dsantek@mup.hr Sanja Vrkljan Horvat, administrativna tajnica tel: +385 1 2391 525 (specijal 26 525)

ZAŠTITNIK KAPELANIJE	POSTROJBA	KONTAKT UREDA	KAPELAN	POMOĆNIK KAPELANA
„Gospa Snježna“ 5. kolovoz	MORH I GSOSRH Staničeva 4 Zagreb	tel: 01/456-8080 faks: 01/456-7986	o. Ante Vukoja anto.vukoja@mohr.hr mob: 098/484-025	npr Srećko Žmalec srecko.zmalec@mohr.hr mob: 091/7635-866
„Bl. Alojzije Stepinac“ 10. veljače	Zapovjedništvo HKoV Karlovac	tel: 047/626-525 (536) faks: 047/626-456	vlč. Andrija Markač, dekan Karlovac mob: 098/213-393	stn Dražen Čulig drazen.culig@mohr.hr mob: 091/8811-862
„Sv. Leopold Mandić“ 12. svibnja	Zapovjedništvo ZOD „FKF“ Osijek	tel: 031/236-623 faks: 031/236-841	o. Ante Mihaljević, dekan Osijek ante.mihaljevic@mohr.hr mob: 098/269-599	sk Darko Boban mob: 091/799-1789 darko.boban@mohr.hr
„Gospa Velikog hrvatskog krsnog zavjeta“ 11. rujna	2. motorizirana bojna „Paući“ vojarna „Kralj Zvonimir“ Knin	tel: 022/617-841		vaj Marko Buzuk marko.buzuk@mohr.hr 091/533-8266
„Sv. Martin Tourski“ 11. studenoga	BSD Delnice	tel: 051/652-806 faks: 051/652-940	p. Mirko Vukoja mob: 099/6226-236	stn Anton Žic anton.zic@mohr.hr 098/917-0427
„Sv. Petar i Pavao“ 29. lipnja	Zapovjedništvo HRZ I ZPO Zagreb	tel: 01/6228-862 faks: 01/6228-862	o. Viktor Grbeša 098/9737-473	vaj Lorenz Tomkić mob: 098/946-7773
„Sv. Nikola Biskup“ 6. prosinca	Zapovjedništvo HRM Split	tel: 021/354-913 faks: 021/354-323	branimir.projic@mohr.hr mob: 098/510-737	ds Manda Sartori Mob: 099/5965-957
„Sv. Nikola Biskup“ 6. prosinca	Pomorska baza Split Split	tel: 021/354-160 (650) faks: 021/354-650	o. Jozo Miravak mob: 091/579-4868	sk Darijo Rajčić mob: 098/744-330
„Sv. Antun Padovanski“ 13. lipnja	Dom Glavnog stožera Zagreb	tel: 01/6631-299 faks: 01/6631-397	o. Ivan Magdić mob: 091/8870-374	prč Damir Sedlar mob: 091/943-0134
„Sv. Petar i Pavao, apostoli“ 29. lipnja	VOB Ogulin	tel: 047/627-483 faks: 047/627-483	fra. Marijan Jelušić mob: 098/245-294	Nenad Veriga mob: 098/906-0816 mob: 091/908-3417
„Sv. Ilija Prorok“ 20. srpnja	Logistička pukovnija Karlovac	tel: 044/562-350 (345) faks: 044/562-346	don Milenko Majić mmajic@mohr.hr mob: 098/924-1483	Mario Barišić tel: 044/562-345
„Kraljica svete Krunice“ i „Sv. Ivan Kapistran“ 7. listopada	GOMB Vinkovci	tel: 032/348-460 faks: 032/348-460	vlč. Alojz Kovatek alozj.kovacek@mohr.hr mob: 091/251-0821	npr Adam Dakić adam.dakic@mohr.hr mob: 091/725-8290
„Uzvišenje svetog Križa“ 14. rujna	Gardijska motorizirana brigada Knin	tel: 022/617-810 faks: 022/617-722		sžn Borislav Lapenda mob: 091/172-8512
„Sv. Franjo Asiški“ 4. listopada	1. motorizirana bojna „Vukovi“ voj. „Eugen Kvaternik“ Gospić	tel: 053/572-406		
„Sv. Anđeli čuvari“ 2. listopada	Inženjerska pukovnija Karlovac	tel: 047/626-781 faks: 047/626-622	p. Vladislav Mandura vladislav.mandura@mohr.hr mob: 091/586-3400	ds Daniel Radinović 098/186-3426 tel: 047/626-621
„Bl. Ivan Merz“ 10. svibnja	SBO poligon „Eugen Kvaternik“ Slunj	Tel: 047/626-824 faks: 047/626-846		stn Jurica Hećimović jurica.hecimovic@gs.t-com.hr mob: 098/980-7134
„Sv. Bartolomej i sv. Petar Apostol“ 24. kolovoza	Počasno-zaštitna bojna Zagreb	tel: 01/4566-344 (367) faks: 01/4566-368	o. Zdravko Barić mob: 091/576-2764	stn Dolores Rečić-Vragović drecic@mohr.hr mob: 091/5570-112

„Sv. Mihael Arkandeo“ 29. rujna	HVU „Petar Zrinski“ Zagreb	tel: 01/3786-004 (272) faks: 01/3784-657	p. Zoran Vujčić 098/337-162	prč Marijan Puljiž mob: 098/903-9305
„Sv. Gabrijel Arkandeo“ 29. rujna	93. zrakoplovna baza Zadar	tel: 023/358-209 (239) faks: 023/358-209	o. Ivo Topalović, dekan Split mob: 098/423-533	npr Vinka Rogić vinka.rogic@morh.hr mob: 098/532-045
„Sv. Ivan Krstitelj“ 24. lipnja	SzOiDL Požega	tel/faks: 034/245-117	vlač. Željko Volarić mob: 098/340-798	stn Antun Mandić amandic@morh.hr mob: 091/786-1333
„Sv. Obitelji“ 28. prosinca	ZVP Velika Buna	tel/faks: 01/2025-802	vlač. Slavko Rajčić slavko.rajic@morh.hr mob: 098/1632-359	voj Gordana Slukan mob: 091/530-7819
„Sv. Nikola Tavelić“ 14. studenog	Središnjica EI Zagreb	tel: 01/6631-422	vlač. Željko Savić mob: 099/681-7267	npr Ranko Vrban mob: 098/969-6794
„Sv. Sebastijan“ 20. siječnja	Pješачka pukovnija vojnarna „Dračice“ Đakovo	tel: 031/839-166 faks: 031/839-329	p. Drago Majčić mob: 098/186-6901	
„Majka Božja Kamenitih vrata“ 31. svibnja	MUP PU zagrebačka Petrinjska 20 10 000 Zagreb	tel: 01/4563 295 (293) faks: 01/4566 699	vlač. David Klarić 091/9011-111	Mišo Josipović mob: 091/5537-719 mjosipovic@mup.hr
„Sv. Mihael Arkandeo“, podružnica Split 29. rujna	MUP PU splitsko-dalmatinska 2. policijska postaja 21 000 Split	tel: 021/215-659 faks: 021/309-395	don Stjepan Lončar mob: 098/423-717	Luka Galić tel. 021/309 307 (specijal 41 987) mob: 098/9591 333
„Sv. Mihael Arkandeo“ 29. rujna	MUP Policijska akademija Av. G. Šuška 1 10 000 Zagreb	tel: 01/2391-490 (526) faks: 01/2391-496	don Josip Stanić 098/311-274	Luka Norac Kevo tel. 01/2391 526 (specijal 26 526) mob: 098/918-7427
„Sv. Mihael Arkandeo“ 29. rujna	MUP PU primorsko-goranska 1. Policijska postaja 51 000 Rijeka	tel: 051/430-495 faks: 051/430-687	p. Mirko Vukoja mob: 099/6226-236	Branko Mustapić mob. 091/731-7287
„Sv. Mihael Arkandeo“ 29. rujna	MUP Zagreb Sjedište i Ravnateljstvo Av. gr. Vukovara 33	tel: 01/6122-712 (715) faks: 01/6122-155	o. Stjepan Harjač, dekan mob: 098/473-185	Vinko Bakula tel: 01/3788 853 (specijal 88 853) mob: 098/208-304
„Sv. Mauro“ 21. studenoga	MUP PU istarska Trg Republike 1 52 100 Pula		vlač. Josip Listeš 099/5978-712	
„Sv. Juraj“ 23. travnja	MUP PU varaždinska Ivana Milčeca 10 42 000 Varaždin	tel: 042/272-105	vlač. Ivica Horvat 098/763-822	
„Sv. Matej“ 21. rujna	MUP PU bjelovarsko-bilogorska Vlahe Paljetka bb 43 000 Bjelovar	fax: 043/886-955	vlač. Damir Vrabec 091/2376-470	
„Sv. Jeronim“ 30. rujna	MUP PU osječko-baranjska Trg Lavoslava Ružičke 1 31 000 Osijek	tel.: 031/237-553 faks: 031/237-267	p. Željko Rakošec 099/7065-885	
„Sv. Luka evanđelist“ 18. listopada	MUP PU šibensko-kninska Velimira Škorpika 5 22 000 Šibenik		o. Darko Poljak 091/4446-432	
„Sveti Filip i Jakov, apostoli“ 3. svibnja	MUP PU zadarska Andrije Hebranga bb 23 000 Zadar			